27
'71

FLACĂRA

ANUL XX
NR. 839
3 IULIE 1971

9

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

ADEZIUNE UNANIMĂ, SPRIJIN DEPLIN PENTRU POLITICA PARTIDULUI

CU LEGITIMĂ MÎNDRIE

Cu emoție și însuflețire, dominată de legitimă mîndrie patriotică, am urmărit vizita delegației Partidului Comunist Român și guvernamentale — în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu — întreprinsă în R.P. Chineză, R.P.D. Coreeană, R.D. Vietnam, R.P. Mongolă, întîlnirea cu șeful statului cambodgian și, la întoarcere, cu conducători sovietici.

Solii poporului român au exprimat încă o dată principiile politicii externe în spiritul internaționalist, în spiritul colaborării între state, al păcii și al triumfului civilizației în lumea contemporană. Vizita recentă se înscrie ca un eveniment capital în politica internațională pe care o promovează cu succes partidul și guvernul țării noastre.

Întîlnirile care au avut loc, cuvîntările tovarășului Nicolae Ceaușescu, ecoul stîrnit cu această ocazie reflectă încă o dată prestigiul de care se bucură România, poziția înaintată și clarvăzătoare a statului român, înțelepciunea politicii partidului, care corespunde pe deplin intereselor fundamentale, imperativelor și dezideratelor ce animă întreaga umanitate.

Primirea entuziastă făcută delegației de partid și de stat a țării noastre oglindește aprecierea față de justețea politicii promovate de partidul nostru și pentru care, însuflețit, militează tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Convinsă că exprim sentimentele tuturor oamenilor de teatru, de cultură, îmi manifest adeziunea totală față de poziția adoptată de delegația care ne-a reprezentat, de fermitatea și înalta principialitate și responsabilitate politică a solilor poporului român.

Dina COCEA
artistă emerită,
vicepreședinta Asociației oamenilor de artă din instituțiile teatrale și muzicale (A.T.M.)

CEA MAI ÎNALTĂ APRECIERE

În timpul vizitei oficiale de prietenie a delegației de partid și guvernamentale române, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, în țările socialiste din Asia, s-a desfășurat la București cel de-al III-lea Colocviu în problemele securității și cooperării europene. Acest fapt mi-a permis să constat cum toți participanții la colocviu — personalități de mare renume din domeniul relațiilor internaționale, veniți din aproape toate țările europene, S.U.A. și Canada, precum și reprezentanți ai O.N.U. și UNESCO — urmăreau cu un interes deosebit etapele vizitei, studiau cu atenție discursurile și comunicatele comune, manifestîndu-și deschis admirația, cea mai înaltă apreciere, pentru una din cele mai importante acțiuni de pe arena internațională. Din discuțiile purtate pe marginea acestui eveniment am putut să remarc — ca cetățean al României socialiste, cu deosebită mîndrie — că expunerile tovarășului Nicolae Ceaușescu la unele întruniri internaționale, articolele și interviurile apărute în presa mondială, ca și lucrările sale sînt citite, studiate și apreciate ca un aport deosebit de pozitiv în elaborarea unei politici de pace și de înțelegere între popoare. Afirmarea și respectarea principiilor care stau la baza activității internaționale a partidului și statului nostru — respectarea suveranității și independenței, egalitatea în drepturi, neamestecul în treburile altor state, avantajul reciproc, afirmarea dreptului imprescriptibil al popoarelor de a decide singure asupra destinelor lor — au dat acțiunilor României pe arena internațională un prestigiu deosebit, căci astăzi este fapt recunoscut că numai respectarea lor creează condițiile stabilirii unor relații normale între state, ale unei cooperări eficiente.

Expresie a transpunerii în viață a acestor principii, vizita în țările socialiste din Asia a demonstrat în mod strălucit principialitatea politicii internaționale a partidului nostru, consecvența cu care sînt aplicate în practică hotărîrile Congreselor IX și X ale partidului de a acționa în vederea dezvoltării continue a prieteniei, alianței și colaborării cu toate țările socialiste, pentru depășirea divergențelor existente și pentru întărirea unității țărilor socialiste, a partidelor comuniste și muncitorești, a tuturor forțelor progresiste antiimperialiste — imperative majore ale lumii contemporane.

Prestigiul internațional de care se bucură astăzi statul nostru, caracterizat de unii drept «minune», «miracol», se explică simplu prin faptul că are la bază o analiză lucidă, științifică, marxist-leninistă a situației internaționale și o voință fermă de a pune în aplicare principiile enunțate. Voință ce are la bază adeziunea entuziastă a unui întreg popor la politica leninistă a partidului nostru, a Comitetului său Central, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

N. FOTINO
director științific al Asociației de Drept Internațional și Relații Internaționale

UN IMPORTANT EVENIMENT INTERNAȚIONAL

Demult, un diplomat străin, cu reminiscențele deprinderilor internaționale de altădată, îmi justifica necesitatea existenței țărilor mici drept monedă măruntă la reglarea plăților și socotelilor dintre marile puteri.

E mult de-atunci, dar n-am uitat această «glumă» de-un crîncen și foarte serios adevăr. Și nu am uitat-o nu dintr-o tărie de memorie, ci fiindcă evenimentele internaționale din trecut mi-au confirmat-o de atîtea ori.

De vorbele acelea mi-am adus astăzi aminte, în acest iunie al anului 1971, cînd numele țării noastre și al conducătorului ei au fost în fiecare zi pe prima pagină a tuturor ziarelor din lume și cînd țara asta mică, prin vrednicia conducătorilor ei, nu mai este un ban mărunt în socotelile și plățile internaționale, ci intervine cu mare autoritate și prestigiu, recunoscut de lumea întreagă, la dreapta chibzuială a unor asemenea socoteli.

Timp de aproape o lună, o delegație română de partid și de stat, în frunte cu însuși conducătorul statului, a făcut vizite prietenești și a susținut discuții în 4 țări socialiste din Asia de est, în spiritul cel mai prietenos și mai creator al internaționalismului proletar. Vizitele acestea, pornind de la un sentiment de prietenie și solidaritate socialistă, au avut fără îndoială un pronunțat caracter politic, în legătură cu cele mai acute și mai principale probleme internaționale, și în special cu stabilirea unității țărilor socialiste care, laolaltă, reprezintă astăzi o putere covîrșitoare, în măsură să asigure reglementarea tuturor problemelor internaționale în spiritul păcii, dreptății și al demnității tuturor popoarelor.

Prestigiul în întreaga lume al conducătorilor statului nostru a dat acestei vaste acțiuni politice un caracter mondial, interesînd toate popoarele dornice de pace și libertate. Au străbătut lumea de la un capăt la altul și au fost prețuite și adoptate de la un capăt la altul principiile călăuzitoare în dreptul internațional modern, pe care le-a afirmat și le-a promovat pe întregul glob tovarășul Nicolae Ceaușescu. Prin aplicarea lor, prin asigurarea suveranității și independenței naționale, prin respectarea dreptului fiecărui popor de a se conduce singur după interesele sale, prin înlăturarea oricărui amestec străin în treburile naționale, prin dezvoltarea unui climat de ajutor reciproc, orice stat din lume, din oricare continent, își simte asigurate condițiile de dezvoltare proprie, într-o lume a păcii.

Aceste principii, prin tăria lor morală, prin spiritul de dreptate și libertate care le însuflețește, au făcut prin însăși puterea adevărului lor ocolul pămîntului și au cucerit adeziunea tuturor oamenilor de bine. Dar vizita delegației române de partid și de stat le-a dat suflul vieții, al unei realități posibile — singura care să aducă progresul și pacea omenirii.

Această vizită a depășit importanța unei vizite obișnuite și a devenit, prin forța morală a concepțiilor conducătorului statului român, un eveniment internațional de mare importanță și cu puternice ecouri în viitor.

Aceasta nu ar fi fost cu putință dacă prin politica ei externă activă din ultimii ani, prin atitudinea ei demnă și vitalitatea ei creatoare, țara noastră nu și-ar fi cîștigat un mare prestigiu și, prin noblețea morală a principiilor ei, prin poziția luată în toate problemele internaționale, nu s-ar fi bucurat pretutindeni de o mare simpatie.

Primirea mai mult decît entuziastă care a angajat milioane și milioane de oameni din țările vizitate, căldura primirii delegației noastre pretutindeni: în marea Chină, în brava Coree, în viteazul Vietnam, în harnica Mongolie, sînt manifestări evidente, sincere și spontane ale acestei simpatii de care se bucură țara noastră.

Entuziasmul acela la care parcă am asistat cu toții este și o confirmare strălucită a posibilităților reale existente astăzi în lume pentru stabilirea unității mișcării socialiste, în ciuda divergențelor ce-și pot găsi rezolvarea în marea înțelepciune a principiilor marxiste.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a primit în persoana sa uriașa manifestație de simpatie, ca unul ce este inițiatorul și luptătorul curajos și neobosit pentru toate aceste principii în care popoarele își văd fericirea.

Ca români, ne mîndrim de acest mare succes pe scară mondială și simțim stimulentul irezistibil pe care ni-l dă munca noastră de înflorire a țării.

Poporul a urmărit cu emoție desfășurarea acestei vizite și entuziasmul primirii făcute delegației sale și ca o încununare a eforturilor sale de construire a patriei noastre noi, care nu mai este, în viziunea politicii externe a lumii, un creițar pentru reglarea micilor socoteli dintre marile puteri, ci o monedă de aur făurită aici: la Reșița, la Hunedoara, la Galați, în galbenul spicelor de grîu al cooperativelor agricole de producție.

După vizita delegației de partid și de stat în țările socialiste din Asia, fiecare ne simțim mai încrezători în noi și mai hotărîți în munca noastră.

Demostene BOTEZ

TRADUCEREA ÎN VIAȚĂ A MANDATULUI ÎNCREDINȚAT DE POPOR

Dacă ar fi să judecăm după calendar, delegația noastră de partid și de stat condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost plecată în misiune, în țările socialiste din Asia, aproape o lună de zile. Eu țin însă seama și de calendarul inimii și adaug: fiul iubit al poporului nostru, ceilalți conducători de partid și de stat, nu au lipsit nici o clipă de lîngă noi. Am fost tot timpul împreună, dumnealor cu gîndul la noi și la interesele noastre, ale poporului, iar noi — masele largi — i-am petrecut de asemeni cu gîndurile și cu sentimentele noastre pe întreg parcursul misiunii. Este firească această identificare a poporului cu conducătorii săi, identificare ce străbate peste spații geografice largi, pentru că ei sînt fiii aleși ai clasei muncitoare, ai întregului popor, purtătorii mandatului încredințat lor de întreaga națiune. Știm că oriunde s-ar afla, în cabinetul de lucru, în vizite operative prin țară sau în vizite oficiale peste hotare, tovarășul Nicolae Ceaușescu apără cu aceeași energie interesele poporului român, constructor al socialismului, și cele ale întăririi coeziunii tuturor forțelor socialismului, ale tuturor forțelor antiimperialiste, interesele generale ale păcii, ale cauzei libertății și progresului tuturor popoarelor.

Am încercat mari emoții văzînd mișcătoarea primire făcută reprezentanților noștri de-a lungul itinerarului parcurs. Știm că această primire magnifică exprimă înalta considerație pentru principialitatea și consecvența politicii partidului și statului, pentru succesele noastre în construirea socialismului. Mai știm că ea înseamnă că avem sute de milioane de prieteni, prieteni adevărați, prieteni de nădejde. Dar ea constituie totodată o confirmare strălucită, în fapt, a principialității politicii internaționale a partidului și statului nostru.

Alexandru ZAHARIA
muncitor la uzinele «Republica»

RECUNOȘTINȚĂ FIERBINTE CONDUCĂTORULUI IUBIT AL PARTIDULUI

La început, cînd avionul purtînd delegația de partid și de stat a Republicii Socialiste România, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului și președintele Consiliului de Stat, a decolat în uralele mulțimii adunate pe aeroport, ni s-a părut, poate, că va fi vorba de un act diplomatic bine chibzuit, o călătorie interstatală mai lungă, bine pregătită și cu rezultate importante.

Dar iată, în cursul acestei călătorii îndelungate, cu escale multiple și cu contacte repetate cu conducătorii țărilor vizitate, de fapt cu conducătorii unei părți importante a lumii noastre moderne, s-a reliefat cu o putere strălucită însemnătatea acestor întîlniri tovărășești și prietenești. S-a scos în evidență convingător rolul României, al Partidului Comunist Român, de factor activ în lupta pentru soluționarea celor mai ar-

(Continuare în pag. 4)

Președintele Consiliului de Stat al României, însoțit de președintele Finlandei, trece în revistă garda de onoare pe aeroportul capitalei finlandeze.

ÎN INTERESUL PĂCII ȘI ÎNȚELEGERII ÎNTRE POPOARE

În cursul acestei săptămîni, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, împreună cu soția sa, Elena Ceaușescu, a făcut o vizită oficială în Finlanda, la invitația președintelui Republicii, Urho Kekkonen. Înscriindu-se pe linia bunelor relații dintre România și Finlanda, ce au cunoscut în ultimii ani o dezvoltare ascendentă pe planuri multilaterale, această vizită a oferit prilejul nu numai al unei cunoașteri nemijlocite a vieții și preocupărilor poporului finlandez, ci și al relevării de noi posibilități de lărgire și întărire a colaborării româno-finlandeze în interesul celor două popoare, al cauzei destinderii internaționale, a păcii și înțelegerii între popoare.

La sosirea pe aeroportul Seutula de lîngă Helsinki.

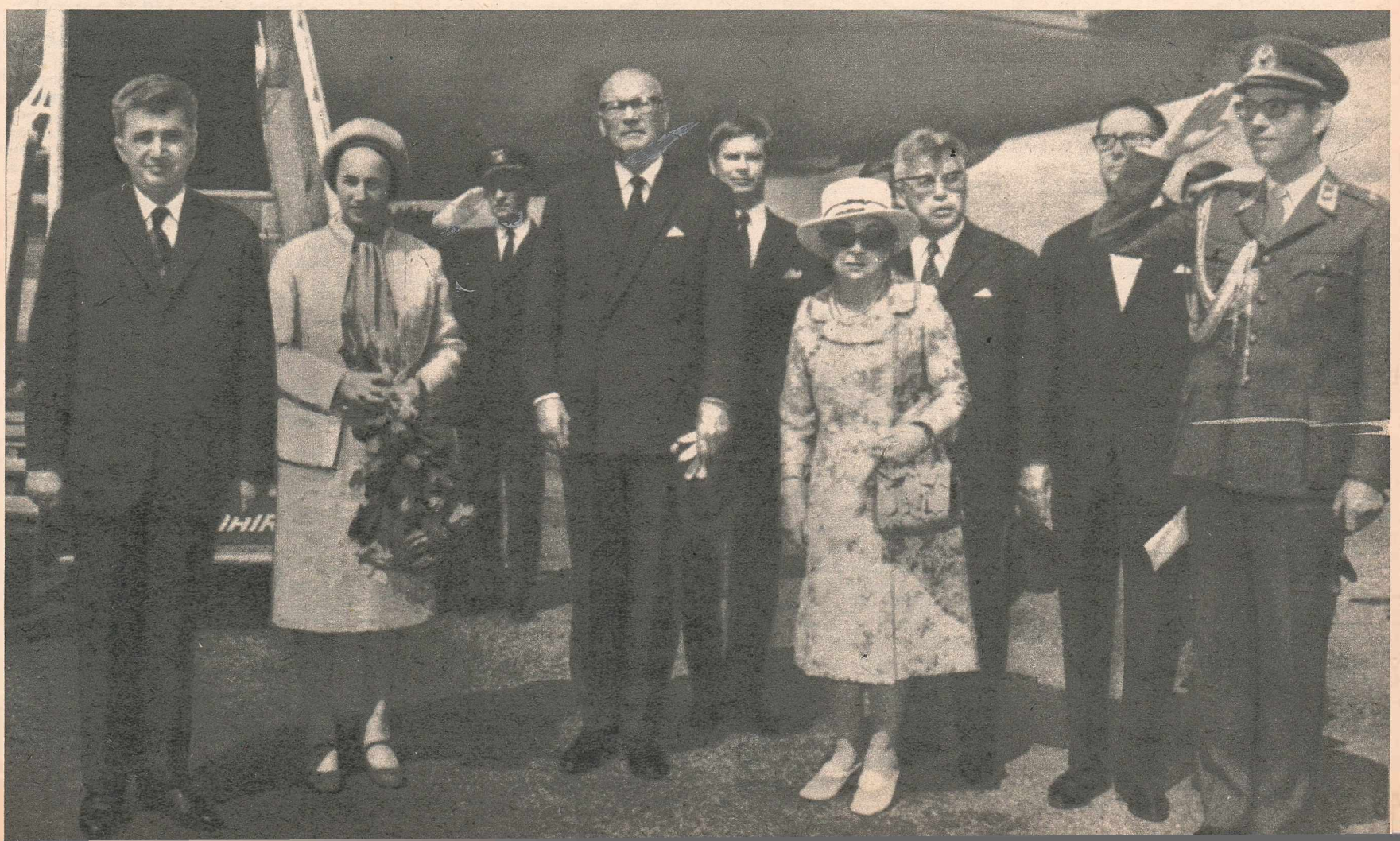

Abia înapoiat din lunga vizită întreprinsă în țările socialiste din Asia, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a rezervat peste 4 ore din prețiosul său timp pentru o vizită gospodărească în diferite zone ale Capitalei. Duminică, 27 iunie, secretarul general al partidului, președintele Consiliului de Stat, s-a deplasat din nou în mijlocul cetățenilor pentru a lua cunoștință de modul de aprovizionare a Capitalei, pentru a da noi indicații, la fața locului, factorilor răspunzători de asigurarea desfacerii îmbelșugate și civilizate a produselor, edililor Bucureștiului. Vizita, contactul direct cu cetățenii au oferit în același timp un nou prilej pentru manifestarea adeziunii și sprijinului poporului român față de înțelepciunea politicii interne și externe a partidului.

(Urmare din pag. 2)

zătoare probleme ale umanității contemporane.

Oricine trebuie să constate cu adîncă satisfacție că tratativele duse de delegația de partid și de stat a țării noastre, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, au dovedit o dată în plus viabilitatea principiilor care stau la temelia activității internaționale a partidului și guvernului țării noastre — respectarea suveranității și independenței, egalitatea în drepturi, neamestecul în treburile altor state, avantajul reciproc, afirmarea dreptului intangibil al popoarelor de a decide singure asupra destinelor lor — au constituit o confirmare a faptului că numai respectarea lor creează condiții pentru relații normale între state, pentru o cooperare fructuoasă între națiuni.

Bucurîndu-ne din toată inima de aceste succese admirabile ale statului și partidului nostru în domeniul politicii externe și interne, noi, intelectualii maghiari, ceilalți oameni ai muncii maghiari, laolaltă cu întregul popor român, sîntem alături cu toții de partidul nostru și de comitetul său central, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului — omul iubit de toți cetățenii țării noastre, români, maghiari, germani sau de orice altă naționalitate.

Ferenc SZEMLER
scriitor

MÎNDRI ȘI ÎNCREZĂTORI ÎN VIITOR

Pe solii partidului și statului nostru, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, i-a însoțit pas cu pas întregul popor român, de-a lungul vizitei întreprinse în țările socialiste ale Asiei. Această reacție, firesc afectivă, s-a manifestat totdeauna în asemenea prilejuri. Dar mai mult decît oricînd, parcă, în fiecare zi din cele aproape patru săptămîni, citind ziarele și așteptînd cu nerăbdare telejurnalul de seară, emisiunile și relatările radioului și televiziunii am avut bucuria adîncă să constatăm că trimișii României socialiste realizează acolo, departe, gîndurile, dorințele, visurile fiecăruia dintre noi.

Omenirea nu s-a putut încă dezbăra cu totul de amintirea cutremurătoare a ultimului război mondial. Încotro se îndreaptă astăzi destinul pămîntului? Știrile despre cursa înarmărilor neliniștesc toate popoarele globului. Ce ar însemna un război termonuclear? — iată o întrebare pe care mintea o refuză cu groază.

Numai unitatea tuturor țărilor socialiste, acțiunile lor comune pe arena internațională sînt în stare să asigure pacea în lume, să înfrunte cu dîrzenie forțele imperialismului agresiv. Acest crez nestrămutat, această armonie perfectă între gînd și fapte a fost minunat confirmată de către solii iubiți ai poporului nostru. Entuziasmul și dragostea cu care au fost primiți în toate țările socialiste asiatice vizitate au demonstrat încă o dată că principiile de înaltă responsabilitate revoluționară ale partidului și statului român sînt recunoscute și prețuite pretutindeni.

În această perioadă elevii au încheiat un nou an școlar, absolvenții liceului au trecut pragul bacalaureatului. Ca profesoară, ca cetățean al României, mă gîndeam, simțeam, la sfîrșitul vizitei, că acești tineri, care vor duce mai departe destinul patriei, au cîștigat și ei, substanțial, în certitudinea cu care-și pot construi viitorul. Pentru mîndria de a fi astăzi cetățean al României socialiste, pentru demnitatea și încrederea cauzei noastre drepte — statornică și fierbinte recunoștință Partidului Comunist Român, tovarășului Nicolae Ceaușescu, iubitul nostru conducător.

Maria PAVNOTESCU
profesoară la Liceul «Nicolae Bălcescu»-București

FĂURITORI DE ISTORIE

Activitatea desfășurată de tovarășul Nicolae Ceaușescu, în fruntea delegației de partid și guvernamentale române, constituie pentru noi, studenții, un nou prilej de justificată mîndrie patriotică, de matură angajare, avînd conștiința că sîntem reprezentați în lume prin tot ce avem mai nobil și mai frumos. Vizita delegației de partid și guvernamentale în țările socialiste ale Asiei a fost un nou prilej de a umple cu viață generoasele idei ale internaționalismului proletar, de a exprima înaltele principii care călăuzesc politica externă a Partidului Comunist Român, consecvența sa revoluționară marxist-leninistă.

Din păcate, am aflat că în timpul vizitei s-au făcut auzite și unele voci care au dat interpretări ce contravin flagrant realității concrete, realitate ce confirmă prin fapte că partidul nostru nu precupețește nici un efort pentru a contribui la refacerea unității și la întărirea coeziunii forțelor socialismului și păcii în lume.

Dar faptele, realitățile sînt încăpățînate. Contactele directe, întîlnirile, convorbirile directe s-au dovedit a fi cele mai sigure mijloace de cunoaștere a poziției celorlalte partide frățești, pentru că permit să se facă un schimb nemijlocit de păreri și de experiență, înlesnind ajungerea la acorduri, netezindu-se căile înțelegerii, ale evidențierii unor concluzii comune. Utilitatea caracterului sincer, tovărășesc, principial al schimbului de păreri s-a verificat încă o dată și în cursul discuțiilor purtate de delegația noastră cu prilejul vizitei în Asia. De aceea bucuria noastră, născută din adeziunea deplină față de politica înțeleaptă a partidului și statului, este cu atît mai mare cu cît, conștienți de rolul pe care îl joacă România în arena internațională, constatăm totodată că sîntem contemporanii cei mai direct legați de activitatea marelui om politic, tovarășul Nicolae Ceaușescu, despre care istoria va vorbi cu siguranță cu acel respect pe care îl datorează marilor conducători de popoare.

Mihaela TOMOZEI
studentă, Facultatea de fizică, anul II, Universitatea Iași
vicepreședintă a U.A.S.R.

PENTRU MAREA NOASTRĂ CAUZĂ

Am urmărit cu regularitate pe micul ecran transmisiile din toate etapele vizitei pe care delegația noastră de partid și de stat, sub conducerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, a făcut-o în cele patru țări socialiste din Asia. Împărtășesc părerea unanim exprimată că importantele convorbiri pe care conducătorul partidului și statului nostru le-a purtat în Republica Populară Chineză, în Republica Populară Democrată Coreeană, în Republica Democrată Vietnam, în Republica Populară Mongolă, ca și întîlnirile cu cele mai largi mase ale oamenilor muncii au o mare însemnătate în întărirea prieteniei și a colaborării frățești multilaterale între partidele și țările noastre.

Pentru mine, ca și pentru orice om cinstit dornic de adevăr, vizita delegației noastre de partid și de stat în Asia și activitatea laborioasă depusă de către conducătorul delegației, tovarășul Nicolae Ceaușescu, reprezintă în esență o strălucită manifestare a politicii Partidului Comunist Român închinată victoriei socialismului și a păcii, marii cauze a unității mișcării comuniste internaționale, a unității frontului mondial antiimperialist. Ca cetățean al Republicii Socialiste România, aparținînd naționalității conlocuitoare germane, îmi exprim încrederea fără rezerve într-o asemenea politică internațională ca cea elaborată, cu înaltă responsabilitate, de Congresul al X-lea al P.C.R. și aplicată fără șovăire de conducerea partidului. O asemenea politică, la a cărei bază stă prietenia și unitatea de luptă cu toate țările socialiste, este singura justă, singura care răspunde imperativelor majore ale istoriei.

Ing. Gerhard THEIL
București

ȘAPTE ZILE ÎN IMAGINI

la piatra neamț– „conferința viitorului“

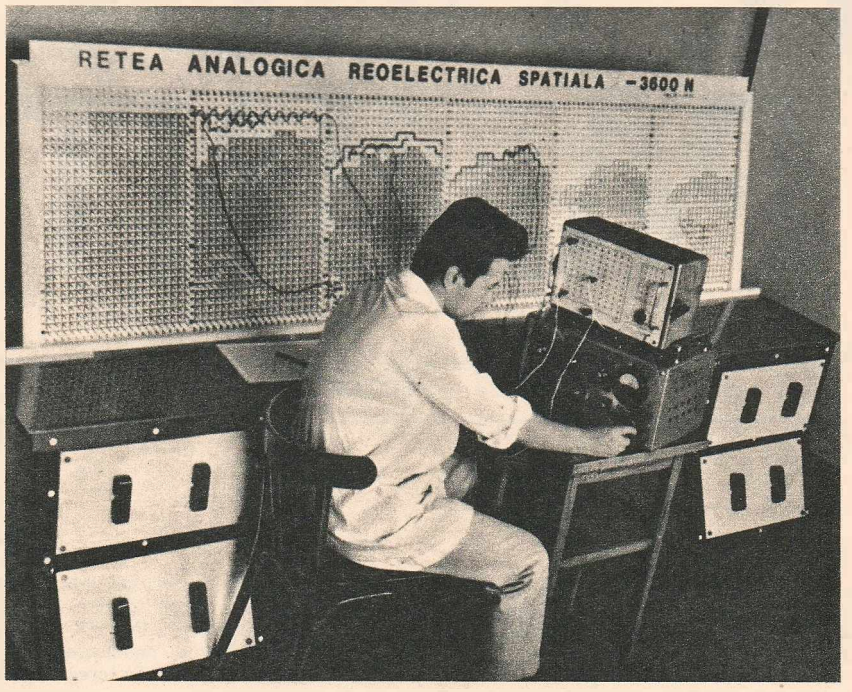

În cadrul Institutului de studii și cercetări pentru îmbunătățiri funciare funcționează un laborator de calcul analogic și matematic. Aci se cercetează probleme legate de infiltrațiile la construcțiile hidrotehnice, îmbunătățiri funciare și se fac studii complexe asupra resurselor de apă subterană în vederea folosirii lor în scopuri agricole, industriale, turistice etc.
Lucrările se efectuează cu ajutorul unei instalații concepute și executate recent de un colectiv de cercetători și tehnicieni ai laboratorului.

În perioada 6—10 iulie va avea loc la Piatra Neamț un simpozion național cu o largă participare internațională, avînd ca temă cercetarea viitorului și planificarea pe termen lung. Simpozionul este organizat de Academia de științe sociale și politice și Ministerul Învățămîntului.

Printre oamenii de știință și cercetătorii din țara noastră care vor prezenta comunicări în probleme de prospectivă menționăm pe prof. univ. dr. docent Pavel Apostol, conf. dr. Mihai C. Botez, acad. Aurel Avramescu, prof. univ. Mihai C. Demetrescu, dr. Fred Mahler, dr. Ovidiu Bădina, conf. dr. docent Victor Săhleanu, conf. dr. Vladimir Trebici ș.a.

Vor lua cuvîntul și eminenți specialiști de peste hotare. Arno Sörensen, președintele Societății de cercetare a viitorului din Danemarca, va face o comunicare despre indicatorii sociali, Fritz Linemann, directorul Centrului pentru cercetarea viitorului din R.F.G., va vorbi despre cîteva din direcțiile de cercetare ale centrului pe care-l conduce, Lucien Gérardin, directorul de studii al grupului de studii prospective «Thompson» din Paris, va aborda așa-numita metodologie a «scenariilor» în studiul alternativelor viitorului, Valerio Selan, directorul institutului «Futuribili» din Roma, va conferenția despre previziune și planificare pe termen lung în Italia, Andrzej Sicinski, șeful grupului de prognoză socială de la Institutul de filozofie și sociologie din Varșovia, va face o expunere despre «Obiective, prognoze și planuri» etc. Prof. univ. Ernst Winter din Austria va atinge o problemă centrală a prognozei din zilele noastre, și anume, aplicarea metodelor moderne de cercetare prospectivă în studiul schimbării mediului înconjurător.

La această remarcabilă manifestare științifică vor fi prezenți peste o sută de participanți români și circa 20 de peste hotare. Este pentru prima oară că în țara noastră are loc o reuniune științifică de o asemenea anvergură, închinată studiului viitorului.

ficatul semnalizează

Recent, la Institutul de cercetări chimico-farmaceutice din București a fost realizat un original test pentru determinarea capacității funcționale a ficatului prin triazine asimetrice.

Redacția noastră a solicitat un scurt interviu ing. Ion NIȚELEA, directorul științific al institutului.

● Am plecat de la ideea că multe substanțe chimice, naturale sau artificiale, constituie noxe pentru ficat. Viața modernă îl pune pe om în situația de a veni în contact cu ele. Chiar exagerata medicație cu chimioterapice poate fi o sursă de nocivități pentru ficat.

● Ce elemente noi aduce reactivul-test realizat de dv.?

● În primul rînd el nu este toxic. Este o substanță chimică de sinteză care permite, prin urmărirea modificărilor suferite de această substanță în ficat, să se determine gradul de lezare a organului din punct de vedere funcțional.

● Ce utilizări practice poate avea acest reactiv?

● Multe. Să vă dau un singur exemplu dintre cele mai simple: în tratamentul cu medicamente care solicită ficatul (antibiotice, piramidon etc.), reactivul poate indica momentul în care tratamentul trebuie să fie sistat, deoarece efectul principal terapeutic este depășit de efectele secundare.

● Cine a făcut parte din colectivul de elaborare a substanței?

● Un grup de chimiști, condus de cercetătorul Carol Cristescu, și un grup de farmacologi, condus de dr. Timar. Lucrările au fost inițiate și coordonate de mine.

de ziua învățătorului

În această profesie s-a transmis dintotdeauna ștafeta unei nobile tradiții: aceea de a învăța pe altul să învețe mai bine ca tine. Și nu există om care să nu închine un gînd de recunoștință învățătorului său, și care se poate numi: Virginia Iosub, Constanța Ioachim, Jana Tănăsescu, Pîrvan Simion... Un lung catalog, fără sfîrșit, mereu viu.

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

DÜRER

În orașul jucăriilor, el însuși o mirifică și fascinantă jucărie urbanistică, la Nürnberg, au loc fastuoase serbări închinate unui eveniment de glorie din istoria umanității: cinci sute de ani de la nașterea genialului Dürer.

Expoziții, conferințe, simpozioane, pelerinaje pioase aduc un omagiu îndrituit unuia dintre cei mai iluștri fii ai acestei planete, unei ființe umane care a urcat frumosul pe o treaptă de o amețitoare înălțime.

Iar locul aniversării — Nürnbergul — a fost ales cu o strălucită inspirație. Fiindcă, dacă e adevărat că aici și-a petrecut o bună parte a vieții lui divinul gravor, același oraș nu s-a bucurat în cursul istoriei, permanent, de onoruri asemănătoare. Mai ales în veacul nostru.

Fiindcă, iată, o soartă ingrată a făcut ca pe străzile acestui burg să răsune primele marșuri naziste, cele dintîi coruri hitleriste, de aici, de la Nürnberg s-a revărsat peste lume, amenințătoare și capie, vocea lui Hitler, după cum — ca o răscumpărare — tot aici a avut loc un proces de însemnătate istorică: judecarea căpeteniilor naziste condamnate la ștreang. Prea multe amintiri pentru un singur oraș, prea grave, prea dureroase. Astăzi, cetatea își recapătă prestigiile vremelnic întinate. Pe străzile spurcate de cizma hitleristă, te întîmpină, la fiecare pas, reproduceri ale unor gravuri de o cutremurătoare și eternă umanitate. Pinacoteci din toate părțile lumii și-au trimis la Nürnberg comorile. Sute de mii de pelerini, de toate națiile și de toate rasele, întîrzie fascinați înaintea minunilor pe care le-a săvîrșit o minte și o mînă omenească, aducîndu-și aminte, în același timp, pînă unde se poate prăvăli aceeași minte și aceeași mînă, cînd începe să-și spună cuvîntul barbaria. Dürer gonește la Nürnberg impuritățile, spulberînd cu însăși prezența lui, generoasă și binefăcătoare, amintiri degradante. Divinul gravor face, de o jumătate de mileniu, operă de salubritate socială și morală, redînd omului de pretutindeni sensul demnității, spiritul măreției lui firești. Arta, dumnezeiască născocire, poate cea mai înaltă și mai nobilă îndeletnicire din cîte a imaginat omul din clipa despărțirii sale de fiare, vindecă răni și alină suferințe, alungă spectrele morții și naște speranțe, cu puterea, veșnic neînfrîntă, a miracolelor.

S-a născut acum 500 de ani Dürer. Ce a însemnat, în raport cu gigantica lui statură, bicisnicul Führer? Însăși comparația sună a impietate. Și totuși omul e obligat la memorie. Pentru ca nimic din tot ce s-a petrecut, înjositor, sub steaua otrăvită a tiraniei, să nu se repete.

Din ramele sale, după cinci secole, Dürer cheamă la o superioară ordine a spiritului.

APA CARE CADE DIN PĂMÎNT

de I. HERȚEG

Dacă străbateți în aceste zile Bărăganul sau Dobrogea — și sînt mulți cei care se îndreaptă spre mare spre a-și petrece concediul de odihnă — veți remarca, din fuga mașinii sau a trenului, pămînt răscolit, canale prin care curge apa, conducte de dimensiuni uriașe care așteaptă să fie îngropate, iar din loc în loc apa țîșnind din pămînt și revărsîndu-se peste culturi. Este peisajul specific șantierelor de irigații — unele avînd lucrările la început, altele fiind date în funcțiune. De ce atîta frămîntare, atîta muncă? A plouat mult în acest an în cîmpia de sud a țării și aparent n-ar mai fi nevoie de apă. Dar numai aparent, pentru că nu plouă în toți anii ca în 1971. Meteorologia are, între multe nebuloase, și un element exact — statistica. Ea înregistrează unde și cît a plouat, cît a fost temperatura pe vreme de arșiță sau pînă unde a coborît termometrul în cursul nopții. Și în ce privește sudul țării meteorologia ne oferă cîteva cifre, care pun pe gînduri pe oricine se gîndește cîtuși de puțin la agricultură prin prisma «pîinii noastre cea de toate zilele». Iată-le: în Cîmpia Dunării și în Dobrogea, din 100 de ani, 50 sînt secetoși; în aceste zone sînt frecvente intervalele de 20–30 de zile complet lipsite de ploi, iar în anii foarte secetoși ele durează trei și chiar patru luni. Este o climă excesivă: veri fierbinți, ierni geroase. Cine are obiceiul să urmărească în presă temperaturile zilnice înregistrate în capitalele țărilor din Europa va constata cu uimire că la București chiar și în această vară mai moderată se înregistrează, la orele 14, temperaturi mai ridicate decît la Atena, Roma sau în alte părți sudice ale continentului. Ce înseamnă aceasta? Că la noi natura are defecte. Soarele încinge puternic pămîntul din cîmpii, iar în 50 din 100 de ani ploile se lasă așteptate mult. Pentru moment nu se poate face nimic ca ploaia din nori să fie sincronizată cu cerințele de vegetație ale plantelor. Dar oamenii nu mai pot sta cu brațele încrucișate. S-au hotărît să aplice naturii un corectiv, adică să asigure pe cale artificială ceea ce-i lipsește: ploaia. Iar calea pe care se realizează o știm cu toții: irigațiile. Ceea ce se știe mai puțin o constituie amploarea și complexitatea acestor lucrări.

Aminteam că în Cîmpia Dunării și în Dobrogea natura are un defect: seceta care caracterizează un mare număr de ani. Dar pentru a contrabalansa acest neajuns natura ne-a oferit un avantaj: Dunărea cu imensul său debit, precum și rîurile interioare care străbat această regiune. Ele pot asigura apa necesară irigării unei suprafețe mari de teren, practic, întreaga cîmpie de sud a țării și cea mai mare parte a Dobrogei. Pentru aceasta însă apa trebuie să-și părăsească albia ei milenară și să o apuce, să spunem așa, pe un drum opus. Din Dunăre să fie împinsă în canalele principale și de aci prin cele secundare sau conducte îngropate, spre a ajunge la pămîntul ars de soare, la plantele care au nevoie de umezeală în timpul lunilor de arșiță. Dar pentru aceasta este nevoie de o forță uriașă. Energia, sub formă de electricitate, oferită prin căderea apei în marile hidrocentrale de pe Bistrița, Argeș sau cea de la Porțile de Fier, la care se adaugă milioanele de kilowați de la termocentrale pun în mișcare pompe care sorb fără încetare din Dunăre debite de apă care echivalează cu Oltul, Argeșul sau Ialomița. Da, adevărate rîuri pornesc de la

Apa cade din... pămînt.

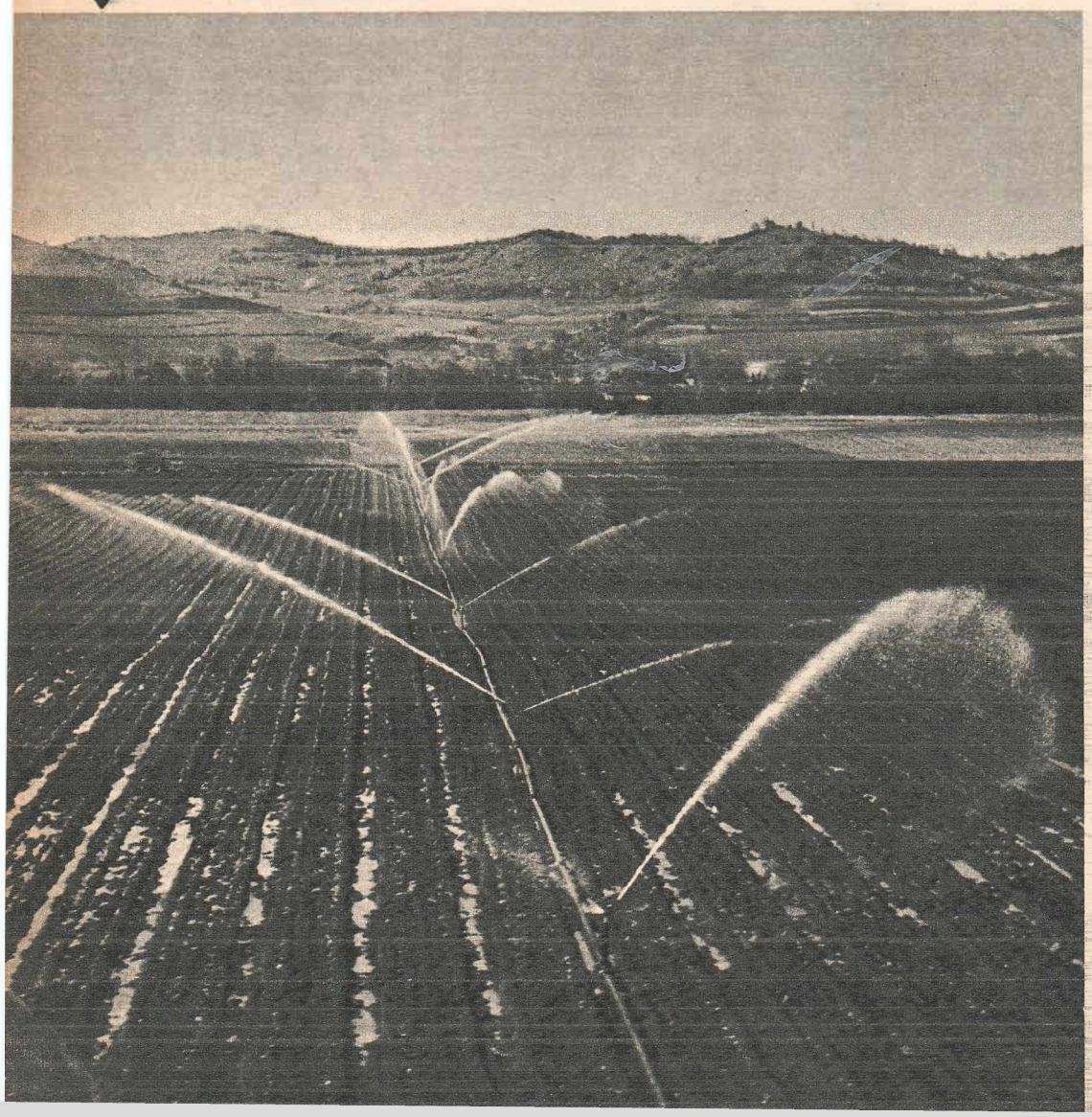

vale la deal, împinse de forța electricității.

Drumul parcurs de la clasica roată a grădinarului, care ridica apa din rîu cu ajutorul cupelor, pînă la sistemele moderne de irigații este lung, dar el a fost parcurs într-o etapă relativ scurtă. Este suficient să amintim că în 1944 erau amenajate pentru irigat doar 20 000 hectare, pentru ca în acest an suprafața irigată să ajungă la un milion de hectare. Dar tot atît de spectaculos este saltul în ce privește tehnica folosită. A devenit foarte uzual termenul irigarea prin aspersiune, în care conducerea apei se face prin conducte îngropate. Acest lucru înseamnă că terenul agricol este împînzit, la o anumită adîncime, de conducte întocmai ca instalația de alimentare cu apă a unui oraș. Și aci, în cîmp, apa vine «la robinet», care este propriu-zis instalația de udare.

Ploaia artificială se revarsă pe suprafețe din ce în ce mai mari în cîmpia de sud a țării. Să facem cunoștință cu cîteva din sistemele de irigații, pornind de-a lungul Dunării. Primul din această serie este cel de la Calafat-Băilești, unde lucrările au fost încheiate complet pe 49 000 hectare. Nu ne oprim aci deoarece următoarele popasuri ne vor oferi aspecte mult mai edificatoare. Setea nisipurilor din sudul Olteniei va fi astîmpărată de unul dintre cele mai moderne sisteme de irigații din țară, cel de la Sadova-Corabia. Aci merită să ne oprim mai mult, deoarece e un fel de Sahară a României. Nisipurile de aci, pe timpul verii, în zilele însorite, se încing atît de tare încît temperatura la suprafața solului atinge 60–70 de grade, ceea ce, evident, dăunează plantelor. Este și explicabil de ce nu se cultivau aci decît unele plante rezistente la secetă, cum este secara, și care dădeau recolte mici. Aci se află în execuție un sistem de irigații cu o suprafață de 80 000 hectare. Utilaje din cele mai moderne nivelează dunele de nisip, se trasează locul conductelor din care, în curînd, se va revărsa apa binefăcătoare care va da viață acestor terenuri, altădată dintre cele mai sărace și mai puțin productive din țară. Există certitudinea că ele vor rodi? Evident că da — susțin specialiștii. Ei aduc ca dovadă rezultatele Stațiunii centrale pentru valorificarea nisipurilor de la Bechet, care prin nivelarea dunelor, irigare și folosirea unor doze corespunzătoare de îngrășăminte a obținut, în 1970, 35 000 kg piersici la hectar, 20 000 kg struguri și cîte două culturi de cartofi pe an; la cereale s-au obținut în medie la hectar 3 800 kg orz, iar după recoltarea acestuia s-a cultivat soia care a dat 1 690 kg; porumbul a dat recolte de 7 900 kg, iar grîul — 4 690 kg. Iată numai cîteva elemente care au îndemnat punerea în valoare prin irigații a nisipurilor din sudul Olteniei. Rezultatele cercetării au contribuit la fundamentarea tehnico-economică a proiectului de irigare care acum este transpus în viață. Întrucît nisipurile vor «înghiți» multă apă, Dunărea va ceda în fiecare secundă cîte 51 metri cubi, care printr-o serie de conducte și canale vor ajunge pe terasă. Despre soluțiile tehnice adoptate — noi și deosebit de eficiente — s-ar putea spune multe. Trebuie reținut un fapt care demonstrează tehnicizarea ridicată: sistemul de irigații de pe terasă va fi automatizat și conectat la un dispecer central, situat în apropiere de Dăbuleni, care va permite distribuirea apei după nevoi și controlul întregii rețele.

Ne continuăm călătoria de-a lungul Dunării. Depășim incintele îndiguite și desecate de la Greaca sau Iezerul și dăm peste cel mai mare sistem de irigații din Bărăgan: Gălățui-Călărași. Și aci, o stație plutitoare ia din Dunăre cîte 65 metri cubi de apă pe secundă, pe care o împinge într-un canal lung de 8 km. Mai departe nu poate înainta pe calea gravitațională deoarece se izbește de malul terasei Bărăganului. Ea trebuie urcată și împinsă în continuare, lucru pe care-l face stația de pompare de la Mihai Viteazul, pe care cei care călătoresc dinspre București spre Călărași o pot vedea în apropierea șoselei. Este o stație gigant, a cărei putere instalată, împreună cu cea a celorlalte stații din sistem, este egală cu de două ori puterea termocentralei Ovidiu. De aci, canalele împînzesc în bună parte Bărăganul, trec pe sub linia ferată București-Constanța și ajung pînă aproape de Slobozia. La sfîrșitul anului 1972, sistemul de irigații Gălățui-Călărași va acoperi o suprafață de 83 600 hectare, din care 46 000 hectare sînt de acum irigate. Împreună cu sistemul Pietroiu-Ștefan cel Mare va face ca în județul Ialomița mai mult de jumătate din suprafața arabilă să beneficieze de apă după dorință.

Trecem pe malul drept al Dunării, în Dobrogea. Spre deosebire de Bărăgan, terenurile Dobrogei se află la cote mult mai înalte. Deci aci a fost nevoie de o tehnică deosebită pentru a împinge apa în sus, pe cîmpiile ondulate. Soluția? A devenit cunoscută multora. Pe valea Carasu a fost săpat un canal care va prelua din Dunăre cîte 200 metri cubi de apă pe secundă. Debitul este reglat după necesitățile complexului de irigații prin intermediul unui baraj construit la o depărtare de 4 km de Dunăre și pe care călătorii pot să-l vadă foarte bine din tren. Dar și aci, în mod gravitațional, apa n-a putut înainta pe acest canal decît pînă la un anumit punct. Din acest motiv, la km 18 din localitatea Dorobanțu s-a construit o uriașă stație de pompare care are un debit de 120 metri cubi pe secundă și care ridică apa la 4 metri înălțime. Debitul stației este echivalent cu cel al Oltului la nivel mediu. De aci, apa circulă mai departe pe canalul magistral, din care se ramifică alte canale secundare care ajung pe terenurile unităților agricole. Dar există o zonă situată la o înălțime și mai mare. Pentru a ridica apa la o asemenea înălțime a fost necesară instalarea pe parcursul canalului a altei stații de pompare, mult mai complexă. Este vorba de stația de pompare de la Basarabi-Pădure, care urcă apa din Dunăre, adusă din canalul magistral, la 65 metri înălțime. Motoarele electrice care pun în mișcare pompele au o putere de 60 MW, reprezentînd de două ori puterea instalată a unei centrale electrice de capacitate mijlocie. De altfel, cine vede această stație de pompare, cu conductele sale rezemate pe coasta unei stînci și care ridică apa la o asemenea înălțime, are impresia că se află în fața unei hidrocentrale. Este ceva asemănător, numai că apa circulă de jos în sus, și pentru împingerea ei este nevoie de forța electropompelor care consumă o cantitate enormă de energie electrică. Stația de pompare de la Basarabi trimite apa spre sud către Mangalia, canalul magistral tăind în două podișul Negru Vodă. Din acest canal apa este distribuită printr-o rețea pe 100 000 ha în zona cu cel mai fertil pămînt din Dobrogea. În acest fel apa din Dunăre ajunge la distanța de 120 km de Cernavoda și alimentează pămîntul ars de soare al Dobrogei, asigurînd obținerea unor recolte îmbelșugate. În final, sistemul de irigații din centrul Dobrogei va asigura apa pentru 180 000 hectare.

Lucrări de mari proporții se execută și în alte părți. Cititorii au aflat de sistemul de irigații Dunavăț din județul Tulcea, care va fi al doilea ca mărime după Carasu, sau de cel denumit Terasa Brăilei și multe altele. Ele fac parte din programul național privind extinderea lucrărilor de îmbunătățiri funciare și de gospodărire a apelor aprobat de Plenara C.C. al P.C.R. din martie 1970, potrivit căruia, pînă în 1975, se va ajunge la o suprafață amenajată pentru irigații de peste două milioane hectare. Este, de altfel, elementul hotărîtor care face ca investițiile în mecanizare și chimizare să fructifice mai eficient, deoarece apa solubilizează și conduce în plantă substanțele fertilizante din îngrășămintele chimice, folosite insuficient de plante în condiții de secetă. În acest scop, mare parte din cele peste 80 miliarde lei care vor fi investite în acest cincinal în agricultură sînt destinate lucrărilor de îmbunătățiri funciare și îndeosebi irigațiilor.

Cititorul ar fi poate tentat să întrebe de ce acest mare consum de fonduri de energie? Pentru că ele se materializează în mari sporuri de recoltă, care ajung la 4 000-5 000 kg porumb boabe la hectar și 20 000-30 000 kg sfeclă la hectar. De altfel cîteva rezultate obținute în 1970 sînt concludente. La porumb au obținut: 7 675 kg ferma nr. 5 a I.A.S. — Dorobanțu, Constanța, 6 860 kg ferma nr. 2 a I.A.S.-Kogălniceanu, Constanța, și șirul exemplelor ar putea continua. Pe baza experienței acumulate, unitățile agricole din județul Constanța și-au luat angajamentul ca în acest an să obțină pe terenurile irigate peste 10 000 kg la hectar. Exemplul a fost urmat și de oamenii muncii din agricultura județului Ialomița. Și dacă am presupune că în 1975 sau 1976 cele două milioane de hectare vor fi irigate și vor fi cultivate, convențional, cu porumb, sporul de recoltă va fi de circa 8 milioane tone. Spunem convențional porumb, deoarece se vor iriga toate culturile din sistemele respective și, ceea ce este mai important, se vor putea obține două recolte pe an de pe același teren. Este minunea pe care ne-o oferă irigațiile.

Lucrări de construcție a canalelor din sistemul de irigații Sadova-Corabia.

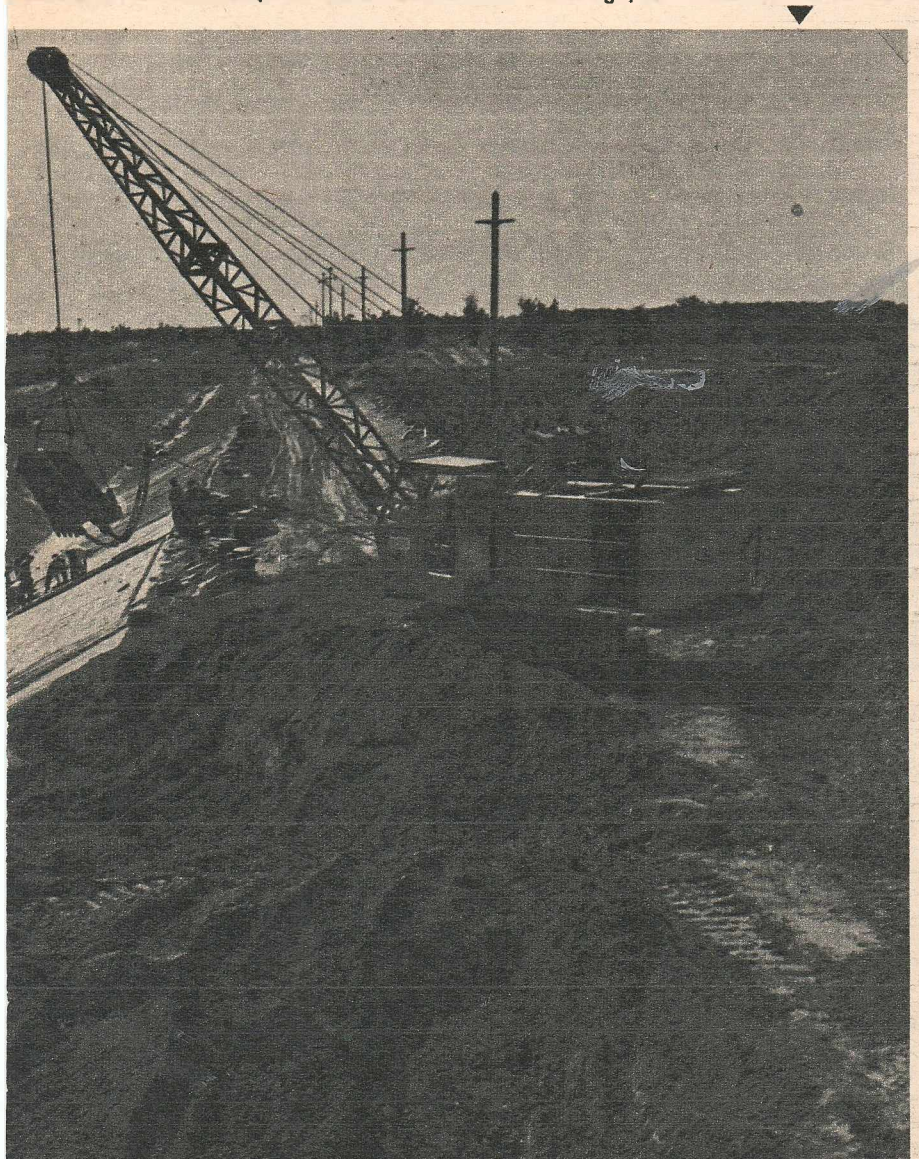

Conducta de aducțiune a apei de la stația de pompare în canalul principal Sadova-Corabia.

de G. DIMISIANU

S. DAMIAN:

G. CĂLINESCU – ROMANCIER

G. Călinescu nu a încetat să domine climatul literar de la noi printr-o prezență incitantă. Recoltează adeziuni și contestări care sporesc interesul față de personalitatea sa, devenită, în ultimii ani de viață ai marelui scriitor, obiect exclusiv de hagiografie. În timpul din urmă opera călinesciană începe să fie privită din unghiul delimitărilor și al analizei sistematice, acțiuni ce-i întrețin longevitatea, desigur, căci o mențin în permanent contact cu spiritul actualității imediate.

După lucrarea monografică a lui Ion Bălu, apărută anul trecut, de un aspect mai mult descriptiv și clasificator, avem astăzi, datorită lui S. Damian, un amplu eseu de interpretare critică a creației epice călinesciene, lucrare care unește fericit spiritul de analiză atentă, minuțioasă, îndelung răbdătoare a vastului teritoriu narativ, cu perspectiva sintetizatoare a eseistului, capabil să refacă din episoade disparate unitatea unui ferm portret interior.

«Urmărind motivele și antinomiile pe care se sprijină opera, scrie în scurtul cuvînt înainte S. Damian, am dorit să demonstrăm existența unui univers constituit cu sfericitatea lui armonioasă — probă a artei superioare —, univers care se cere dezlegat în unitatea și coerența lui». Cu toate că-și fixează raza cercetării numai la creația de romancier a lui G. Călinescu, eseul lui Damian este deschis către toată opera călinesciană, condiție fără de care romanele nu puteau fi explicate decît parțial și injust. Mai mult decît la alți scriitori de structură polivalentă, la G. Călinescu există corespondențe multiple între diversele domenii de creație pe care le-a ilustrat, formulările teoretice aflîndu-și foarte des materializarea în opera de ficțiune epică. S. Damian e atent la toată ramificația de canale prin care compartimentele operei comunică, stăruitor în evidențierea detaliilor sugestive, încercuind prin strînse interpretări absorbante fiecare episod al narațiunilor călinesciene. I s-ar putea reproșa criticului că se menține prea îndelung în spațiul analizei sale, fiind în tot locul la obiect, rezistînd tentației de a da extensie jocului speculativ și spiritului divagatoriu. Poate fi un defect aici, dar noi vedem mai degrabă o calitate, căci eseul ne menține tot timpul în terenul cert al analizei și valorificării critice fidele. Iar cînd răzbate la considerațiuni sintetice, S. Damian oferă totdeauna ipoteze de interpretare originală, cum ar fi aceea care vede în spectacolul epic călinescian «o uriașă pantomimă cu nenumărați clovni, într-un circ fastuos», adevărat «balet al măștilor», idee care structurează de altfel din interior întreaga lucrare, subintitulată *eseu despre măștile jocului*.

«G. Călinescu — romancier» este, după cîte știm, a patra carte a lui S. Damian și ni se pare că marchează un moment semnificativ în evoluția acestui critic. Dedicat pînă acum mai ales realităților literare curente, domeniu în care și-a verificat chemarea descoperirii de talente noi (vezi și volumul «Intrarea în Castel»), interesat deopotrivă de fenomene de sociologie literară (suita recentă din «Luceafărul»), Damian afirmă, prin noua sa scriere, capacități de constructor al unui edificiu critic așezat pe temelii solide, greu de clătinat, lucrare concludentă pentru formula cuprinzătoare a vocației sale.

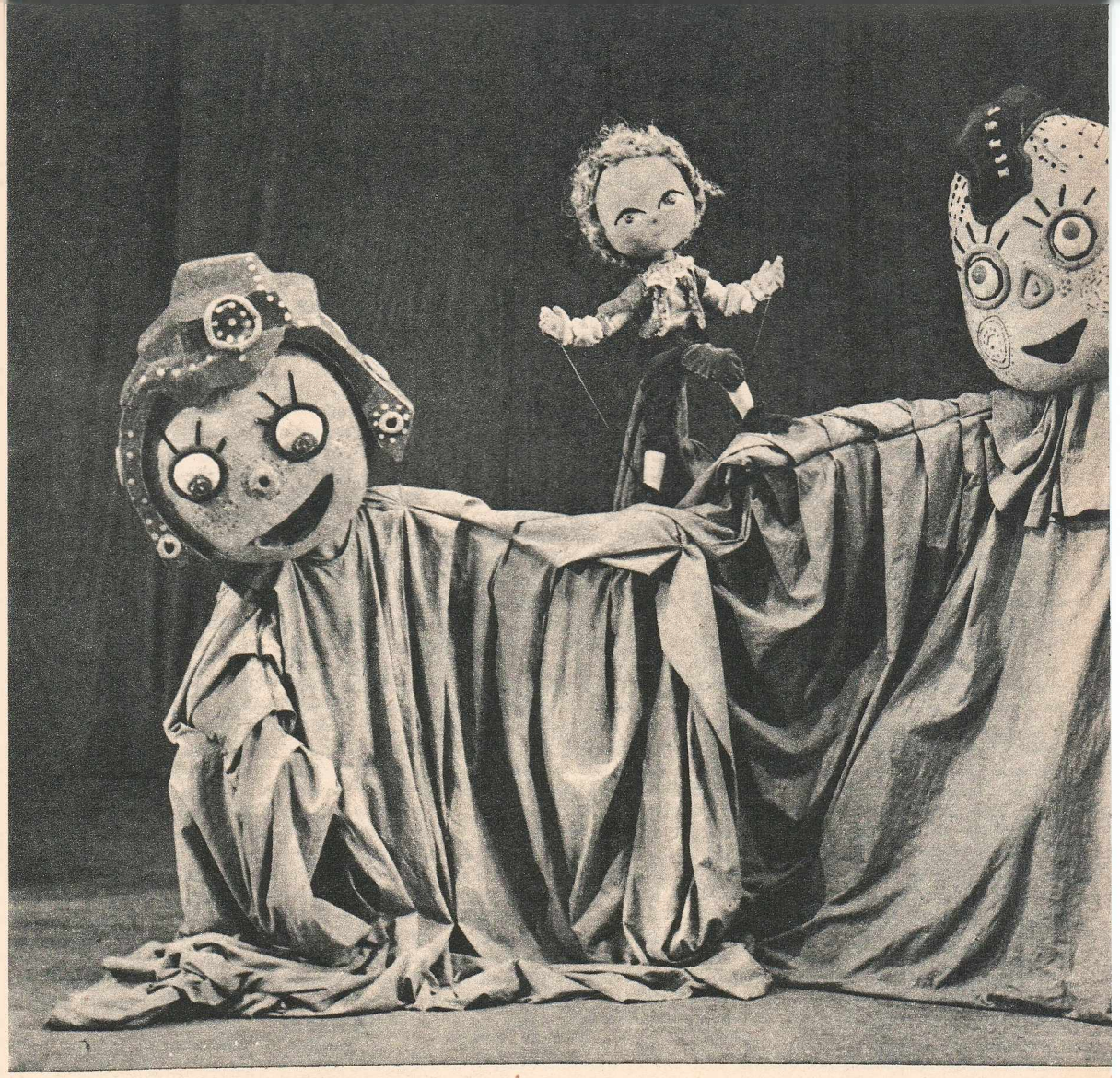

La Piatra Neamț:

FESTIVALUL TEATRULUI PENTRU TINERET ȘI COPII

Aflat la cea de-a II-a ediție, Festivalul spectacolelor pentru copii și tineret — Piatra Neamț, 1971, a polarizat în jurul său atenția unui larg public, nu numai de spectatori, ci și de specialiști din țară și de peste hotare, participanți activi și la lucrările desfășurate în paralel ale simpozionului «Teatrul contemporan — tineret-școală».

Un prim gînd se va îndrepta desigur către organizatorii acestei de-a doua ediții, minuțios pregătită în toate variatele sale manifestări.

— Am dorit să punem bazele unui festival al teatrului de tineret, festival care, devenind tradițional, să creeze o emulație în rîndul creatorilor și oamenilor de cultură, propunînd atenției complexitatea problemelor tînărului creator și spectator. Această inițiativă a noastră a coincis cu deosebita receptivitate pe care am întîlnit-o la conducerea județului. Astfel că intențiile noastre estetice și educative au putut fi concretizate atît prin ajutor material direct, cît și prin susținerea propunerilor noastre la forurile superioare. (Eduard Covali, directorul Teatrului tineretului din Piatra Neamț.)

Posibilitatea materializării unei asemenea inițiative este deosebit de valoroasă, cînd pe plan mondial problemele tineretului preocupă filozofi și sociologi, artiști și oameni politici, și cînd o asemenea manifestare confirmă interesul creator acordat de către conducerea noastră de partid și de stat dezvoltării armonioase a tinerei generații.

Deși mai apropiată de ceea ce ar trebui să fie o întîlnire a «spectacolelor pentru copii și tineret» decît ediția precedentă, cea din anul acesta a reunit alături de spectacole deosebit de izbutite și atractive, tinerești tocmai prin noutatea și îndrăzneala căutărilor artistice, și altele terne și neinteresante, chiar dacă formal se încadrau într-o tematică așa-zis tinerească.

Prezența Teatrului «Bulandra» cu «Leonce și Lena» de Georg Büchner a ridicat ștacheta competiției. Traducerea scenică a acestei amare comedii în regia și scenografia lui Liviu Ciulei a demonstrat încă o dată valoroasa realizare a acestui spectacol. Irina Petrescu, Ion Caramitru, Marin Moraru, Virgil Ogășanu, Niky Wolcz, Ileana Predescu s-au integrat în atmosfera acestui «antibasm» despre adevăr și autenticitate, despre iubire și necesitatea dreptății. Regretul că acești creatori nu au putut participa la întreaga manifestare și la lucrările simpozionului a fost cu atît mai mare.

O surpriză, oarecum așteptată, a produs-o selecția Teatrului de dramă și comedie din Constanța. Rezolvînd ingenios relația scenică dintre actor, mînuitor și păpușă, «Copilul din stele» de Oscar Wilde, în regia lui Geo Berechet, propune și mai ales realizează un farmec deosebit, esențial și pur în relevarea lumii de basm. Decorul fantastic și dinamic, realizat la vedere din mișcările oamenilor drapați în costume de o culoare neutră; dublarea personajului principal, Copilul..., singura marionetă din spectacol, excelent mînuită de Aneta Forna-Cristu, care devine astfel și actriță; folosirea unor măști colorate (Eugenia Tărășescu-Jianu) care identifică personajele sînt singurele pete de culoare în acest spectacol ce folosește cu măiestrie efectele luminii — iată cîteva elemente ce autentifică maturitatea unei gîndiri creatoare. Celei de-a doua piese a spectacolului «coupé» realizat de același tînăr regizor — «Riga Cripto și lapona Enigel» după Ion Barbu — îi lipsește tocmai descoperirea și redarea scenică a sensurilor profunde ale poemului, spectacolul rămînînd un exercițiu neclar de plastică și de dicție.

În aceeași zi, «Romanțioșii» de Edmond Rostand ne-au oferit o agreabilă și amuzantă reprezentație. Parodiind cu umor și mai ales cu rafinament,— și aici decorul și costumele Elenei Forțu au avut un rol capital în crearea atmosferei — regizorul Ion Maximilian folosește un grup de actori valoroși, dintre care îi amintim mai ales pe Petre Lupu, Sandu Simionică și Mircea Constantinescu-Govora.

Binevenit pe scena festivalului, «Lăpușneanul» — în adaptarea și regia lui Dan Micu — reprezintă cu succes activitatea Institutului de artă teatrală. Regizorul (anul IV, clasa prof. Radu Penciulescu) îmbină cu o siguranță matură un stil de joc metaforic, stilizat, cu gesturi-șoc (baia lui Lăpușneanu, joaca cu «capetele» boierilor), rămînînd, ceea ce este cu totul remarcabil, în aceeași unitate stilistică. După cum, tot scena acestei manifestări a prilejuit confirmarea unei alte tinere regizoare, Cătălina Buzoianu-Panduru, care utilizează într-o modalitate estetică proprie reprezentația politică, angajat deschisă («Marele drum al încrederii»

«Copilul din stele», înconjurat de vecinii săi, zburdă plin de neastîmpăr.

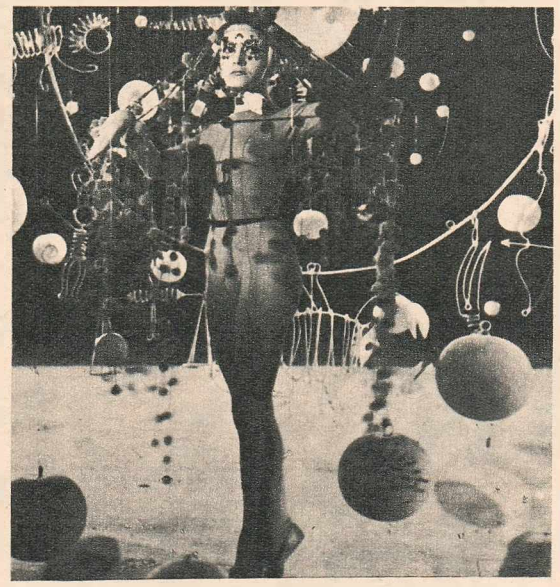

Lucia Ştefănescu, fiica împăratului Roş, ne convinge, în seducătorul său costum, că merită să fie disputată de spin şi de Harap Alb.

Eronim Crişan — fiu de împărat sau spin — în decorul piesei «Harap Alb».

de Paul Cornel Chitic la Teatrul Naţional din Iaşi).

Reunind o echipă de creatori interesanţi: Zoe Anghel Stanca (regia), arh. Vladimir Popov (decor), Diana Ioan Popov (costume) şi Gh. Căciuleanu (mişcarea scenică), teatrul gazdă şi-a confirmat capacitatea creării unor spectacole pentru tineret, prezentîndu-ne fermecătorul «Harap Alb» după Ion Creangă. Fantezia, bunul-gust, inventivitatea şi joaca se aliază cu profesionalitatea tinerilor actori dintre care, deşi cu regretul de a nu ne putea ocupa după cum merită de creaţia fiecăruia, îi vom aminti totuşi pe Valentin Uritescu, Constantin Cojocaru, Eronim Crişan, Lucia Ştefănescu.

Chiar dacă reuneşte pe afiş nume de talentaţi creatori tineri, reprezentaţia cu piesa «1,2,3,4... ce-a văzut Radu la teatru» este mai puţin izbutită ca spectacol, rămînînd totuşi în atenţia noastră fantezia şi vioiciunea textului semnat de Alecu Popovici şi Viniciu Gafiţa şi interpretarea personală a actriţei Anca Alecsandra, în Radu (Teatrul dramatic «Bacovia» din Bacău).

După cum vedem, festivalul a marcat un substanţial aport în afirmarea şi confirmarea unor tineri creatori şi actori şi un stil tineresc în arta spectacolului, adecvat generaţiei căreia i se adresează. Deosebita ţinută artistică a spectacolelor amintite mai sus a fost confirmată de premiile acordate de instituţii de prestigiu: C.S.C.A., C.C. al U.T.C., Comitetul pentru cultură şi artă al judeţului Neamţ, Consiliul Naţional al Pionierilor, Scînteia tineretului, revista «Ateneu».

Am mai asistat însă şi la unele reprezentaţii care pun sub semnul întrebării o modalitate neinspirată de a face teatru sau de a atribui tineretului sau copiilor spectacole ad-hoc. Este ceea ce s-a întîmplat cu unele spectacole bazate pe o literatură dramatică minoră şi melodramatică («Fata care a făcut o minune» de W. Gibson la Teatrul mic, chiar dacă a beneficiat de două interprete remarcabile: Leopoldina Bălănuţă şi Dalila Gall) sau pe texte reprezentînd formal şi demonstrativ preocupările majore ale tinerilor («Prestigioasa Loredana» de A. Bursan şi Gh. Panco la Teatrul «Ion Creangă»).

Căutînd să clarifice tocmai specificul ideologic, estetic şi, de ce nu, organizatoric al noţiunii de teatru al tineretului şi de tinereţe în teatru (repertoriu, interpretare), lucrările simpozionului «Teatrul contemporan — tineret-şcoală» au fost mult mai direct legate de data aceasta de spectacolele prezentate în festival, ceea ce a sporit considerabil interesul faţă de această manifestare în totalitatea ei. Adoptarea unei noi formule — multiplicarea comunicărilor — a creat premisa participării la dezbateri în deplină cunoştinţă faţă de punctele de vedere exprimate de autori.

Participarea unor personalităţi ale vieţii noastre culturale a făcut dezbaterea extrem de interesantă. Dacă s-a subliniat importanţa rolului ce-i revine şcolii în formarea unei personalităţi armonioase a tînărului spectator prin mijloace «vehement artistice» moderne şi politic angajate (şi aici la întrebarea «Ce mai avem de făcut?» răspunsurile ar trebui să fie cît mai variate şi creator date, atît de profesori cît şi de oameni de teatru, evitîndu-se formele didacticiste şi instituţionalizarea birocratică), analiza problemelor tînărului creator de teatru a stat de asemenea în atenţia participanţilor. S-a ridicat tentanta ipoteză a alcătuirii unei trupe experimentale din cei mai interesanţi creatori tineri, trupă care ar putea printr-o muncă susţinută şi continuă să-şi creeze propriul său limbaj de expresie.

Reunirea într-un volum, de către organizatori (Centrul de cercetări pentru problemele tineretului de pe lîngă C.C. al U.T.C. şi Comitetul pentru cultură şi artă al judeţului Neamţ), a comunicărilor şi discuţiilor va da posibilitatea unei cunoaşteri mai amănunţite a problemelor ridicate. Considerăm că înfiinţarea în viitoarele ediţii a unor secţiuni speciale ar crea un climat şi mai eficient al dezbaterii în profunzime a temelor.

Festivalul ca şi simpozionul par a-şi fi cîştigat prin complexitatea problemelor pe care le iau în evidenţă un drept legitim de existenţă în peisajul vieţii noastre teatrale.

Amintindu-ne de o tradiţie, pe care ne invită s-o continuăm creator, gazdele au sărbătorit la 15 iunie un dublu eveniment: un secol de la construirea primei săli de teatru din oraş şi 10 ani de la înfiinţarea primei scene profesioniste în judeţul Neamţ: Teatrul tineretului.

Iuliana POP

tv

de **Felicia ANTIP**

ape tulburi

În materie de dragoste, nimeni nu învaţă din experienţa şi din greşelile altora (ba chiar nici din propria sa experienţă, asta fiind însă altă poveste). Dar în materie de civilizaţie? În actuala etapă a existenţei omenirii, comunităţile situate pe treptele intermediare au avantajul de a privi în sus şi în jos pe scara evoluţiei tehnice. Vor şti sau nu cei ce vin din urmă să ocolească locurile primejdioase în care primii sosiţi au dat buzna fără a bănui ce-i aşteaptă? În 1953, cînd Ralph Nader striga în deşert că DDT-ul ucide păsărelele, nimeni nu lua în seamă o asemenea năzbîtie; în 1961, cartea «Primăvară tăcută» de Rachel Carson îi alarma pe cei care îşi putuseră permite să folosească atît de mult DDT încît să-şi asigure recolte superbe, neatacate de dăunători, dar încărcate de indestructibila otravă care, o dată intrată în ciclul apei, nu-l mai părăseşte în vecii-vecilor; în 1971 sîntem informaţi că un sfert din DDT-ul produs în lume a ajuns pînă acum în oceane, de unde ne pîndeşte, urmînd să se întoarcă inevitabil la noi, dar tot în 1971, ţările încă neizbăvite de paludism strigă după DDT ca după unica lor salvare în faţa unei primejdii mult mai imediate decît încă ipotetica, pentru ele, poluare cu DDT. Noi am uitat de multă vreme de ţînţarii anofeli — binecuvîntat fie numele DDT-ului care ne-a scăpat de friguri — dar ne mai dau deocamdată de furcă gîndacii de Colorado şi alte prea lacome creaturi ale Domnului. Intensificăm deci — şi probabil facem bine, dar cît de bine? — fabricarea produselor care ne vor spori azi recoltele pentru ca mîine...

Cum folosim privilegiul de a vedea în prezentul altora ceea ce ne poate rezerva viitorul dacă, industrializîndu-ne, nu ne vom pricepe să luăm măsurile de prevedere strict necesare? Televiziunea nu se poate lăuda c-ar fi fost deosebit de promptă în a semnala punctele primejdioase. Ba chiar dimpotrivă. Un partizan convins al profilaxiei ecologice mi-a spus cît de neplăcut l-au impresionat imaginile alese pentru a evoca viaţa nouă a oraşelor noastre în ciclul de emisiuni consacrate dezvoltării diverselor ţări: coşuri de fabrici şi iar coşuri de fabrici din care se revărsau generos nori de fum gros şi negru. Ancheta intitulată «Apele în pericol!» a fost un prim gest responsabil. Despre apele ţării şi imensa lor forţă destructivă ştiam ceea ce aflasem cu îngrozită uimire anul trecut. Acum ni s-a arătat că şi fără a ieşi din matcă apa poate lovi orb, ca un bivol negru. O şesime din rîurile ţării au apă stricată... La Rîmnicu Vîlcea se bea apă de la saca, Oltul fiind putred pe o lungime de 200—300 kilometri... Combinatul de celuloză din Zărneşti azvîrle în Olt atîtea impurităţi cîte ar produce un oraş cu 3 milioane de locuitori... Dacă ai arunca un chibrit în Neajlov ar lua foc...

Copşa Mică le oferă celor din aval zinc şi plumb în suspensie. În cincinalul anterior s-au cheltuit 1,5 miliarde de lei pentru combaterea poluării apelor. În noul cincinal se vor cheltui 3,5 miliarde... «Cea mai bună băutură este apa de izvor...» Aş! În loc de un gamma (limita maximă admisă), substanţele toxice din apă au uneori o concentraţie de 350 gamma... Staţiile de purificare a apei nu vor da deplină satisfacţie decît în 1973... Un combinat de îngrăşare a porcilor îşi aruncă reziduurile direct în Dunăre... «Dacă încălcarea eticii sociale duce la războaie, încălcarea eticii ecologice poate duce la catastrofe mai grave decît războiul», ne avertizează prof. univ. Tudor Ionescu. O muzică sumbră acompaniază imagini şi mai sumbre. Diverşi responsabili ne ameţesc sub o avalanşă de termeni tehnici. Reporterul le cere să ne spună pe înţelesul tuturor cum este şi cum va fi apa. Din răspunsul lor cam stînjenit înţelegem că... Aflăm, pe de altă parte, că în unele ţări, fabricile sînt obligate să se aprovizioneze cu apă în aval de locul unde îşi deversează reziduurile. Şi, deodată, ce ne e dat să auzim? «Putem afirma categoric că nu există nici un pericol pentru sănătatea populaţiei». Hai să fim serioşi! Să nu ne îmbătăm cu apă rece! Da, desigur, am lichidat febra tifoidă, dar cine se gîndeşte la febră tifoidă cînd vorbeşte despre primejdiile decurgînd din alterarea apelor de către industrie? De ce să compromitem un excelent reportaj-anchetă prin asemenea fraze «convenţional curate» care nu pot înşela pe nimeni şi e bine că nu pot înşela pe nimeni? Dacă fraza citată ar fi aparţinut unuia dintre cei vinovaţi de impurificarea apelor, i-am fi înţeles cel puţin justificarea psihologică. Ea aparţine însă reporterului televiziunii. Şi mi-am amintit că alt reporter al televiziunii n-a ripostat invitatei care, la capătul unei anchete ce demonstrase încă o dată un adevăr prea bine ştiut — că Bucureştiul este sărac în bazine de înot şi în terenuri de sport şi de joacă pentru copii şi că cele existente sînt prost folosite — ne-a asigurat zîmbind triumfător: «Copiii noştri vor avea o vacanţă minunată». Replica a venit de la o doctoriţă-mamă. Reporterul televiziunii rămăsese «neutru» pe parcursul întregii confruntări în cursul căreia responsabilii declarau fericiţi că din circularele lor nu rezultă situaţii dezagreabile ca cele arătate de peliculă.

Dragi prieteni reporteri, luaţi exemplu de la colegii voştri care fac emisiunea «Stop-cadru» şi nu ne propuneţi beţii cu apă rece. Căci apa de azi...

Așa departe, Naso, acum ce-o fi făcînd?...

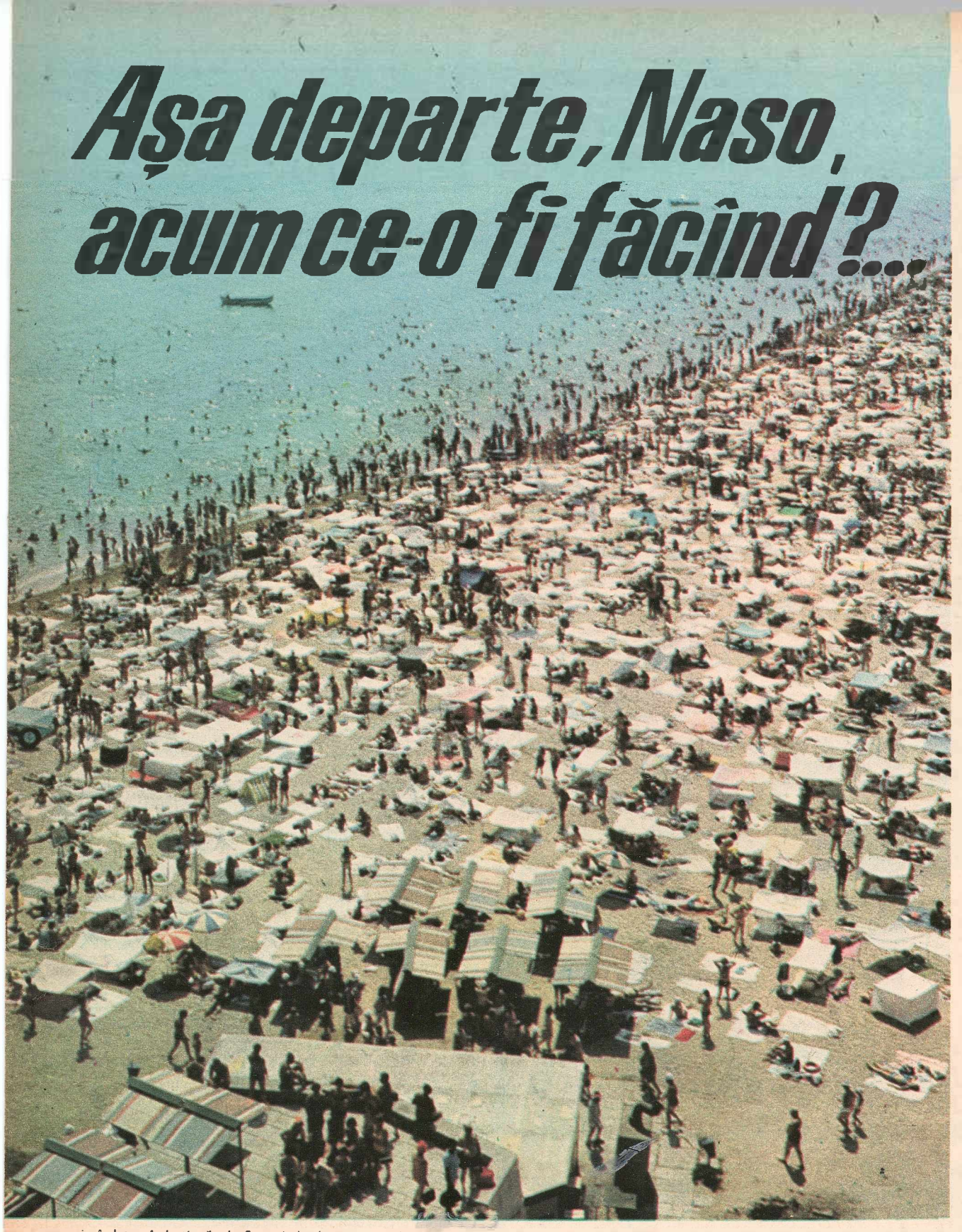

...și cînd te gîndești că, de fapt și de drept, sezonul pe litoral de-abia a început.

Ce-o fi făcînd Ovidiu Naso?... Sau, mai curînd, ce-ar face divinul dacă s-ar afla... «departe-n țărmul vestic, la Pontul Euxin» *acum, în sezonul turistic 1971 și nu acum două mii de ani? Și, în primul rînd, unde și-ar alege locul surghiunului? La Mamaia, într-un hotel cu zece etaje, pentru terasa cu «vedere generală», sau la Venus, într-o căsuță albă și tihnită, înconjurată de o grădiniță cu glicine? La Neptun – unde atîta verde amintește de țărmul mediteranean mai degrabă decît de cel tomitan – sau la Saturn, într-unul din cele mai noi palate de beton și sticlă de pe litoral?... Grea i-ar fi alegerea lui Naso! Atît de grea încît probabil că n-ar mai avea nici timp, nici chef și nici motiv să-i scrie iubitei la Roma:* **«Ești singura nădejde pe acest tărîm străin Trec nopți, trec zile negre la Pontul Euxin...»**

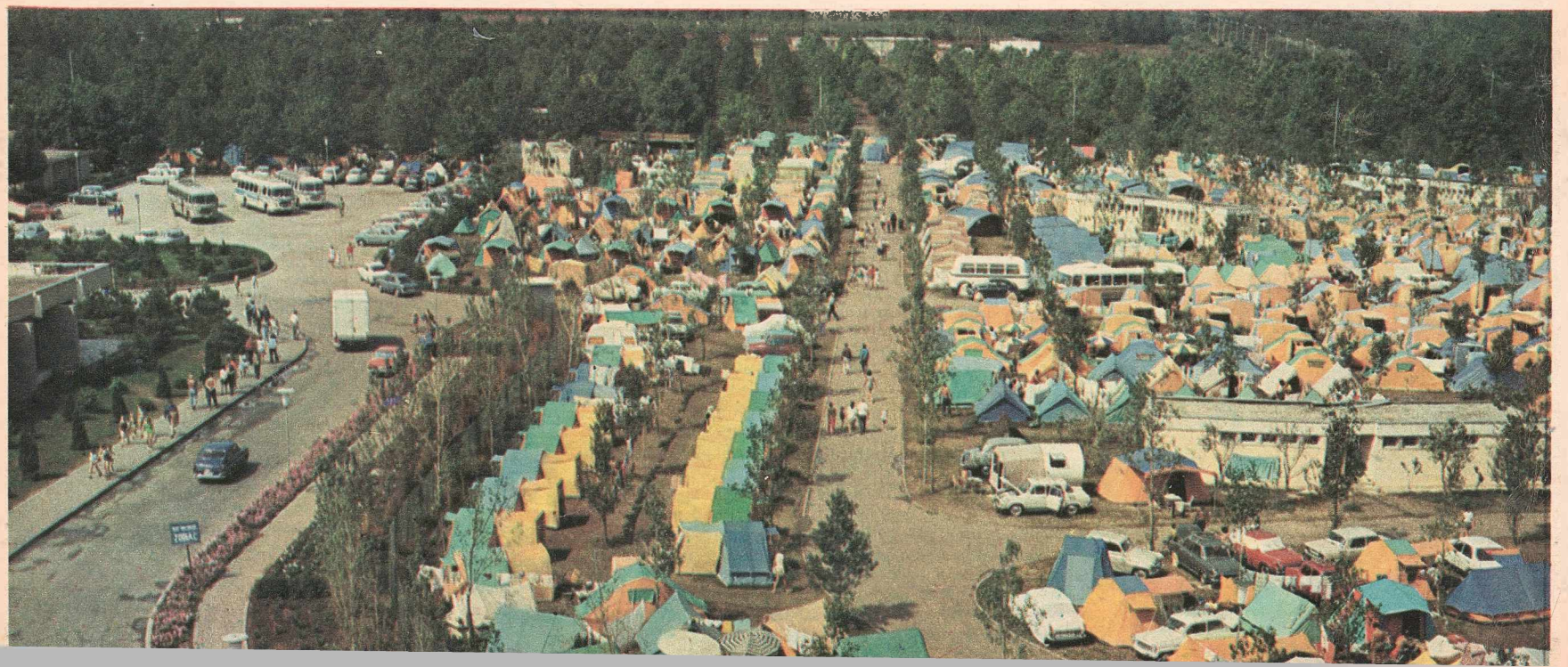

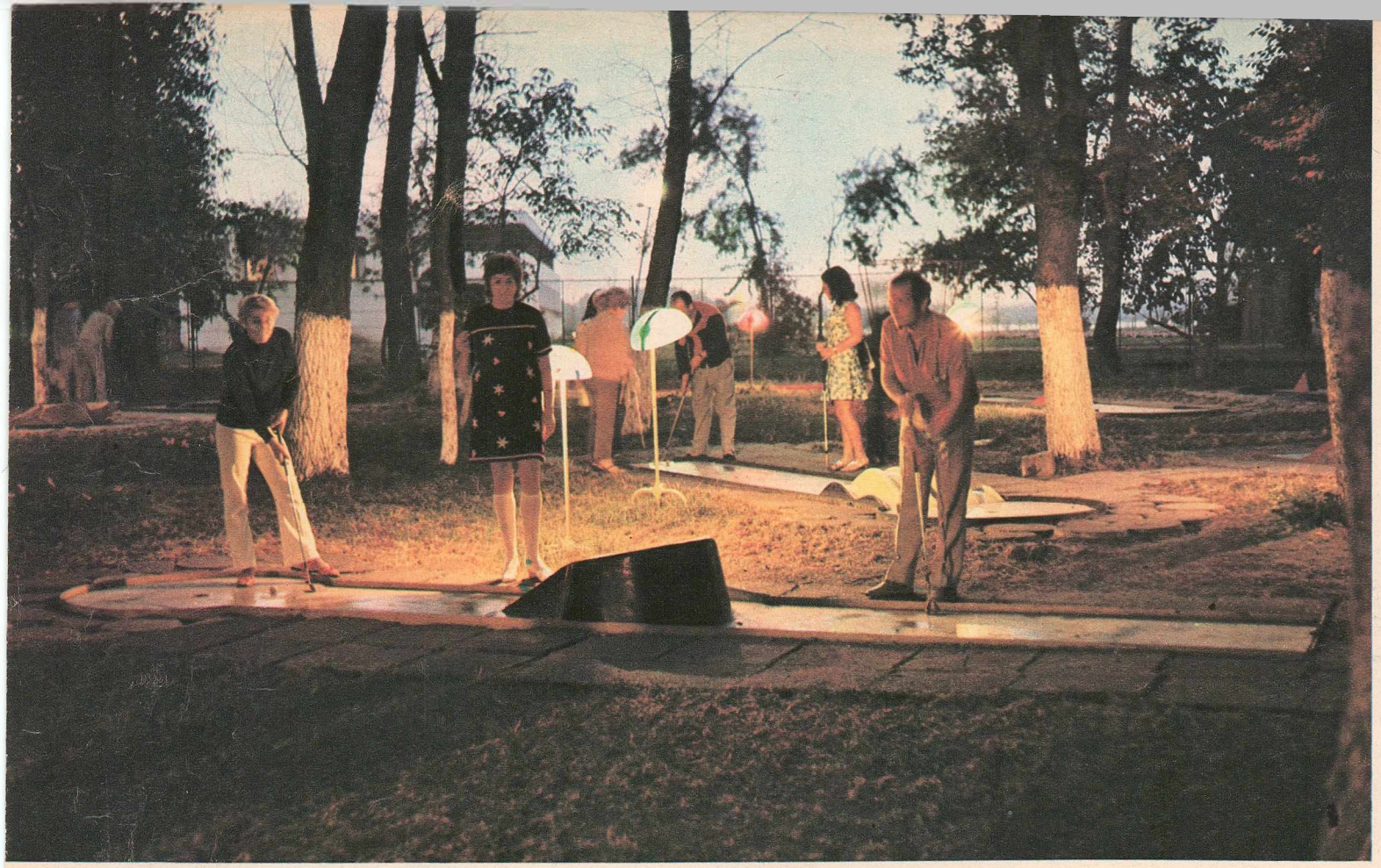

Minigolf, unul din cele mai proaspăt adoptate sporturi pe malul mării.

De sus, pare graficul unei probleme de la examenul teoretic de conducere auto.

Apă dulce și apă sărată la Neptun... La mijloc, restaurantul «Insula» a cărui arhitectură, amintind așezările lacustre ale străbunilor, avem certitudinea că nu vă displace.

Jupiter: barul «Paradis»... de unde și numele.

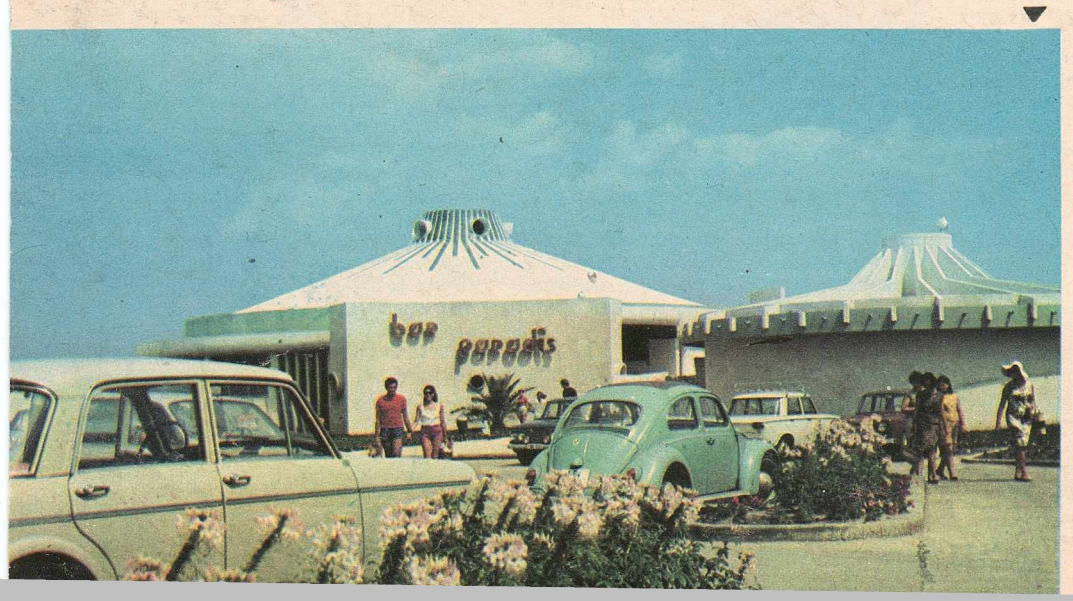

AȘA DEPARTE, NASO, ACUM CE-O FI FĂCÎND ?...

Din tot ceea ce este frumos pe litoral, tovarășului Constantin Priboi (dreapta) îi place mai ales ceea ce va fi... Adică Olimpul, ultima odraslă a Neptunului (mi se pare că în mitologie e tocmai invers). Tocmai despre Olimp discută directorul stațiunii cu unul din reprezentanții constructorului, inginer Dumitrescu.

...și să te mai întrebi de unde se inspiră cei ce în ritmuri de tangou sau slow cîntă nopțile de pe litoral.

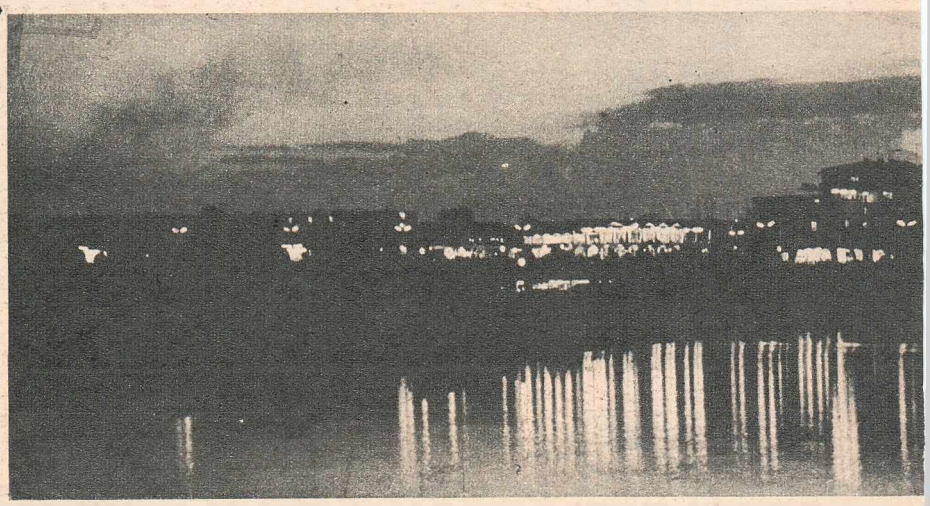

1 2 3 *Noutăți în transportul auto-hipo-ciclo, implicînd modificări nu numai în mijloacele de deplasare ci și în ansamblul peisagistic și atmosfera generală a stațiunii.*

Și pentru reporter-fotoreporter tema «litoral» a devenit dificilă. Fiindcă, una era — acum nu prea mulți ani — să relatezi despre sezonul estival în cutare perlă a Mării Negre și alta acum, cînd trebuie avut în vedere un șirag întreg, un adevărat univers cosmico-mitologic după toponimia perlelor componente: Neptun, Jupiter, Venus, Saturn, mîine Olimp, poimîine Midia... Dificultatea nici nu va putea fi depășită decît alegînd una din perle. Ceea ce am și făcut poposind (nu chiar întîmplător) la Neptun.

După părerea reporterului și cu argumentele fotoreporterului, la Neptun sînt concentrate la ora asta cele mai spectaculoase rezultate în ce privește aspectele, să le spunem spirituale, ale sezonului turistic. Fiindcă, după eforturile și succesele indubitabile ale construcției materiale a magnificului nostru litoral, o reconsiderare de fond a conținutului vacanțelor petrecute aici se impunea cu necesitate și urgență. Plaja este cu adevărat minunată, cazarea excepțională, masa bună (e loc și pentru mai bine)... Dar nu asta sau nu **numai** asta definește vacanța. Au trecut cîțiva ani buni pînă să se înțeleagă esența problemei. Acum, sub ochii noștri se naște și se îmbogățește necontenit adevărata viață a litoralului, plină de poezie, veselă, cu surprize la fiecare pas. Să luăm de pildă Neptunul (de care pomeneam că nu l-am ales chiar la întîmplare).

Constantin Priboi este directorul stațiunii Neptun doar de cîteva luni. Dar ascultîndu-l cu cîtă patimă vorbește despre ce este și ce trebuie să fie litoralul nostru, ai crede că aici s-a născut, și nu prin părțile Tismanei. Este un purtător convins (chiar tenace) și cutezător al ideii majore: cu ce umplem zilele și nopțile oamenilor veniți aici la odihnă (dar nu și la lîncezeală)? Iar unde se pun întrebări, se nasc și răspunsuri. Iată cîteva din ele, unele reproduse și fotografic:

● A reînviat birja. Bătrîna birjă, revopsită peste vechi scorojeli, cu coșul reconstituit nu din mușama, ci din creton bălțat, cu doi cai cu pas măsurat prinși în hamuri dobrogene, bătute cu metal și cu înfloriturl, franjuri și ciucuri. Unde o fi fost ascunsă atîta amar de vreme birja asta plină de pitoresc, cînd a fost atît de simplu s-o scoți din nou în uliță? Birjarii, căftăniți, plescăie și acum din limbă ca în vremurile lor de glorie, doar că s-au cam dezvățat să înjure. În schimb au învățat să dialogheze cu mușteriii lor în franceză, germană, engleză, rusă — după nevoi. Tarife modeste: în lei, franci, șilingi, dolari... Ce bine e pentru toată lumea — gazde și musafiri — că pe litoral a reînviat birja!

● A fost inventat minicarul. Nu aleargă prea iute, dar nici zgomotos nu e și nici nu fierbi în el ca într-un tramvai bucureștean (închide fereastra, tovarășe, că e **corent!**). De la «Calul bălan» și pînă la «Popasul căprioarelor», timp berechet pentru o șuetă și vreo două anecdote bune.

● Și pentru că tot sîntem la capitolul «mijloace de transport...». Cine a spus că bicicleta a murit? Veniți s-o vedeți pe litoral «single» sau «double» (în dreapta mămica, la stînga tătucu' — sau invers — la mijloc moștenitorul sau chiar moștenitorii). Mergi cu ea unde ai «treabă» fără teamă de pană de benzină sau carburator, fără poluare și fără discuții în contradictoriu cu agentul de circulație.

● Hai să le oferim oaspeților străini — distractiv și instructiv — cîteva crîmpeie măcar de meșteșug și artă populară românească, eventual și din alte regiuni decît Dobrogea. Iată o miniatură de atelier pentru vestita ceramică de Marginea suceveană. Nu numai meșterii sînt autentici, ci și uneltele și chiar materia primă — lutul — sînt aduse de la obîrșia lor. Alături, rudarii din Gorj, mai încolo, brutarii din Tismana îmbiindu-l pe trecătorul în șort — om de afaceri la Düsseldorf în vacanță la Neptun — cu un covrig fierbinte greu de refuzat: «Nur zehn Pfennig, bitte schön!» (Numai zece fenigi, vă rog). Toate acestea, completate cu o tonetă de calde floricele, alta cu mititei, alta cu jocuri mecanice, alcătuiesc laolaltă un adevărat mini-Moși, animat și plin de voie bună.

● Zile vesele, seri vesele. Sînt foarte mulți oameni care dacă n-ar fi venit la Neptun nu vedeau în viața lor cum arată o... ciupercărie. Aici însă au aflat că în cutare zi, la cutare oră, se face o excursie (circa trei kilometri cu minicarul) la sursa de cultură a apreciatei comestibile. Acolo nu se vor mulțumi însă doar să «vadă», căci cine va rezista la invitația unei gustări cu tocănițâ de ciuperci și mămăliguță, potolită cu un păhărel de Murfatlar?

Seri vesele la «Calul bălan» cu neobosita orchestră constănteană «Brîulețul», condusă de neobositul Gheorghe Parnica... Seri vesele la «Popasul căprioarelor», seri vesele la barul «Intim»... Nu, nu!... S-au dus vremurile cînd la orele 20 trecute fix la Neptun se suna stingerea.

E. DASCĂLU
Fotografii de Traian PROSAN și Dan STERE

1

2

3

Nu se știe foarte precis dacă de mult dispăruta Mare Sarmatică scălda sau nu și satul Marginea din părțile Sucevei. Ceea ce e sigur e că ceramiștii mărgineni s-au acomodat destul de repede la țărmul actualei Mări Negre.

AȘA DEPARTE, NASO, ACUM CE-O FI FĂCÎND ?...

Produsul finit va fi un covrig. Dar ce covrig!

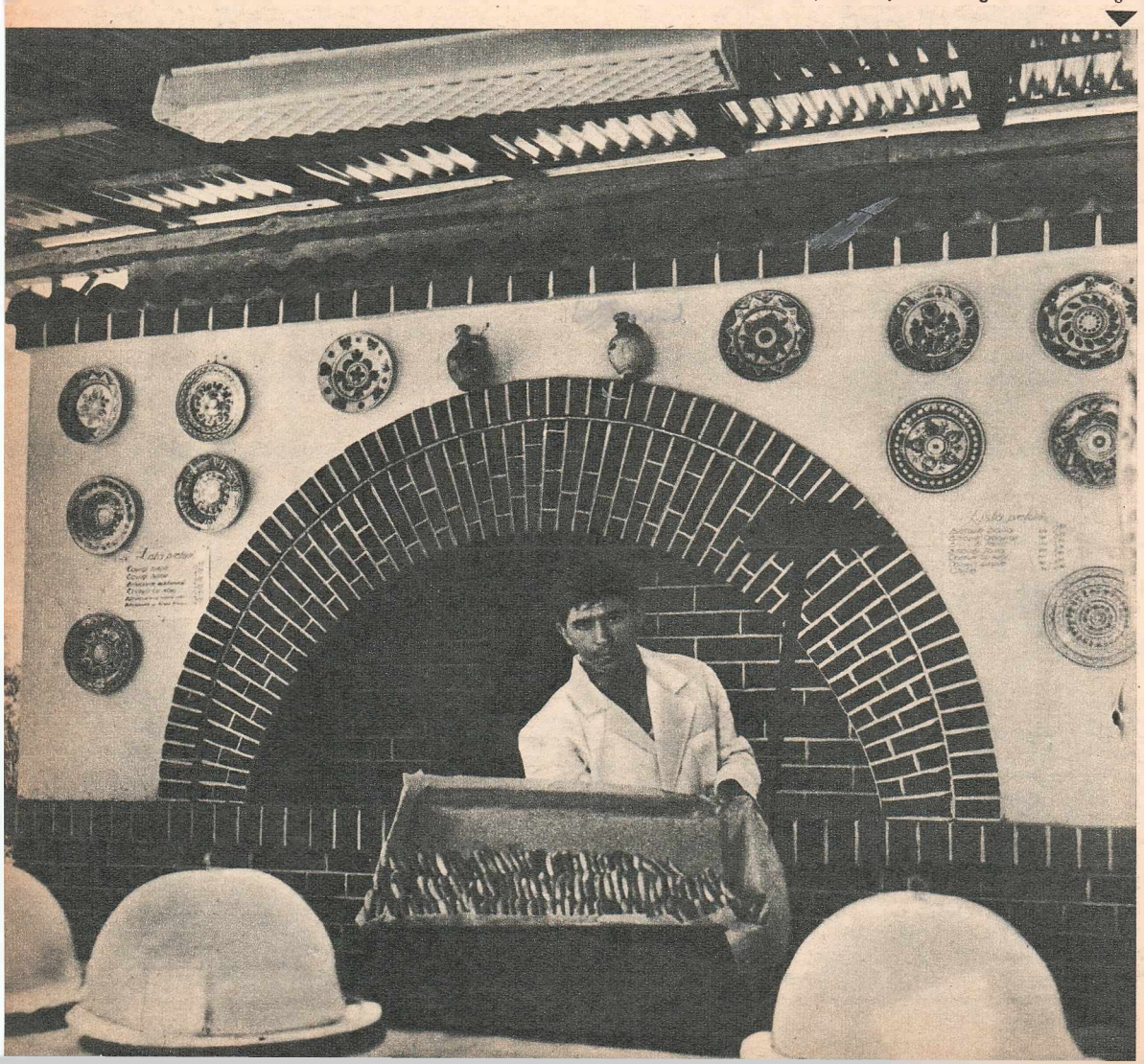

dialog cu cititorii

de **H. DONA**

Un cititor din Sibiu, **Cornel Stoica,** ne roagă să-i «confirmăm de îndată» «zvonul» după care s-ar înființa clase speciale de turism la o serie de licee. Nu e vorba de nici un zvon și deci nu e nevoie de nici o confirmare din partea noastră. Știrea a apărut încă acum cîteva săptămîni în toate cotidianele; deocamdată, numărul acestor clase e încă mic dar va crește probabil continuu de-a lungul anilor. În aceste clase, elevilor li se vor preda, pe lîngă cunoștințele incluse în mod obișnuit în programa analitică a liceelor, și cursuri intensive de limbi străine (cel puțin două sau trei), elemente complimentare de istorie, geografie și istoria artelor și, bineînțeles, cunoștințe de organizarea și funcționarea activității turistice. Amănunte concrete, cei interesați le pot afla de la organele de resort.

Măsura la care ne referim subliniază cu tărie importanța care se acordă azi în țara noastră turismului. Putem spune că dispunînd deja de o bază materială serioasă (deși, bineînțeles, insuficientă), avînd un cadru instituțional adecvat, o politică limpede de formare a cadrelor și un început merituos de experiență, activitatea turistică a intrat, o dată cu noul cincinal, într-o fază nouă, modernă și aproape matură. N-am greși dacă am afirma că abia acum ne dăm seama cît de mult mai e de făcut într-o țară ca a noastră care, de fapt, n-are «zone» turistice, ci este în întregime capabilă să încînte și să intereseze oamenii veniți din toate orizonturile. Absolvenții claselor de turism nu vor avea — e sigur — ocazia să stea cu brațele la sîn.

Împărtășind entuziasmul exprimat de cititorul sibian, am vrea totuși să atragem atenția că nu este posibil, în zilele noastre, ca o țară să-și reducă sau măcar să-și centreze viața economică exclusiv pe turism. Exemplul Elveției, citat de tov. C. Stoica, de fapt confirmă afirmația noastră. Înaltul nivel de trai din țara alpină nu se datorește numai și nici măcar în primul rînd turismului. Elveția are și o industrie foarte dezvoltată, în special în domeniile de vîrf: mecanică fină, electronică, electrotehnică etc., precum și o agricultură (mai exact, zootehnie) de prim rang. În plus, turismul se dezvoltă în ultimii ani destul de încet în Elveția, pentru că țara este echipată mai ales pentru turismul scump și mai puțin pentru turismul de masă, cel mai important în zilele noastre. Dar chiar și în Spania, țară incomparabil mai slab dezvoltată decît Elveția și care a cunoscut o vertiginoasă creștere a turismului de masă, cheia progresului economic este dată tot de industrie, aflată într-o oarecare expansiune în ultima vreme. Aceste adevăruri elementare merită să fie reamintite chiar într-o perioadă în care ne aflăm în fața sarcinii de a amplifica considerabil activitatea turistică.

Cu privire la binefacerile sau rău facerile televiziunii în ce privește creșterea nivelului cultural al publicului spectator s-au scris mii de pagini. O piesă la dosarul acestor dezbateri interminabile ne este furnizată de scrisoarea cititorului **Paul Lincu** din comuna Bujoru, jud. Teleorman. Tov. Lincu, pe care după scris îl bănuim inteligent și cultivat, a avut (zicem noi) ghinionul de a vedea la Telecinematecă filmul «Désirée». (Ce căuta spanacul acesta la Telecinematecă, e o întrebare aparte. Probabil ca să țină de urît altor spanacuri!) Consecința: cunoștințele sumare dar exacte ale cititorului teleormănean în materie de istorie napoleoniană au fost tulburate. De aceea, la rugămintea dumisale, aducem următoarele precizări: 1) Désirée Clary-Bernadotte a fost un personaj istoric real, o franțuzoaică de origine burgheză, care a ajuns regină a Suediei, ca soție a regelui Carol al XIV-lea (Bernadotte); 2) istoria (cea minoră, bineînțeles) înregistrează în anii revoluției franceze o idilă fără mari consecințe între tînărul (pe atunci) general Bonaparte și fiica de negustori Désirée Clary; 3) Napoleon n-a capitulat la cererea acestei Désirée, ci datorită faptului că a fost înfrînt și nu se mai bucura de sprijinul poporului francez, obosit de atîtea războaie și distrugeri. Capitularea s-a produs în fața comandantului vasului englez «Bellorophon ». Desigur, nimeni nu cere unui film de ficțiune să respecte întocmai adevărul istoric; îi putem pretinde însă să nu falsifice sensul și semnificația unor evenimente sau personaje pe care pretinde să le evoce. În ce privește filmul de care a fost vorba mai sus, nu lipsa de conformitate cu adevărul istoric constituie greșeala cea mai supărătoare, ci filozofia derizorie, banală și diversionistă care, pe binecunoscuta linie a poveștilor pentru neevoluați, încearcă să reducă istoria la ridicole povești de alcov.

Dar să ne oprim; am acordat și așa unei pelicule sărăcăcioase un spațiu mai mare decît merită. Pe tovarășul Lincu îl rugăm însă, în orice caz, să ne mai scrie.

Cea dintîi senzație-șoc a fost aceea că nu mă aflu într-un oraș ci într-un mare parc cu case. Un parc cu străzile-alei asfaltate. Un parc cu mulți copaci și copleșitor de multe flori. Un parc cu aer... nepoluat. Un parc încărcat cu o liniște de stațiune de odihnă. Un parc în care, seara, aleile-străzi sînt survolate (cum se zice de-o bucată de vreme) pur și simplu de caradașe. (Între noi fie vorba, în București să dai cu tunul și nu mai găsești nici măcar un corn de rădașcă.) Un parc totuși cu case și magazine. Un parc cu cinematografe care încep ultima proiecție la ora 7 seara. Și atunci unde-i orașul mizer, înăbușit vara de praf și primăvara sau toamna înnoroit pînă la gît? Unde-i orașul din prejudecata mea?

prin DOROHOI, fără PREJUDECĂȚI

un reportaj de Nelu IONESCU
cu fotografii de Eugen IAROVICI

Ca oricare meserie, și gazetăria are virtuțile ei. De pildă, e interesant, pasionant chiar, să cobori în gara unui oraș despre care nu știi mai nimic și să începi să-l descoperi, să încerci să-l definești.

Mărturisesc că în Dorohoi nu mă așteptam să am serioase surprize, să trăiesc puternice șocuri. La urma urmei nu era vorba decît de un orășel în care — potrivit informațiilor și socotelilor mele — de-abia de acum înainte urmau să se petreacă mari mutații de ordin economic și social.

De fapt, judecata mea apriorică nu era chiar de tot proastă.

Pe de o parte, auzisem că Dorohoiul de imediat de după război era un tîrg prăpădit, cu case vechi și insalubre, cu străzi desfundate, cu praf mult și apă puțină, un tîrg cu ceva prăvălii dar fără nici o industrie. Că doar o moară, două și o cărămidărie manuală nu pot aduce unui oraș calificativul de «industrial», nu? În sfîrșit, că era un orășel care găzduia cam tot ce caracterizează înapoierea, un orășel cu viață lîncedă și fără speranțe. Mai știam că pînă acum vreo doi ani Dorohoiului încă nu-i venise rîndul să fie puternic sprijinit în dezvoltarea sa din fondurile centrale ale statului. Și, de aceea, își extinsese doar niște întreprinderi aparținînd micii industrii locale.

Pe de altă parte știam și eu atîta lucru din sociologie, că viața unei colectivități umane este într-o intimă legătură cu funcția și profilul social-economic al localității cu pricina.

Și atunci, mi-am zis că Dorohoiul dacă de-abia acum capătă o serioasă infuzie economică «din-afară», de la bugetul central adică, dacă de-abia acum urmează să cunoască un reviriment economic, un reviriment industrial, înseamnă că deocamdată nu-s mari noutăți de descoperit într-însul, în viața lui, în viața celor 20 000 de locuitori ai lui.

Din păcate pentru mine și din fericire pentru Dorohoi, concluzia asta a mea s-a dovedit falsă. Și așa se face că în Dorohoi «am avut serioase surprize, am trăit puternice șocuri». Dorohoienii m-au învățat că în orașul lor prejudecățile sînt interzise.

Fără îndoială, n-aș fi ajuns la o părere falsă dacă aș fi ținut seama de ceea ce e mai important într-o așezare omenească. Cu alte cuvinte, dacă aș fi ținut seama de înșiși oamenii ei.

Căci dacă dorohoienii n-au avut soarta gălățenilor de pildă, dacă dorohoienii n-au cunoscut atît de intens procesul industrializării ca alții, asta nu înseamnă că ei au bătut pasul pe loc. Dimpotrivă! Au dus una dintre cele mai dificile și admirabile bătălii: aceea împotriva lor înșiși, a felului lor de a trăi, a mentalității lor despre cum trebuie trăită viața. Am folosit verbul la timpul trecut pentru că am convingerea că nu greșesc cînd spun că bătălia a fost cîștigată. Dorohoiul este azi un alt oraș, viața dorohoienilor este azi cu totul alta. S-a reușit acolo, doar în decursul a vreo patru ani, să se creeze un alt climat social de trai, o altă optică socială.

Încît, procesul de industrializare care, la Dorohoi, de-abia acum demarează nervos, beneficiază nu numai de fonduri de investiții mult sporite, ci și de un fundament social de-a dreptul optim. Vreau să spun că oamenii Dorohoiului au azi o altă concepție nu numai despre cum trebuie trăită viața în condițiile civilizației lui 1971, ci și despre felul cum se poate ajunge la acest fel de trai superior. Pe scurt, au o altă concepție despre muncă, au alte speranțe, alt dinamism, alt chef de viață.

Dar pentru a nu rămîne la nivelul afirmațiilor generale, însoțiți-ne, rogu-vă, pe colegul meu, reporterul fotograf, și pe mine într-o «deplasare» la Dorohoi. Credeți-ne, merită! Credeți-ne deocamdată, pentru început,... apriori.

Firește, a mai rămas mult din el. Casele acestea de exemplu și altele chiar mai ponosite. A mai rămas, pe ici, pe colo, obiceiul, în definitiv simpatic și indicator de sociabilitate, de a scoate seara cîteva scaune în fața ușii, pe trotuar, și de a sta acolo la taifas cu neamurile și amicii. A mai rămas picanta plăcintă cu cartofi. Au mai rămas ele și altele multe, aspecte fericite sau nu tocmai, dar nimic nu se poate schimba decît în timp. Rămîn cîștigate două lucruri esențiale: sensul și ritmul transformării, al mișcării.

Iată una din ipostazele de fapt, de lucru, prin care dorohoienii demonstrează că sînt oameni care știu să sfințească locul, folosind resurse strict interne.

De fapt am ajuns la ceea ce aș numi revoluția socialistă în concepția despre cum trebuie trăit.

Ce se petrece la Dorohoi — o spun cu entuziasm recunoscut — este remarcabil. Închipuiți-vă că un oraș întreg, nu doar salariații unei instituții, nu doar pensionarii unui cartier, nu doar elevii cîtorva școli ci, repet, un oraș întreg iese la lucru pentru a repara și asfalta kilometri întregi de drumuri, pentru a repara și zugrăvi casele, pentru a edifica școli, magazine, un teatru de vară, un ștrand, pentru a regulariza matca unei ape buclucașe, pentru a zidi adăposturi în stațiile traseelor auto, pentru a planta arbuști și flori, pentru... Ei, dar cîte nu sînt de făcut într-o gospodărie! Este o muncă de loc ușoară, dar la care iau parte cu însuflețire și tragere de inimă toți locuitorii urbei.

La început a fost mai greu. Oamenii nu credeau și nu se urneau. Apoi, treptat, au apărut rezultate și, după cum am mai spus-o, mentalitatea lor s-a schimbat radical. Oamenii spun că un merit special îl are primarul lor, Vasile Caba, un neobosit gospodar.

Străduința dorohoienilor a fost răsplătită la concursul de acțiuni pentru înfrumusețarea orașelor, în 1968, cu o mențiune, în 1969 și 1970 cu premiile II pe țară, iar anul acesta ei sînt decișI să obțină locul I pe țară.

Mă temeam — tot prejudecata aia cu care venisem poartă vină — că în Dorohoi am să am dificultăți cu cazarea. Ei bine, am stat acolo într-un hotel nou-nouț, cu încălzire centrală și, în general, cu tot dichisul.

Și există un serios cvartal de blocuri. Blocuri, după cum vedeți, înfrumusețate cu elemente de arhitectură românească, — mare lucru — blocuri cu pereți din cărămizi. Panourile, în care cuiul pentru un tablou intră numai dacă e împușcat și care îți asigură o audiție perfectă a radioului deschis la al treilea vecin, n-au fost încă descoperite acolo. Se pare că relativa rămînere în urmă are și avantajele ei.

Dacă vreți cifre, am și cifre. S-au dat în folosință pînă acum 560 de noi apartamente în blocuri, iar în cursul cincinalului pe care l-am început se vor mai da încă 1 000. Atenție, cifrele trebuie raportate la populația Dorohoiului, nu a Bucureștiului!

Am trecut prin Horodiștea, punctul cel mai nordic al țării, ca să ajung în satul unde a început să bată inima sensibilă a lui Ion Pillat, cu alte cuvinte la Miorcani. Acolo am coborît sub pămînt, ca să văd cum beneficiem de faptul că prin cretacic locurile acelea erau acoperite de o mare.

Acolo jos, în străfundurile minei de nisip cuarțos, am găsit punctul de plecare pe care dorohoienii l-au ales pentru dezvoltarea unei noi ramuri industriale în orașul lor.

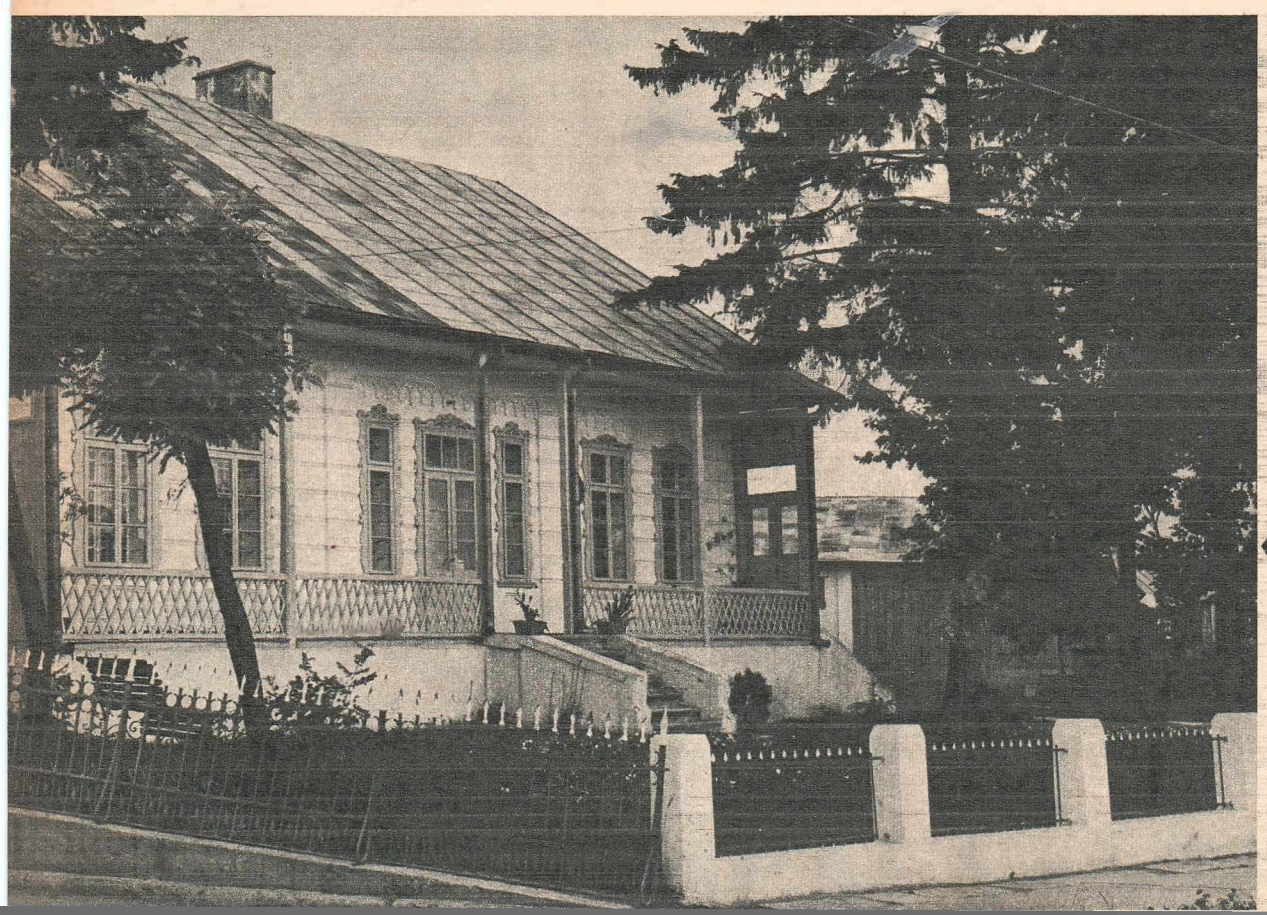

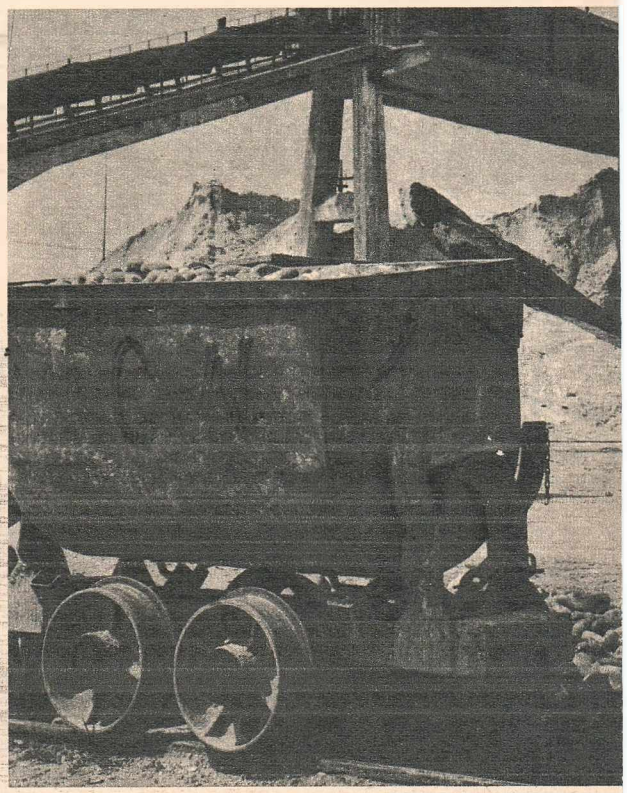

La imaginea casei între ale cărei ziduri parcă încă se mai păstrează acordurile viorii celui născut într-un mic sat, dar menit să încînte o întreagă lume, la imaginea casei în care a trăit cel mai de seamă cetățean al orașului, în loc de orice altă explicație copii cîteva stihuri scrise de pana lui Nicolae Tăutu:

«I-a dat Moldova cea dintîi lăută,
Dintr-un strujan jilav de păpușoi,
Arcuș — un ram de salcie bătută
De viscole, în vechiul Dorohoi».

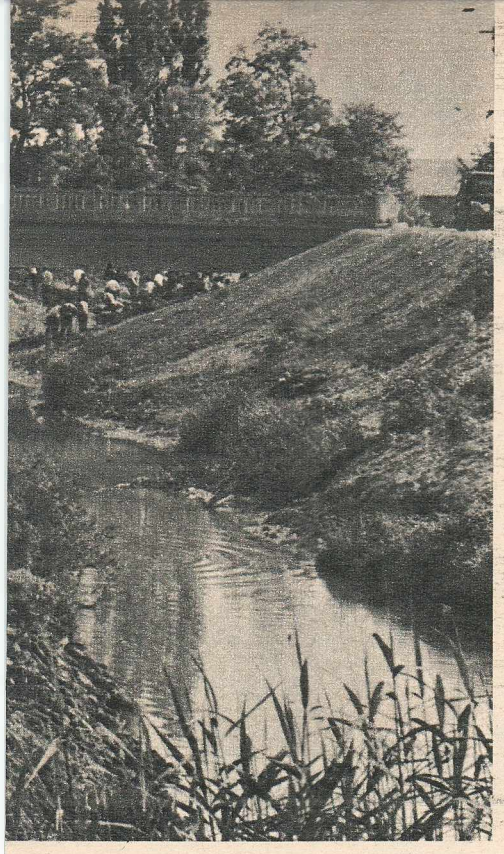

Și acum, o glumă. Tot prin muncă patriotică, dorohoienii au înălțat în orașul lor șase fîntîni arteziene. Pentru un oraș în care sacagiul ce vindea cu un leu cofița cu apă era un personaj principal, cele șase fîntîni arteziene reprezintă parcă începutul unei alte ere. Mi s-a spus că la inaugurarea primei fîntîni, cea de lîngă primărie, a venit lumea «ca la urs». Fîntînile acestea, făcute doar mulțumită entuziasmului cetățenilor, merită toată considerația. Și totuși, una are un cusur: a fost împodobită cu patru femei nefericite, cu fuste albastre și în rest cam goluțe. Dar asta n-ar fi nimic. Mai sînt însă și vopsite în culori aprinse, în culori bîci. Ceva cam de gustul statuetelor de ipsos vopsite de prin bîlciuri. Dorohoienii ca dorohoienii, ori fi avînd și ei vreo bucurie... estetică de pe urma naturii ăsteia moarte dar goale. Dar dorohoiencele, oare de ce nu se socotesc jignite? Și, mai categoric, de ce nu se simt lezați oamenii de bun-gust de acolo? Sau dacă sînt deranjați, de ce totuși tac?
Populația unui oraș pe care Ștefan cel Mare voievod l-a îmbogățit cu un monument de artă echilibrată și rafinată,— mă gîndesc la biserica Sf. Nicolae, splendid ornată cu brîie din plăcuțe ceramice smălțuite, plăcuțe cu remarcabile efigii și temperate culori, plăcuțe rotunde care amintesc de farfuriile de ornament de pe pereții caselor țăranilor noștri — populația unui oraș în care a trăit George Enescu, populația unui oraș care are un muzeu de științe naturale de talia celui din Dorohoi, populația unui oraș care are circa 5 000 de elevi nu-i compatibilă cu gustul submediocru.
Am vrut să vă oferim o glumă. Dar iată că ea sună cam trist. Păcat!

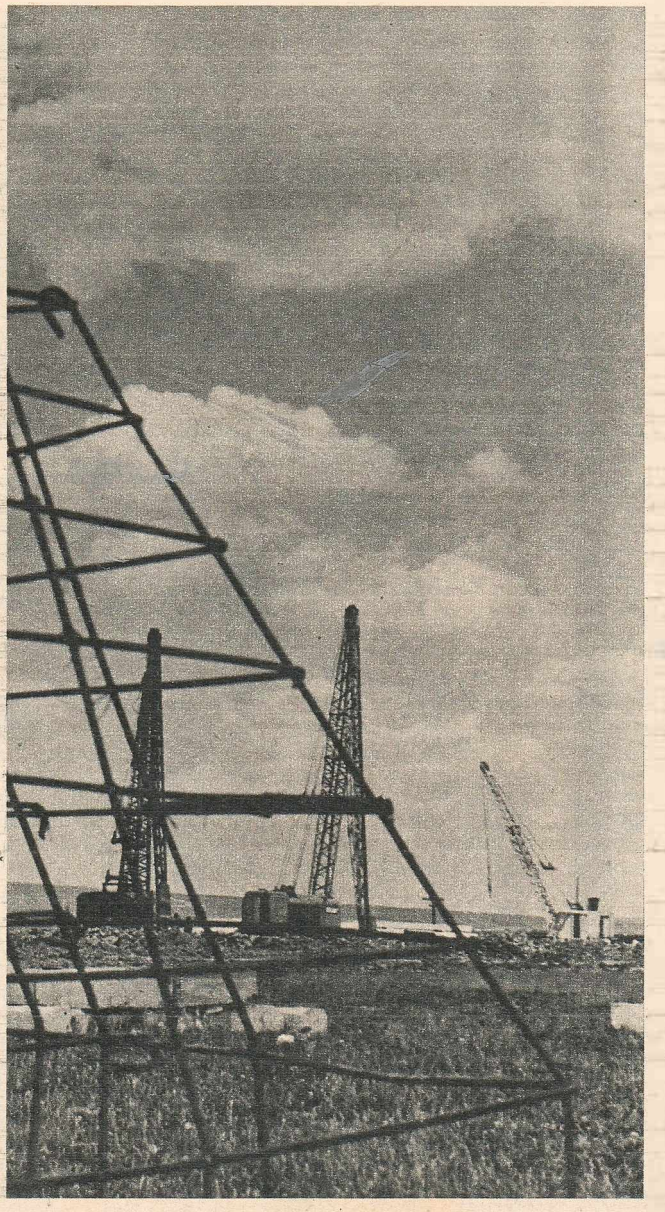

Alături de stația unde nisipul dobîndește noblețe se plantează – imaginea ne-o dovedește – pilonii temeliei unei mari fabrici de sticlă de iluminat (producția anuală: 3 800 tone) și de menaj (producția anuală: 12 000 tone).
Platforma industrială care prinde contur în Dorohoi va implica orașul, oamenii și viața lui într-un alt masiv reviriment. Dacă aș fi poet, poate aș spune că Dorohoiul se află acum la ceasul celei de-a doua pietre de hotar în timp. Așa, mă mulțumesc să consemnez, cu bucurie, că am fost martor cînd pe un cîmp gol de la marginea Dorohoiului am văzut cum niște stîlpi uriași de beton erau înălțați la verticală și apoi împinși în străfundurile țărînei: am văzut cum se pune o piatră de temelie. Iar marele reportaj despre Dorohoiul industrial urmează să fie scris peste cîțiva ani.

sport

de Emanuel VALERIU

CAMPIONII

Îi stimăm întotdeauna pe campioni. Ar trebui să-i și iubim, chiar dacă i-am simpatizat pe alții. O, dacă i-am iubi pe campioni!

Iată una dintre cele mai frumoase lecții de etică pe care le învățăm în sport. Campionii sînt cei mai buni, aceasta este recunoașterea acceptată de public, indiferent dacă, pentru a cuceri laurii unei supremații oarecare, campionii au avut de parcurs un drum greu din care n-au lipsit nici înfrîngerile. Aș zice chiar că o cunună de lauri astfel cîștigată, cu alternarea nectarului și a otravei, mi se pare mai demnă de admirat, pentru că victoriile neîntrerupte îi îndepărtează pe cei care le obțin de noi, muritorii de rînd, pe cînd înfrîngerile ni-i apropie, uneori pînă la confundarea lor cu cei mai slabi, care — evident — sînt și cei mai numeroși.

Astăzi mă gîndesc la campionii unor discipline colective dintre cele mai frumoase, dintre cele mai grele, dintre cele mai populare: fotbalul și rugbiul. Știu că această împerechere va părea unora bizară, dar mai știu că, în ciuda unor adversități de clan, fotbaliștii îi respectă pe mînuitorii balonului oval și că aceștia din urmă, în afara unei gelozii care vizează popularitatea jocului cu mingea rotundă, îi iubesc pe fotbaliști ca pe niște frați mai... mici și mai neștiutori. Și nu pot să uit — de asemenea — că, pe vremuri, cele două jocuri sportive au coexistat sub același nume de fotbal-rugbi, chiar dacă nu era de fapt vorba decît tot despre unul singur, și anume despre rugbi.

Aș merge și mai departe cu paralelismul în care m-am aventurat, tocmai pentru că în acest caz realitățile de fapt mă servesc foarte bine. Referința mea privește cele două mari cluburi ai căror sportivi au cîștigat, anul acesta, titlurile: Dinamo, la fotbal, și Steaua, la rugbi. Rivale în ambele întreceri, și nu numai atît, dar și competitoare directe în lunga cursă pentru fruntea clasamentului, cele două unități polisportive — intrate de mult în structura nouă a mișcării noastre sportive pe care, la rîndul lor, o susțin prin valoarea cadrelor (inclusiv cele de tehnicieni), prin cea a bazei materiale (stadioane și săli, terenuri de antrenament diverse etc.) — nu lipsesc aproape niciodată de pe linia de sosire a marilor competiții chiar dacă, uneori, alții o depășesc înaintea lor.

Și încă ceva: cele două echipe despre care scriu azi sînt pregătite de doi mari sportivi de altădată și reputați antrenori, azi.

Traian Ionescu, ofițer de carieră, dar apărînd bucuriile echipei bucureștene Juventus, într-o vreme în care militarii nu aveau echipe reprezentative (cu foarte rare excepții și doar pe plan limitat, local), și mai tîrziu poarta formației CCA (Steaua de azi) și apoi dinamovist, «pasionat» al fotbalului, și-a făcut din aceasta o a doua profesie dăruindu-i-se total. O viață agitată, cu atît mai agitată cu cît Traian învățase să-și țină dreaptă spinarea, i-a produs multe necazuri și l-a blagoslovit cu nedreptăți multiple, unele dintre ele atacîndu-i sănătatea. Îmi amintesc de toate acestea pentru că suprema satisfacție a lui Traian a fost, fără îndoială, aceea de a fi fost rechemat acolo de unde fusese, pe nedrept, repudiat tocmai pentru acele calități considerate greșit defecte și de care clubul și echipa sa aveau mare nevoie. Răspunsul lui Traian stă în succesul de azi, în care, desigur, și Dumitru Nicolae-Nicușor, antrenorul secund, are o parte de merit. Dincolo, la Steaua, în secția de rugbi, Petre Cosmănescu, de asemeni ofițer de carieră, unul dintre cei mai bine înzestrați sportivi ai vînătorilor de munte (atlet, jucător de rugbi, volei și baschet), pionier al Clubului central al armatei, Steaua de azi, cîștigă pentru a patra oară titlul de campion, cu echipa pe care o pregătește, după ce, ca jucător, îmbrăcase tricoul tricolor de mai multe ori și băuse din Cupa României cîștigată de formația în care activa. Împiedicat de un stupid accident să apere culorile naționalei în cadrul reprezentativei, el nu a abandonat rugbiul, și atunci cînd a fost solicitat de club a preluat conducerea tehnică a echipei. Cu «naționala» avea să se întîlnească de cîteva ori, ca antrenor al acesteia, funcție pe care o exercită și în prezent.

Salutînd succesul fotbaliștilor de la Dinamo ca și pe cel al rugbiștilor de la Steaua, mă simt dator să-i felicit nu numai pentru rezultatele lor ci și pentru șansa pe care o au de a fi pregătiți de doi antrenori de o mare valoare umană, în primul rînd, dublată de calități și cunoștințe tehnice solide și limpezi, care — conjugate cu talentul și tinerețea sportivilor de care se ocupă — explică deplin și înfrumusețează succesul pe care-l aplaudăm din toată inima.

PIATRA ÎN GURĂ

Corespondență specială din Roma de la Michele RUBINI

Un întreg șir de fărădelegi comise în ultimul timp pe pămîntul Siciliei, și așa prea însîngerat de crimele Mafiei, arată că «onorabila societate» vrea din nou să-și afirme temuta-i prezență. E drept, au fost nouă luni de liniște după multiplul asasinat din decembrie 1969, din birourile firmei de construcții Moncada din Palermo — răfuială între diferite «cosche» ce-și disputau controlul în domeniul edilitar. Era însă numai o perioadă de liniște aparentă, căreia i-au succedat cîteva fapte ce au făcut senzație — și poate asta le era și menirea: dispariția fără urme, la 16 septembrie 1970, a ziaristului de la «Ora», Mauro de Mauro — cunoscut pentru anchetele sale privind rolul Mafiei în contrabanda de țigări, droguri și în abuzurile edilitare — care se afla tocmai în toiul unei acțiuni pentru a lămuri cauzele misteriosului «accident» ce a dus la moartea conducătorului E.N.I. (monopolul de stat al hidrocarburilor), Enrico Mattei; asasinarea, la 28 octombrie 1970, pe un pat de spital, a proprietarului unui hotel, Candido Ciuni, despre care se afirmă că ar fi fost implicat în dispariția lui De Mauro; răpirea, la 24 februarie 1971, a fiului unui industriaș din Trapani, Antonino Caruso — eliberat după 47 de zile; în sfîrșit, asasinarea la 5 mai 1971, în plină stradă, o dată cu șoferul său, a procurorului-șef al orașului Palermo, Pietro Scaglione — care anchetase condițiile răpirii lui Caruso și în general deținea o serie de materiale compromițătoare pentru Mafia. Comițînd aceste crime, Mafia vroia nu numai să-și facă simțită prezența, dar și să se arate de temut. Pentru că se simțea neliniștită. Se amplificase în ultima vreme curentul de opinie în insulă împotriva tenebroasei organizații criminale, și «legea tăcerii» nu mai era atît de respectată. Iar în timp ce Comisia antimafia doar anunța «dezvăluiri senzaționale», altele erau date de acum la iveală. Chiar dacă nu în documente, ci prezentate cu mijloace artistice. Este vorba de filmul «Confesiunea unui comisar de poliție către procuror» al regizorului Damiani, menit să ridice problema legăturilor Mafiei cu diverși reprezentanți ai puterii publice, nu evocînd însă direct cazuri concrete. Din acest punct de vedere, mult mai realizat și mai curajos este filmul regizorului Giuseppe Ferrara — «Sasso in bocca» (Piatra în gură).

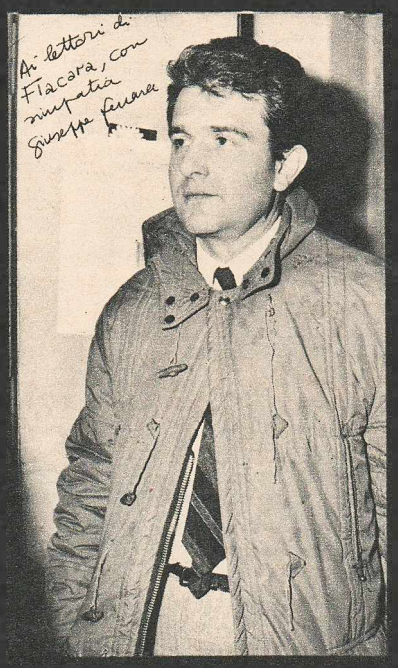

Fotografia regizorului Giuseppe Ferrara, însoțită de cîteva cuvinte adresate cititorilor «Flacării».

Titlul filmului are un sens simbolic, știut fiind că atunci cînd un individ asasinat este găsit cu o piatră în gură înseamnă că a fost ucis de Mafia pentru că «a vorbit», încălcînd legea sacră a organizației — «omerta». Opera regizorului Giuseppe Ferrara — care a apelat pentru realizarea «Pietrei în gură» la serviciile de consultant ale unuia dintre istoriografii reputați ai Mafiei, Michele Pantaleone (două lucrări ale acestuia — «Mafia și politica» și «Mafia și stupefiantele» fiind cunoscute și publicului român din traducerile apărute în Editura politică), folosește limbajul neorealismului italian. Valoarea filmului constă în marele număr de demascări curajoase și foarte bine documentate, cu nume, dovezi și localizarea unor fapte precise. Este, de fapt, un film de montaj, cuprinzînd secvențe din filme vechi, — printre care celebrele «Paisa» și «Salvatore Giuliano» — fragmente din jurnale de actualități, precum și scene reconstituite cu actori, atît în Sicilia cît și în Statele Unite, pe baza unor documente aparținînd poliției și magistraturii. Ferrara reia și parcurge astfel cele mai întunecate episoade din istoria activității mafiote în ambele țări. Sînt evocate crime de răsunet mondial, ca asasinarea lui Alberto Anastasia la New York și a lui Michele Navarra la Corleone, măcelurile de la Ciaculli și Portelle delle Ginestre, «Congresele teroarei», în care Mafia siciliană și cea americană au hotărît sîngeroase vendete. De asemenea, personaje de tristă faimă ca Genco Russo, Vito Genovese, Lucky Luciano, Luciano Liggio, Salvatore Giuliano. Că acest film și-a atins ținta o demonstrează și faptul că Mafia, prin reprezentanții puterii locale din Sicilia asupra cărora a reușit să-și asigure influența, a încercat să-i întrerupă apariția pe ecrane la Palermo — ceea ce a determinat și o interpelare recentă în Camera deputaților, la Roma.

Realizarea unui film de o asemenea factură implică desigur o seamă întreagă de probleme, dintre care unele destul de dificile. Solicitat de corespondentul nostru special la Roma, Michele Rubini, regizorul «Pietrei în gură», Giuseppe Ferrara, a avut bunăvoința să-i acorde acest interviu, în care vorbește cititorilor «Flacării» despre condițiile speciale ale muncii sale la acest film.

— Aș fi curios să știu, în primul rînd, domnule Ferrara, cunoscută fiind gama posibilităților de acțiune a Mafiei, dacă au existat încercări ale acestei organizații de a împiedica realizarea sau difuzarea filmului?

— N-aș fi izbutit niciodată să fac un film ca acesta dacă nu ne-am fi constituit, împreună cu cîțiva prieteni, într-o asociație și nu aș fi avut sprijinul lor. Unul dintre aceștia, avocatul Salvoriello, m-a protejat, împreună cu alți cîțiva membri ai asociației, în Sicilia, unde am lucrat la reconstituirea unor episoade ale activității mafiote. Nimeni în afara lor, nici Mafia, nici magistratura, nici poliția, n-a știut care este tema filmului nostru. Am pretins că facem un documentar asupra stării de subdezvoltare a Siciliei, pe baza căruia intenționăm să cerem intervenția mai activă a unor organe de stat. Numai așa am scăpat, cred, de sfîrșitul lui Joseph Petrosino, celebrul detectiv american, care acum circa 50 de ani a condus o anchetă asupra Mafiei în S.U.A. și în Sicilia. Deși călătorea incognito și își schimba mereu numele, a fost asasinat de unul dintre șefii poliției siciliene din acea vreme, complice al Mafiei.

— Dar după realizarea filmului ați fost amenințat?

— Vedeți dv., Mafia este o organizație abilă, unsă cu toate unsorile; dacă cineva reușește să-i dea o lovitură, adesea nu reacționează, pentru că, reacționînd, ar arăta că lovitura și-a atins ținta. Și apoi, e posibil ca acest cineva să fi depus la loc sigur dovezile cu privire la faptele descoperite...

— Persoanele prezentate în filmul dv., în special politicienii și magistrații care au legături cu Mafia, s-au manifestat prin amenințări sau presiuni? Vă temeți că ați putea avea neplăceri din partea lor?

— Pînă acum aceste persoane au păstrat o tăcere totală, dar, oricum, nu mă tem. Înainte de difuzarea filmului, eu și asociații mei ne-am adresat unui om al legii, specializat în problemele Mafiei, și am examinat toate eventualitățile. Ne-am așteptat chiar să fim amenințați, defăimați. Să știți însă că toate informațiile privitoare la faptele și persoanele evocate în film au fost foarte serios cîntărite din punctul de vedere a autenticității, al veridicității. Dispunem, de asemenea, de mărturii și documente revelatoare în legătură cu toate persoanele demascate în film.

— Cum vă explicați faptul că împotriva persoanelor demascate de dv. în film, ca avînd legături cu această organizație, nu au fost luate măsuri de către Comisia antimafia?

— Înainte ca filmul să apară pe ecrane, am organizat o vizionare specială pentru Comisia antimafia. Președintele comisiei, senatorul Cattanei, mi-a adresat o scrisoare în care a afirmat că «filmul a stîrnit interes și a făcut obiectul unui examen atent din partea comisiei». Antimafia știe însă că are mîinile legate, că Mafiei nu îi este frică de ea, pentru că Mafia este un stat în stat.

— După părerea dv., tăieturile efectuate de cenzură au fost justificate?

— Unica obiecție s-a referit la secvența halucinantă a uciderii unui ciobănaș, care a fost asasinat pentru că, fără să vrea, asistase la uciderea unui sindicalist. Trebuia sau să tai această scenă, într-adevăr îngrozitoare, sau să accept ca filmul să fie interzis minorilor sub 14 ani. Am preferat a doua soluție. Vedeți dv., în realitate lupta cea mai grea pentru mine a fost aceea împotriva autocenzurii, împotriva complexelor inhibitive pe care le purtăm toți în noi înșine.

— Cred că ar fi interesant să ne vorbiți și despre relațiile dv. cu producătorii.

— Scenariul a fost refuzat de șase producători. Unora le-a fost frică de eventualele repercusiuni pe care un film de asemenea factură le-ar fi avut asupra capitalurilor lor și, bineînțeles, au preferat să-mi întoarcă spatele. Poate că există și în cinematografie o Mafie. Alți producători au fost de părere că filmul nu va fi un succes de public și, deci, de casă. Acestor producători le pot răspunde acum că filmul a costat numai 123 milioane de lire și că succesul de public este enorm. Trebuie să spun că, în Sicilia, «Piatra în gură» a făcut încasări mult mai mari decît filmul «Waterloo», de pildă, care a costat 20 miliarde. Pentru că așa cum v-am mai spus, singura posibilitate de a realiza filmul «Piatra în gură» era înființarea unei asociații, am constituit o asociație independentă, formată din 45 de membri, și am denumit-o «Cine 2000». Toți aceștia, precum și diferiți tehnicieni, au lucrat fără a primi nici o remunerație, iar puținul capital necesar l-am găsit fără a ne obliga față de cineva. În cursul filmărilor din Statele Unite, cheltuielile de producție, întreținere, cazare etc., inclusiv cele de călătorie, au fost suportate de un prieten care s-a stabilit în S.U.A. Cred că am dreptate cînd afirm că, pentru prima dată în istoria cinematografiei italiene, în acest film nu numai că ideile sînt expuse cu o libertate absolută, dar sînt și indicate responsabilități și complicități precise. De aceea, exemplul nostru nu poate și nu trebuie să rămînă izolat: eu cred că vor mai apărea și alte asociații ca a noastră, urmînd aceeași cale fertilă.

Una dintre numeroasele «isprăvi» ale Mafiei, pe care le redă filmul lui Ferrara: uciderea în 1948 a unui ciobănaș care a asistat fără să vrea la asasinarea de către mafioți a unui sindicalist.

După multiplul asasinat din birourile firmei de construcții Moncada din Palermo, cele mai recente victime ale Mafiei au fost (de la stînga la dreapta): Mauro de Mauro, Candido Ciuni, Antonino Caruso și procurorul-șef Pietro Scaglione.

— Cum a fost primit filmul în Sicilia, a încercat Mafia să-i împiedice programarea?

— Primul oraș sicilian în care a fost prezentat filmul a fost Agrigento, unde a obținut un mare succes de public. Cu toate că cinematograful era tot timpul suprasolicitat de spectatori, după trei zile, în urma evidentei intervenții a Mafiei, filmul a fost scos de pe ecran fără nici o justificare. În schimb, la Catania a provocat aprinse ecouri pozitive, adică s-a afirmat că trebuie să se termine o dată pentru totdeauna cu această infamie care tîrăște în noroi numele Siciliei. La Palermo s-au înregistrat încasări de peste trei milioane de lire în fiecare seară. Pretutindeni unde a fost prezentat filmul au fost organizate dezbateri în care s-a cerut să se pună capăt acestei activități criminale. S-a propus să fiu și eu de față la aceste dezbateri și am participat la multe dintre ele.

O imagine autentică din timpul unei manifestații a țăranilor sicilieni, care vorbește elocvent despre creșterea curentului de opinie în insulă împotriva Mafiei.

— Ce anume ați sugera dv. pentru lichidarea acestui trist fenomen?

— O spun chiar în film: e nevoie în primul rînd de mai multă maturitate politică. Trebuie dată mai multă putere mișcărilor democratice prin înființarea de cooperative, autogestiuni, trebuie revoluționate înseși structurile. Cu alte cuvinte, singura speranță pe care o avem pentru lichidarea Mafiei este un impuls de jos în sus, pornit de la oamenii din popor.

— Sînteți căsătorit, aveți o soție și un copil. Nu vă temeți pentru dv. și pentru familia dv. de vreo reacție dură din partea Mafiei? Nu v-ați gîndit că dv. sau un membru al familiei ar putea avea un sfîrșit asemănător cu cele pe care le prezentați în episoadele filmului dv.?

— Mi-ați pus o întrebare crudă. Desigur că realizarea acestui film a fost un act de curaj, dar nu am făcut nici o imprudență. Mi-am luat toate măsurile de precauție pe care le cere riscul. Surprizele însă nu sînt excluse.

În exclusivitate pentru „Flacăra“

MEL FERRER, PRODUCĂTORUL

Mă apropii de Mel Ferrer la Cannes, în fața hotelului «Majestic» unde era filmat de televiziunea franceză, cu intenția vădită de a-i lua un interviu pentru spectatorii români care-l iubesc din «Lilly», din «Război și pace». I-am spus-o; părea încîntat. Dornic chiar să ne cunoască țara... M-a invitat să ne continuăm discuția după-amiază, la Cazinou, unde repeta spectacolul de varietăți pe care avea să-l prezinte în fața a 5 000 de oaspeți ai festivalului.

— Știți, tot de la «Lilly» mi se trage... «Comper» n-am fost pînă acum, cu «musicalul» n-am avut de-a face decît o dată, împreună cu Leslie Caron. Oamenii însă preferă să te rețină din ceea ce i-a interesat pe ei, nu pe tine.

O ușoară notă de tristețe răzbate din vorbele distinsului prinț Bolkonski de odinioară. Îi amintesc «Război și pace» al lui Vidor...

— Filmul la care țin cel mai tare e primul, «Frontiera pierdută», înainte de «Lilly». Jucam rolul unui marinar negru care trecea drept alb. O «crimă» imensă, pentru că pe atunci negrii nu erau admiși în marină. După acest film s-a schimbat și legea. Ce-a însemnat un asemenea conflict, în plină segregație în America, vă închipuiți. A spart frontierele, obținînd un succes internațional imens. Iar în Statele Unite a făcut explozie: pentru prima dată pe Broadway, unde rula filmul, negrii s-au așezat unde au vrut, n-au mai ținut seama de restricțiile care-i obligaseră pînă atunci să ocupe locuri numai la galerie. Sînt foarte mîndru de acest film!

— Jucați puțin în ultima vreme. De ce?

— Se găsesc din ce în ce mai puțini bani pentru cinematograf. Trebuie investiți cît mai bine, în istorii interesante. Am devenit producător pentru că îmi place să descopăr talente, să stimulez creatori noi. Decît să mă limitez la propria-mi persoană, prefer să-i ajut pe alții să se exprime, să se elibereze de complexe, să spună ceva inedit. Găsesc asta mai interesant decît să joc eu însumi. Nu știu, poate că niciodată nu am simțit că mă realizez plenar doar ca actor...

— Ați și regizat, îmi pare. Continuați?

— Am semnat, ca regizor, patru filme. Dar ca să poți face ceva bine n-ai vrea să te împrăștii. Deocamdată mă pasionează să descopăr subiecte de filme, să-i antrenez pe cei mai potriviți să le pună în scenă. Voi reveni, poate, la regie după ce voi obține mari satisfacții ca producător.

— Vă orientați către tinerii regizori? Credeți în noile curente?

— Pe tinerii realmente interesanți, care aduc cinematografului un cuvînt nou, îi voi căuta în permanență. Cu noile curente sînt mai sceptic... Nu mi se pare, de pildă, că cinematograful american s-a schimbat fundamental. Există, da, cîteva filme excelente, printre care «Easy Rider», dar altele nu-s decît improvizații neprofesioniste pe 16 mm, în afara artei. Noul cinematograf francez, da, există prin Godard, prin Chabrol. În noutăți facile, de suprafață, nu cred. Acum cîțiva ani am condus în California un teatru, «Zolla», care impunea lucrări de anvergură. Repet, pe cele autentice... Discuția se desfășoară pe un agitat fundal muzical, cu întreruperi, cînd «prezentatorul» Ferrer e chemat în scenă să discute amical cu compozitorul Claude Balling, care conduce orchestra.

— Un vechi amor al meu, ca și Bronislau Kaper, cel care a compus muzica la «Lilly». Îmi face plăcere să-i regăsesc aici. Cine știe, poate mă vor converti la un «musical»...

Surîde gentil, ușor distrat, cu privirea rămasă într-o undă de melancolie — culoarea cafelei braziliene, blond, ușor încărunțit, foarte zvelt, foarte englez. Între o melodie patetică a Ivei Zanichi și un dialog spiritual cu Gilbert Bécaud revine, cu scuze, la preocupările noastre cinematografice...

— Am jucat totuși în ultimii ani în Franța: «'Homme à femmes», «Mourir de plaisir» și «Mîinile lui Orlac». Nu demult am interpretat într-un film după Jean Anouilh — «Le temps d'aimer». Dar simt că timpul iubirii mele pentru interpretare a cam trecut... Vă repet, prefer să-i stimulez pe alții... Ca actor, am apărut în '62 în «Dracul și cele 10 porunci», în «El Greco» în '64, «Sexul și fata» în '65. Ca producător am terminat în Suedia și Danemarca «Les visiteurs de nuit» cu Max von Sydow (vedeta lui Bergman) și Peer Oscarsson. Am filmat multe exterioare, într-o natură aspră, închisă, potrivită dramei moderne.

Mel Ferrer rămîne interpretul îndrăgit de toți cei care au văzut «Lilly», «Război și pace».

— La Cannes ați fost invitat de onoare la cea de-a 25-a ediție jubiliară, după succesul cu «Lilly»?

— La Cannes am venit prima oară ca reporter, nu ca actor. Asta era cu mulți ani în urmă, cînd debutasem la radio ca regizor și comentator de film...

Îi mulțumesc amabil, îmi mulțumește și mai amabil pentru discuție. Nu, hotărît, parcă-i englez. Parcă n-a fost nicicînd gazetar. Și încă american!

Alice MĂNOIU

▲ *Pe GINA LOLLOBRIGIDA o vom revedea în curînd în «Bună-seara, doamnă Campbell», o comedie de Melvin Frank...*

ACTORI ȘI ROLURI

◀ *CATHERINE DENEUVE va fi partenera lui Yves Montand în filmul lui Claude Sautet «Cesar și Rosalia», «o comedie dramatică» ce va fi realizată după un scenariu de Jean-Loup Daladié.*

de la A la Z

de Constantin POPESCU

DE KOWA Victor

Actor, regizor și scenarist german de film, teatru și TV, autor dramatic, născut la Hochkirch la 8 martie 1904. Studiază arta dramatică la Dresda și se afirmă ca actor, și mai tîrziu și ca regizor, pe scenele teatrelor din Lübeck, Frankfurt, Hamburg și Berlin, unde va deveni, pe rînd, director al mai multor teatre. A scris o serie de comedii spumoase ca: *Schön ist die Welt, Florian ist kein schlechter Kerl, Heut Abend um 6, Als ich noch Prinz war in Arkadien* etc. A debutat în film de la începutul vorbitorului, afirmîndu-se ca un excelent june-prim, cu mult farmec, eleganță și fantezie, fără a cădea în șablonul amorezilor de salon. A fost astfel un impecabil erou de film sentimental în: *Madona, te caut* și *Castelul din basme*, alături de Liane Haid, dar tot alături de ea și de Inkijinoff joacă rolul unui odios șantajist în *Taifun;* a fost un biet cîntăreț vagabond în filmele: *Un cîntec străbate lumea*, lîngă Joseph Schmidt, și în *A fost odată un muzicant;* un șomer berlinez în drama *Valurile vieții (Kleiner Mann, was nun?)* după Fallada și un prinț moștenitor în *Prințul din Silorca* sau un fermecător *Baron de Neuhaus;* un spion dezinvolt în *Căpitanul Styx*, un pictor sărac în *Promisiuni* și un compozitor în *Parada notelor*. A semnat, de asemenea, ca regizor și scenarist, filme ca: *Schneider Wibbel* (1939), *Casanova heiratet* (1940), *Kopf hoch, Johannes!* (1941). După război, în R.F. a Germaniei și Austria, își continuă activitatea teatrală și cinematografică, afirmîndu-se și în sectorul TV ca cineast și interpret. Dintre filmele sale postbelice amintim *Zwischen Gestern und Morgen, Wunderschöne Galathée, Hochstaplerin der Liebe, Vor Gott und den Menschen, Ein Mädchen aus Flandern, Der veruntreute Himmel*, după romanul lui Franz Werfel, *Acord final* etc. A făcut o impresionantă creație în filmul lui Helmuth Käutner: *Des Teufels General* (1956), și este autorul unei cărți originale: *Allerlei mit Pinsel und Blei*.

DELANNOY Jean

Regizor francez de film, născut la Noisy-le-Sec (Seine-St. Denis) la 12 ianuarie 1908. Trecînd cu evident folos prin mai toate etapele premergătoare unei solide cariere de cineast (actor, montor, asistent de regie), debutează în 1935, ca documentarist, cu *Paris-Deauville*, afirmîndu-se ulterior ca un regizor serios, în a cărui filmografie se pot întîlni opere de ținută, filme de prestigiu răsplătite adeseori cu mari premii la festivalurile internaționale: *Macao* (1940) cu E. von Stroheim, Mireille Balin; *Fievres* (1941) cu Tino Rossi, Madeleine Sologne; *Asasinului i-e teamă noaptea* (1942) cu Jules Berry; *Pontcarral* (id.) cu Pierre Blanchar; *Eternel retour (Legenda îndrăgostiților* —1943—în colaborare cu Jean Cocteau) cu Jean Marais, Mad. Sologne; *Cocoșatul* (1944) cu P. Blanchar; *Înseninare* (1945) cu J.L. Barrault, Edwige Feuillère; *Simfonia pastorală* (1946) cu Michèle Morgan, după André Gide; *Les jeux sont faits* (1947), după Sartre, cu Micheline Presle; *Aux yeux du souvenir* (1948) cu J. Marais, Michèle Morgan; *Le secret de Mayerling* (1949) cu J. Marais; *Dieu a besoin des hommes* (1950) cu Pierre Fresnay; *Un minut de adevăr* (1952) cu cuplul Gabin-Morgan; *Destinées* (episodul *Jeanne d'Arc*) cu Michèle Morgan; *Obsesia* (1954) cu Michèle Morgan și R. Vallone; *Chiens perdus sans collier* (1955) cu Jean Gabin; *Marie-Antoinette* (id.) cu Michèle Morgan; *Notre-Dame de Paris* (1957) cu Anthony Quinn și Lollobrigida; *Întîlnirea* (1961) cu J. Claude Pascal; *La Princesse de Clèves* (id.) cu Marina Vlady; *La Venus imperiale* (1962) cu Lollobrigida; *Le majordome* (1964) cu Paul Meurisse; *Les sultans* (1965) cu Louis Jourdan; *Soarele vagabonzilor* (1966) cu Robert Stack și Gabin; *La peau de Torpédo* (1969).

DELERUE Georges

Compozitor francez născut la Roubaix, în 1925. Contează ca unul dintre cei mai fecunzi muzicieni ai filmului francez. Născut dintr-o familie de lucrători, G.D., el însuși muncitor, se dedică relativ tîrziu muzicii. Solicitat în domenii diverse, G.D. scrie o cantată, o operă, «Le chevalier de neige», un balet, «La leçon», inspirat din piesa lui Eugen Ionescu (1964) și, mai ales, muzică de film, sector în care lucrează cu multă dăruire, cinematograful fiind un stimulent pentru forța sa creatoare. Printre extrem de numeroasele filme de lung-metraj pe al căror generic îi găsim numele, am reținut: *Le bel âge* (Kast), *Hiroshima, mon amour* (Resnais), *Les jeux de l'amour* (P. de Broca), *Classe tous risques* (Sautet), *Une fille pour l'été* (Molinaro), *La morte saison des amours* (Kast), *Tirez sur le pianiste* (Truffaut), *O absență îndelungată* (Colpi), *Jules et Jim* (Truffaut), *Nemuritoarea* (A. Robbe-Grillet), *Le mépris* (Godard), *Omul din Rio* (P. de Broca), *Pielea catifelată* (Truffaut), *L'insoumis* (A. Cavalier), *Prostănacul* (G. Oury), *Viva Maria* (L. Malle) etc...

DELLUC Louis

Scriitor, regizor de film, ziarist și critic cinematografic francez, născut la Cadouin (Dordogne) la 14 octombrie 1890; mort la Paris, în 1924. Numele său este legat în istoria filmului de renașterea cinematografului francez după primul război mondial și de nașterea criticii de film franceze. Debutează ca ziarist în 1910, devenind apoi redactor-șef la «Comoedia illustré», la «Film» (1917) și la revista «Cinéa» (1921). Pune bazele criticii franceze de specialitate, atît prin numeroasele sale articole, cît mai ales prin lucrările sale de teoretician al dramaturgiei cinematografice: *Cinéma et Cie* (1919), *Photogénie* (1920), *Charlot* (1921), *La jungle du cinéma* (1921), *Drames de cinéma* (1923). A jucat de asemenea un rol capital în crearea primelor cinecluburi. Trece în 1919 în sectorul creației propriu-zise, ca scenarist, la început, pentru filmul *La fête espagnole* de Germaine Dulac, apoi ca regizor și scenarist al filmelor: *Fumée noire* (1920), *Le silence* (id.), *Fièvre* (1921), *Le chemin d'Ernoa, Le tonnerre* (id.), *La femme de nulle part* (1922), *L'inondation* (1923), toate interpretate de o mare actriță, Eve Francis, care-i va deveni soție și colaboratoare. Rolul său în decursul anilor 1918-1923 este considerabil. A fost cinematograful însuși și a învățat o generație întreagă ce trebuia, ce putea să fie arta filmului. Premiul cel mai important al filmului francez decernat anual, îi poartă numele.

un bărbat cu «acte în regulă» și două duzini de gură-cască...

...dar să începem cu sfîrșitul:

În dimineața zilei de 15 martie a.c., pașnicul cetățean Ion Iacob (statura potrivită, barba rasă, chelia pe dreapta, iar ca semnalmente particulare: un frigider «Fram», o mașină de cusut «Ileana» și un radio «Traviata») a fost oprit în holul magazinului «1 001» de către doi domni amabili și extrem de curioși. Necunoscuții au început să-l întrebe de una, de alta («Cum o mai duceți? Ce mai face doamna?» — mă rog, cum se obișnuiește), pentru ca apoi, tam-nisam, să se intereseze de ce a cumpărat I.I. de la «1 001» mărfuri în valoare de 6 735 lei.

— Cum de ce? Am casă și mă respect.

— Foarte bine — au zîmbit cu duioșie bărbații curioși. Cu toate acestea nu înțelegem, iartă-ne, de ce ai cumpărat numai în ultimele cinci luni alte șapte aparate de radio.

— Am și eu un hobby... Țin radio lîngă pat, în bucătărie, lîngă nevastă, mă spăl pe dinți cu «Traviata», fac duș pe muzică dată de «Enescu» și beau un șpriț cu «Romanța». Nu pot trăi fără muzică.

— Și nici fără două costume de haine noi pe lună? Din noiembrie și pînă în prezent ați cumpărat nu mai puțin de 15 costume.

— Așa sînt eu: îmi place să mă port.

— Dar cu mobila? În același interval de timp ați cumpărat diverse garnituri în valoare de zeci de mii de lei. Mai multe paturi, mai multe mese, cîteva șifoniere...

— Alt hobby! Nu pot dormi o noapte în același pat. Și, mă rog, de ce atîtea întrebări? Ce-am luat, am luat pe banii mei și cu acte în regulă.

La care cei doi domni curioși au obiectat că treburile sînt ceva mai complicate. El nu, ei da, el nu, ei da, și așa, din vorbă în vorbă, s-au pomenit la miliție.

— Fine del primo tempo —

În partea a doua vom relata scurta convorbire pe care autorul acestor rînduri a avut-o cu I. Iacob în saloanele sanatoriului de la Văcărești:

— Am dori să împărtășim cititorilor noștri cîteva lămuriri privind secretele meseriei pe care o practicați. Cum ați procurat în numai 5 luni de zile zeci de adeverințe necesare perfectării unor contracte de cumpărare-vînzare, cum ați procurat ștampilele unor întreprinderi și instituții unde nu ați lucrat niciodată și cum ați dus de nas atîția lucrători din comerț?

— În afaceri trebuie să ai simț de observație. Dacă te uiți atent în jur, ai să constați că lumea noastră e plină de oameni cumsecade: secretare îndrăgostite care uită ștampila pe birou, bețivi romantici care-ți procură acte în regulă pentru două «bătrîne», vînzători somnolenți care te cred pe cuvînt, ingineri distrați care-și părăsesc birourile, amici de ocazie cu talente în plastografie...

— De pildă?

— Să procedăm sistematic. După eliberarea din penitenciar, m-am angajat ca strungar la Întreprinderea de mecanizări și transport-București. La 21 noiembrie 1970 am cerut tovarășului Nicolae Nica, funcționar la serviciul personal, să-mi elibereze o dovadă de salariat pentru cumpărări de mărfuri cu plata în rate. Deoarece conform decretului nr. 296/1959 și H.C.M. 1087/1959 nu aveam dreptul de a primi o asemenea dovadă decît după trei luni de la angajare, domnul Nica mi-a trecut pe formular «are vechime de 3 ani și 2 luni». În continuare dovada a fost semnată de către Georgeta Gheorghiu, șefa serviciului financiar, de către Petre Bolaloi, inspectorul biroului personal (adică cel care m-a angajat în urmă cu două luni), de către inginerul Marius Achimescu și de către șeful contabil Alexandru Orezeanu.

— După care, cu «acte în regulă», ați cumpărat mărfuri în valoare de 3 189 lei de la O.C.L.-Confecția din Șoseaua Mihai Bravu nr. 12.

— Sînteți bine informat. Peste o lună de zile m-am înfățișat din nou în biroul domnului Nica și am cerut o nouă dovadă. Am obținut-o și de data aceasta, parcurgînd aceeași filieră. Peste o lună de zile am solicitat o a treia dovadă.

— Cu toate că de la 4 decembrie și pînă la 30 ale aceleiași luni n-ați mai trecut pe la întreprindere.

— Nu s-a observat, așa că mi s-a eliberat și cea de-a treia dovadă. Dar era timpul să dispar. Unitățile comerciale vizitate începeau să solicite onorarea contractelor încheiate. Atunci mi-am mutat sediul în Piața «Ilie Pintilie», unde norocul mi-a ieșit în cale în persoana contabilului Gheorghe Avramie, care, în schimbul sumei de 50 lei, mi-a ștampilat în alb mai multe formulare cu o ștampilă sustrasă din sediul «Centrocoop».

— Pe urmă l-ați cunoscut pe Augustin Pop, electrician la Baza pentru desfacerea produselor finite din lemn, care v-a procurat și el o ștampilă.

— Nu te grăbi. Înainte de asta am vizitat Întreprinderea de foraje-București, unde — intrînd în biroul inginerului Gheorghe Dumitrescu și profitînd de lipsa acestuia — am luat ștampila aflată pe birou și am autentificat altă dovadă.

— Splendid. Cum te-ai descurcat cu vînzătorii?

— Ușor. De pildă, pe o dovadă purtînd ștampila Centrocoop eu am trecut din greșeală Agevacoop, dar nepotrivirea n-a fost sesizată de gestionarul Marin Stănescu de la O.C.L.-Confecția, str. Bărăției nr. 40. Greșeli asemănătoare n-au fost observate nici de către Cornelia Slăvescu, gestionară la «Mobila», unitatea nr. 32, și nici de către salariați ai magazinelor «București», «Victoria» etc.

— Simt că mă iau căldurile. Propun să trecem la subsol*)

*

Dar să încheiem adresînd felicitări și mulțumiri căpitanului Vasile Tonciu, din cadrul serviciului economic al I.M.M.B., în care cititorii noștri vor recunoaște, desigur, pe unul dintre cei doi «domni-curioși» aflați în verificarea unei sesizări. O facem și deoarece, după cum sînteți informați, unitățile comerciale din Capitală au înregistrat și înregistrează în continuare pierderi de **sute de mii de lei** din pricina unor asemenea cumpărători insolvabili, ajutați cu generozitate de amici binevoitori și de o adevărată armată de gură-cască.

Liviu TIMBUS

**) Da, aici e mai răcoare. Să tragem deci linie și să adunăm: între 15 noiembrie și 25 martie, sus-numitul I. Iacob a încheiat cu unitățile comerciale contracte în valoare de 56 159 lei. Cum și cînd vor fi achitați acești bani? Deocamdată, știm, sumele au fost trecute la rubrica «pierderi». Nu cumva legislația în vigoare și instrucțiunile Ministerului Comerțului conțin grave carențe la acest capitol?*

CRONICA JUDICIARĂ

tu ești? piți, slava stadioanelor?!

Spunea un chibiț în Cișmigiu:

— Nu mi-ar fi necaz, dar să se întîmple asta...

Vom reveni asupra celor spuse de microbist. Să relatăm mai întîi faptele aflate la colțul taclalelor perpetue. Ne-au fost confirmate de lectura dosarului nr. 3041/1971 al Tribunalului municipiului București, secția I penală. Inculpați: Tudora Sandu, Emil Nițu, Aurora Perieșeanu și... **Alexandru Apolzan.**

La aflarea ultimului nume, am tresărit. Să fie Piți, Piți Apolzan, faimosul stoper al anilor '50-'60, jucător al cărui picior bine plasat salva goluri gata făcute și ridica tribunele-n picioare? Da.

Tudora S. a fost remiziera unui centru de răcoritoare. Femeie căsătorită, mamă a doi copii. Bizare în viața ei au fost legăturile cu Alexandru Apolzan, și el căsătorit și tată. Cunoscut de multă vreme, prietenul familiei Sandu a devenit cu vreo cinci ani în urmă componentul stabil al triunghiului conjugal. Admis, dorit chiar.

Pentru Tudora Sandu, prețul adulterului comis cu un personaj atît de vestit a fost mare. Nu numai moral, ci și material. Compromisul etic a fost rezolvat cu bunăvoința familiei, iar partea materială, pe seama... gestiunii.

Apolzan venea aproape zilnic în unitate. Prezența lui era atît de sigură, încît o parte din public îl considera vînzător, iar o altă parte..., soț. Adevăratul scop era însă consumul unor cantități industriale de băuturi. Chioșcul, ca orice chioșc de răcoritoare care se respectă, era aprovizionat din belșug cu vin, bere și coniac. Iar fostul fotbalist și antrenor (de asemeni ca orice sportiv care «se respectă» – spre exasperarea cronicarilor) era, cum scrie în rechizitoriu, «un mare consumator de băuturi alcoolice». În plus, Tudora Sandu îi mai cumpăra idolului ei carne și alte alimente, îl invita la restaurant plătindu-i consumația, îi făcea cadouri (mici atenții: magnetofon, aparat de radio portativ etc.). «Pentru a-l ști mereu lîngă mine – declară inculpata principală – eram în stare să-i dau toată marfa din unitate, orice s-ar întîmpla».

S-a întîmplat că a venit inventarul. Inopinat. Norocul de moment al gestionarei a fost că revizorul împuternicit, Emil Nițu, a sosit cu întîrziere și mahmur. «N-am nici o poftă de inventar a spus el. Sînt după o noapte de chef cu femei. N-am dormit o clipă». Și căsca duhnind. Ca să nu se plictisească, Tudora i-a telefonat lui Piți, care a sosit urgent, l-a invitat pe revizor la o cafea și i-a povestit din amintirile de pe gazon. Degeaba, mahmureala nu trecea. Cui scoate pe cui! Revizorul și Apolzan s-au înapoiat la chioșc și s-au invitat la gestionară acasă. T.S. a făcut rost de pește, coniac și vin, iar Emil Nițu, ca să nu meargă în casa femeii cu mîna goală, și-a invitat o prietenă. Chef mare, pînă seara tîrziu. Din instrucțiunile de verificare a gestiunilor, domnul Nițu aplicase pînă atunci o singură prevedere: lipise pe ușă biletul «Închis pentru inventar».

Beat-beat, dar organul de control nu a slăbit vigilența. N-a vrut să meargă să se culce acasă. S-a culcat tot la gestionară. Cu Apolzan cu tot.

Pe la trei noaptea, grupul vesel s-a trezit și a plecat la chioșc. Pînă la ora cinci inventarul era gata. «20 000 de lei plus» – a asigurat-o Nițu pe Tudora Sandu.

Numai că miliția n-a fost de acord cu o asemenea procedură de verificare a gestiunii și a cerut trustului să repete inventarul, cu alte personaje. Rezultat final: o lipsă de 86 872,81 lei.

Iar Procuratura municipiului București (prin procurorii Ioan Tomescu și Gheorghe Sergentu) a fost de părere, conform legii, ca alături de aventuriera S.T. să fie judecați și condamnați și cavalerii ei întru delapidare.

Spunea un chibiț în Cișmigiu:

— Nu mi-ar fi necaz, dar să se întîmple asta tocmai la noi în Giulești! Ce căuta Apolzan pe terenul Rapidulețului?

Regretele noastre sînt mult mai profunde și amare. În primul rînd, pentru că e vorba de o delapidare. În al doilea rînd, pentru că vulturul tribunelor sfîrșește ca un pește.

Sergiu ANDON

FUMOR

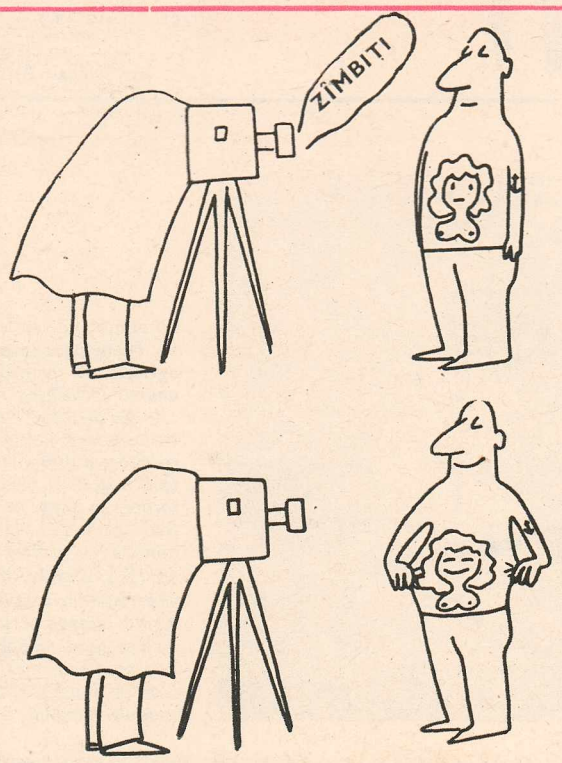

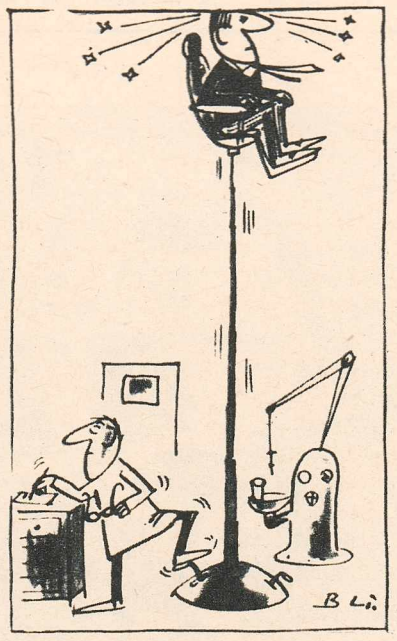

Dentistul distrat.

—Pentru prima noastră participare la un festival de film, nu-i chiar rău: se cheamă că am stabilit unele contacte interesante cu cîinele unui vestit producător...

IRAȚIONALISMUL ȘI LIMBAJUL

de Henri WALD

Faptul că limbajul nu este doar un veșmînt al rațiunii, ci însuși trupul ei, provoacă adversitatea iraționaliștilor. Reducînd cunoașterea la intuirea afectivă a Neantului, iraționaliștii privesc limbajul ca pe o piedică în calea adevăratei înțelegeri a lumii, ca pe o parte integrantă a păcatului originar.

«Ajutîndu-mă să acționez asupra *Altuia*, limbajul mi-l ascunde; el interpune un văl între eu și non-eu», notează Théodore Ruyssen. Iar J. Vernay se plînge și el că «materia discursului (limbajului) este și pentru scriitor totodată mediatul necesar al creației și inevitabilă trădare a armoniilor concepute în liniștea gîndirii».

Vladimir Jankélévitch este și mai categoric. «De fapt — scrie el — limbajul nu este un simplu instrument de care ne servim pentru a comunica; acest instrument este, de asemenea, și o piedică și el nu exprimă sensul decît dacă îl împiedică. Limbajul este un organ-obstacol!»

Răsturnînd ierarhia stabilită în procesul cunoașterii între afectivitate și gîndire, iraționalismul acuză limbajul că participă la constituirea formelor logice care împiedică ființa să intre în contact cu neființa.

Martin Heidegger admite și el că «numai în măsura în care omul vorbește el gîndește, și nu invers, după cum mai crede încă Metafizica», că «numai o ființă care vorbește, adică gîndește, poate să aibă o mînă și să îndeplinească printr-o mînuire munca mîinii». Însă el înțelege prin gîndire nu desfășurarea rațională a formelor logice, ci intuirea Neantului în momentul spaimei. Limbajul, în care și prin care se formează gîndurile, se interpune între ființă și neființă. Numai în momentul în care «spaima ne taie vorba» sîntem în stare să întrezărim Neantul. De aceea constată Heidegger cu indignare că «gîndirea asupra gîndirii se desfășoară în Occident ca *logică*» și că «ceea ce dă cel mai mult de gîndit este că noi încă nu gîndim...».

Menirea afectivității nu constă însă în a ocoli rațiunea, ci dimpotrivă, emoția este menită să activizeze cunoașterea pînă la structurarea ei în forme logice și apoi s-o împiedice să se usuce, să se decoloreze, să se banalizeze.

Limbajul, ca unitate dialectică între vorbire și gîndire, are nu numai o funcție cognitivă, ci și una emoțională; el nu împiedică, ci susține desfășurarea cunoașterii tot așa după cum aerul nu împiedică, ci susține zborul păsărilor. Limbajul nu este numai un instrument de exprimare a unor gînduri gata formate, ci și un instrument de formare a gîndurilor. O idee care nu este cristalizată într-o anumită expresie verbală nu este încă o idee, ci doar un sentiment de neliniște intelectuală. Gîndurile se formează pe măsură ce se formează expresia lor verbală.

Limbajul participă la descoperirea, păstrarea și transmiterea, sub forma cunoștințelor, a proprietăților constante și repetitive ale lucrurilor. Făurit, în primul rînd, ca mijloc de comunicare, limbajul a devenit imediat principalul mijloc de cunoaștere a esențialului din lucruri.

La început, limbajul a fost destinat să comunice mai mult îndemnuri decît știri; el a rămas multă vreme mai mult un mijloc de acțiune decît un mijloc de vehiculare a ideilor.

Limbajul atinge esența lucrurilor purtat de formele lui «infralogice» — îndeosebi metafora și topica — în care se cristalizează viața pragmatico-afectivă a oamenilor. Stilul nu se adaugă ulterior unui limbaj în care s-a format deja un conținut de cunoaștere. Stilul nu este haina de sărbătoare a unei banalități, ci un instrument indispensabil procesului de cunoaștere și de transformare a realității. În limbaj, cunoașterea capătă forme logice în nemijlocită legătură cu formele infralogice.

Faptul că viața pragmatico-afectivă, cristalizată în formele infralogice ale limbajului, este subordonată rațiunii, structurată în formele logice ale cunoașterii, devine evident atunci cînd metafora și topica întunecă înțelesul în loc să-l transmită. Cînd nu se mai află în slujba unei idei, performanțele stilistice nu mai sînt nici emoționante, ci doar excitante. Menirea limbajului este să ajute procesul cunoașterii și transmiterea cunoștințelor, nu să le stînjenească. Limbajul șochează sensibilitatea oamenilor pentru a-i pune pe gînduri. Un limbaj care, după cum vrea literalismul, s-ar adresa exclusiv sensibilității, n-ar avea, cel mult, decît o valoare terapeutică: înlăturarea semnificațiilor învechite pentru a face loc altora noi...

ȘAPTE ZILE ÎN IMAGINI

Pe litoral.

(Vezi fotoreportajul din paginile 10-14.)

Fotografie de Traian PROSAN

angajamente prestigioase

Chemarea Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste continuă să trezească un viu ecou în rîndul oamenilor muncii de la orașe și sate. Pretutindeni, colective de muncă analizînd minuțios posibilitățile de creștere a producției materiale și a eficienței acesteia hotărăsc, în urma dezbaterilor largi ce au loc în adunări, dimensiunile angajamentelor în întrecerea socialistă. În municipiul Galați, de exemplu, întreprinderile industriale și organizațiile economice, întrunite într-o ședință operativă, au reanalizat cu discernămînt și luciditate posibilitățile și rezervele pe care le au și au hotărît să-și suplimenteze substanțial angajamentele inițiale. Printr-o mobilizare și valorificare mai rațională a resurselor interne, prin folosirea cu randament sporit a capacității utilajelor, colectivele de muncă din întreprinderile municipiului s-au angajat să realizeze suplimentar, pînă la sfîrșitul anului, o producție globală industrială în valoare de circa 118 milioane lei, cu circa 13 250 000 lei peste angajamentul inițial, iar la producția-marfă să realizeze o suplimentare de aproape 9 milioane lei. Dacă adăugăm la aceste cifre angajamentul combinatului siderurgic, ne vom face o idee clară asupra entuziasmului și hotărîrii muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor din industria gălățeană.

În județul Covasna, colectivele de oameni ai muncii — români și maghiari — înfrățiți în muncă, răspunzînd chemării Consiliului Național al F.U.S., analizînd resursele interne, și-au reînnoit angajamentele asumate la începutul anului 1971. Iată cîteva exemple: la fabrica textilă «Oltul» se va realiza o producție globală de 10 milioane lei, la fabrica de confecții «Secuiana» — 7 milioane lei, în timp ce industria locală și-a asumat un angajament de peste 13 milioane lei.

În județul Mureș, numai în orașul Reghin angajamentul inițial la producția globală a fost suplimentat cu 6,8 milioane lei, iar la producția-marfă cu 4 milioane lei. La rîndul lor, siderurgiștii reșițeni și-au sporit angajamentul la producția globală cu 20 milioane lei, în timp ce în județul Brăila se prevede realizarea unei producții suplimentare cu 152 milioane lei.

Iată numai cîteva cifre care ilustrează elocvent însuflețirea cu care oamenii muncii români și de alte naționalități au răspuns cu promptitudine la mobilizatoarea chemare a Consiliului Național al F.U.S., profundul atașament față de patrie și partid al tuturor colectivelor de muncă din țara noastră.

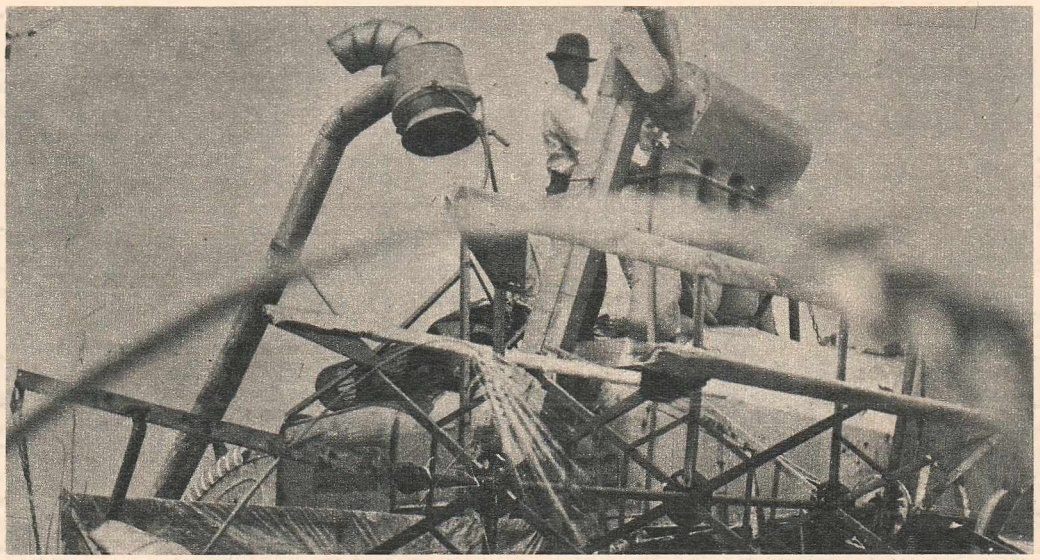

Recoltatul păioaselor e în toi. Numeroase cooperative agricole din județele țării anunță încheierea recoltatului de pe suprafețele cultivate cu orz. Campania de recoltare a grîului a rămas obiectivul nr. 1 al cooperatorilor, în timp ce suprafețe însemnate sînt însămînțate cu culturi duble. La I.A.S.-Giurgiu, de unde vă prezentăm imaginea alăturată, bilanțul acestor zile e cît se poate de îmbucurător: producția medie obținută se situează peste prevederile planului.

Fotografia alăturată ne amintește că recoltarea păioaselor este, în această perioadă, preocuparea prioritară, dar nu și singura, a oamenilor muncii din agricultură. Pe terenuri recent eliberate de alte culturi, legumicultorii C.A.P.-Vărăști, județul Ilfov, plantează răsadări de roșii tîrzii.

Aceste frumoase mărci poștale emise de poșta română la 27 iunie a.c. sînt consacrate celui mai de seamă eveniment filatelic al anului — Expoziția interbalcanică BALKANFILA III. Valoarea incontestabilă a unor colecții expuse (fapt confirmat prin medaliile de aur și argint acordate unora dintre ele) a atras un mare număr de vizitatori ce au admirat cele 230 de colecții prezentate de filateliștii și administrațiile poștale din Albania, Bulgaria, Grecia, Iugoslavia, Turcia și România în sala de marmură a Ateneului român. Remarcăm atractivul program al expoziției care, sub semnul «Pace și prietenie în Balcani», a cuprins zile festive dedicate țărilor participante, precum și Ziua tineretului — marcate prin emiterea de plicuri cu obliterări speciale.

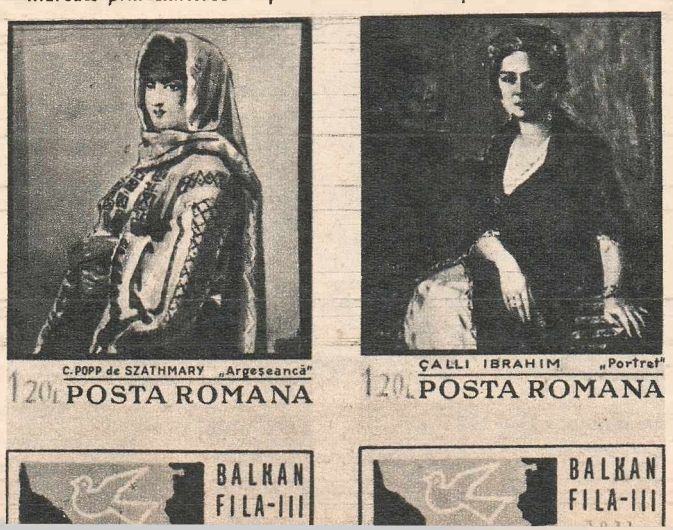

Premieră industrială la Bacău. Fabrica de vane din localitate se află în probe tehnologice avansate. O ultimă știre anunță intrarea parțială în producție a turnătoriei din cadrul fabricii.
Modern utilată, noua fabrică va produce anual 20 000 tone piese turnate (vane de mari dimensiuni, utilizate în industriile chimică și petrolieră, precum și în irigații și conducte de aducțiune) și 13 000 tone armături din fontă. Un nou însemn pe blazonul industrial al Bacăului.

FUMOR de:
CIK, CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

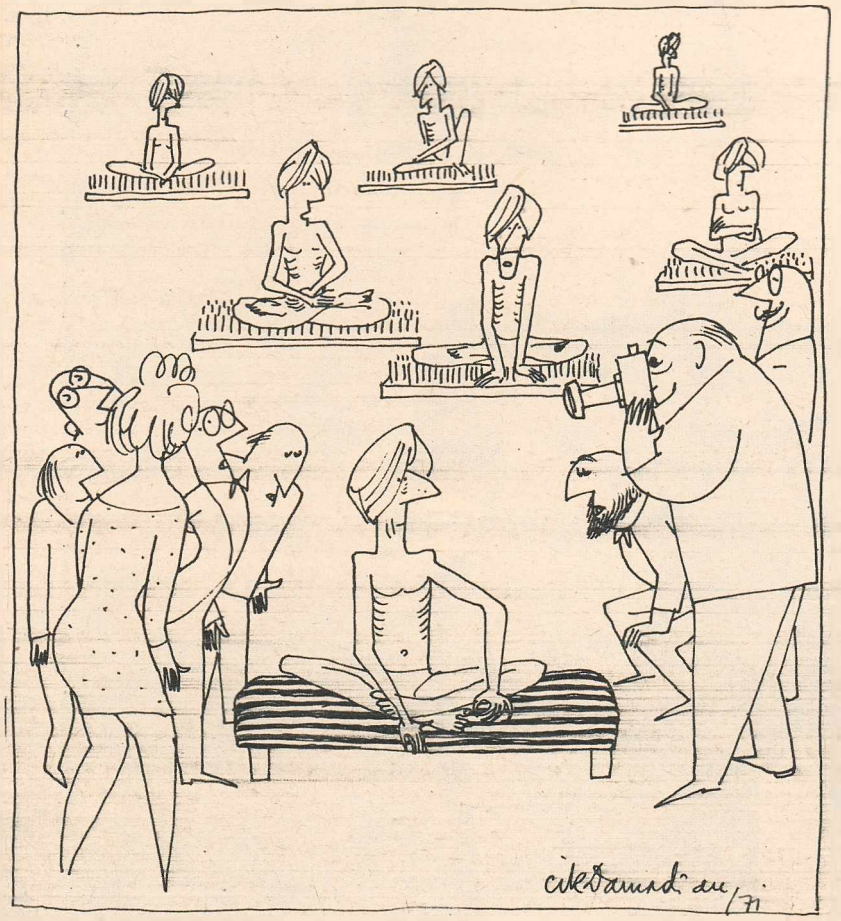

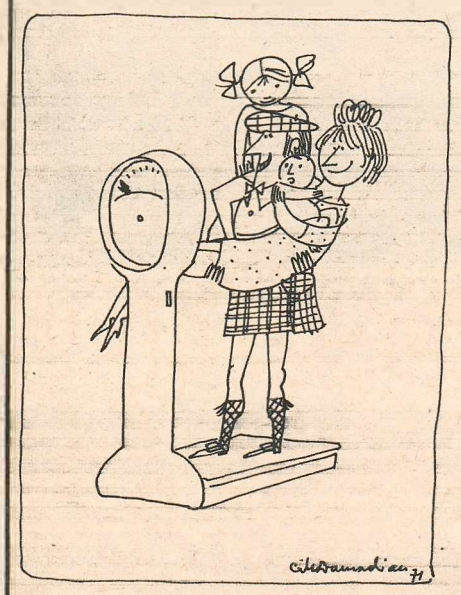

NU MĂ RĂSTURNAȚI!
NU MĂ RĂSTURNAȚI!
NU MĂ RĂSTURNAȚI!

mapamond'71

de Ioan GRIGORESCU

L'ESCAUT

Fluviul acesta, care pornește din sud spre septentrion, își schimbă numele după pămîntul pe care îl udă. În Valonia se cheamă l'Escaut, în Flandra, Schelde. El este minunea cîmpiei flamande și prin aceasta, poate, rămîne cursul de apă cel mai imortalizat pe pînze dintre toate fluviile lumii. Peisajul pe care îl creează, poetic, melancolic, a fost dintotdeauna cîntat în vers, și poezia închinată lui poate rivaliza cu aceea consacrată de barzi Volgăi sau Dunării. El este leagănul unor străvechi vetre europene, Cambrai, Valenciennes și Tournai în Franța; Gand, Termonde și marele port Anvers în Belgia. Din lungul celor 370 de km, de la izvor pînă la estuar, m-am oprit pe un pumn de pămînt, un promontoriu înfipt în trupul de ape, în piatra căruia a fost săpat mormîntul celui mai mare poet al acestui fluviu, Emile Verhaeren. Saint Amand, unde poetul a văzut lumina zilei, «O palmă de pămînt și cîteva uliițe/ L'Escautul cenușiu sub turnuri de suliițe...», este un sat pierdut sub foșnetul plopilor, vegetale semne de exclamare înfipte într-un pămînt patetic. «Oglindă sumbră pentru palida lună», fluviul este aici «Un gest al zeilor, un strigăt de eroi / O mantie de glorie, sub falduri de lințoi...»

E fluviul-vrăjitor de fulgere lichide căruia oamenii au încercat să-i fure cu degurile lor bucăți de pămînt și, de aceea, în ceasurile fluxului, vasele se văd plutind într-o lunecare de fantasme, pe sub aripile morilor de vînt, la înălțimea coroanelor de meri. Căci spre apropierea de mare, Schelde-l'Escaut e o perpetuă scară, nivelul lui urcînd și coborînd ca pieptul unui uriaș într-o respirație de nestăvilit. De patru ori în zi și în noapte, luntrile pescarilor prind sub spinările lor mîlul din fundul canalelor, zăcînd așa, pe-o rînă, pînă cînd apa din nou se umflă spre a le ridica și legăna pe valuri. La Gand, el spală umbrele turnurilor de piatră culcate peste sumbrele-i unde, piaptănă pletele sălciilor și odihnește ochii brodezelor care, sub lupele groase ale ochelarilor, filigranează din ață horbote-bijuterii. La Anvers trece pe sub ferestrele șlefuitorilor de diamante și mîlul de pe matca lui ia pulbere de stele și lacrimă de soare. De la brodeze au învățat pietrarii flamanzi dantelăria cioplită cu dalta, în care au îmbrăcat turnul catedralei Notre-Dame din Anvers, și de la șlefuitorii de ametist arta de a da strălucire tuturor fețelor de piatră ca unui splendid briliant. Fluviul deschide aici radele celui mai mare port european, ale căror porți și ecluze le desferecă numai din șase în șase ore, cînd își atinge cota impusă de plutirea transoceanicelor. «Escaut! Escaut! — striga Verhaeren — Gest răspicat făcut de patrie spre nesfîrșirea mărilor/ Canalele Flandrei și-a rîurilor undă,/ Prea pline vene de vlagă/ Ți se supun chemărilor/ Umplîndu-ți inima de forță fecundă...»

Ca un pumnal înfipt în Marea Nordului, el, dătătorul de viață al cîmpiilor flamande, este cel ce moare pierzîndu-și numele și apele sub talazurile infinitului albastru.

De ce, de-atîtea ori, mă-ntorc aici pe căile amintirii? De ce nu pot uita identitatea locurilor a căror imagine ar fi trebuit să fie estompată de trecerea timpului, amestecată cu chipul altor locuri, la fel de demne de memorat? Din cauza morilor de vînt? A tablourilor flamande? A versurilor lui Verhaeren? A rătăcirilor prin docurile Anversului unde, orientîndu-mă mereu după turnul catedralei volatilizat în cerul de azur, căutam vapoarele sosite sub pavilion românesc din gurile Dunării? Din cauza bătrînelor brodeze de la Gand sau a umililor șlefuitori de diamante din casele scunde ale străvechiului port? Nu știu. Mă regăsesc uneori privind tripticurile lui Van Eyk, chinuitele pînze ale lui Memling, viziunile de coșmar ale lui Hieronymus Bosch, somptuoasele tablouri ale lui Rubens din casa de pe strada tipografilor din Anvers. Și mă întorc mereu pe pumnul acela de pămînt scăldat de apele fluviului care a creat țara flamanzilor, arta și poezia lor, unde piatra grea de mormînt apasă un nume: Verhaeren. «...În ziua cînd viața-mi,/ Răpusă de va fi/ Pe țărmul lui lăsați-mă să dorm/ Ca printr-al morții somn/ Să-l pot încă simți...»

AL 8-LEA SALON INTERNAȚIONAL DE ARTĂ FOTOGRAFICĂ AL ROMÂNIEI

S-a deschis la București al 8-lea Salon internațional de artă fotografică al României.
Sînt expuse 1 298 lucrări (alb-negru, color, diapozitive) reprezentînd autori și țări de pe toate continentele lumii.
Devenite tradiționale, saloanele internaționale de artă fotografică organizate la București se bucură, de la o ediție la alta, de o tot mai largă popularitate și apreciere în țară și peste hotare.
Cîteva dintre cele mai reputate firme de specialitate prezintă cu această ocazie materiale și aparataj fotografic reprezentînd stadiul actual al dezvoltării în acest domeniu.

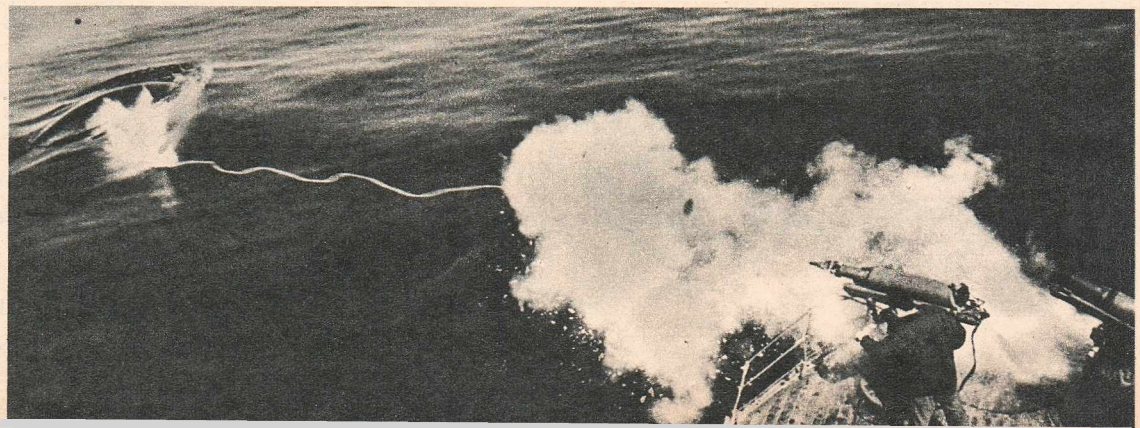

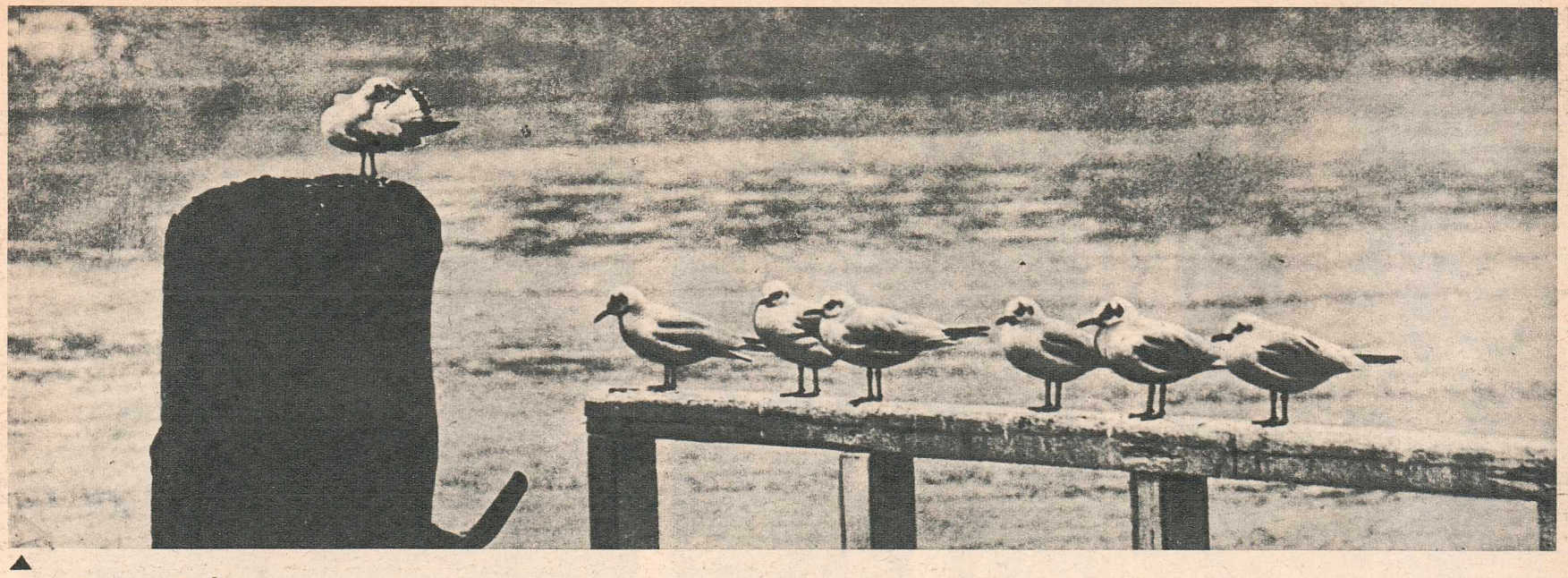

«FIȚI ATENȚI LA CE VĂ SPUN»
Horst SCHOLZ — R.D. Germană

«ECOUL»
Nicolae BANU — România

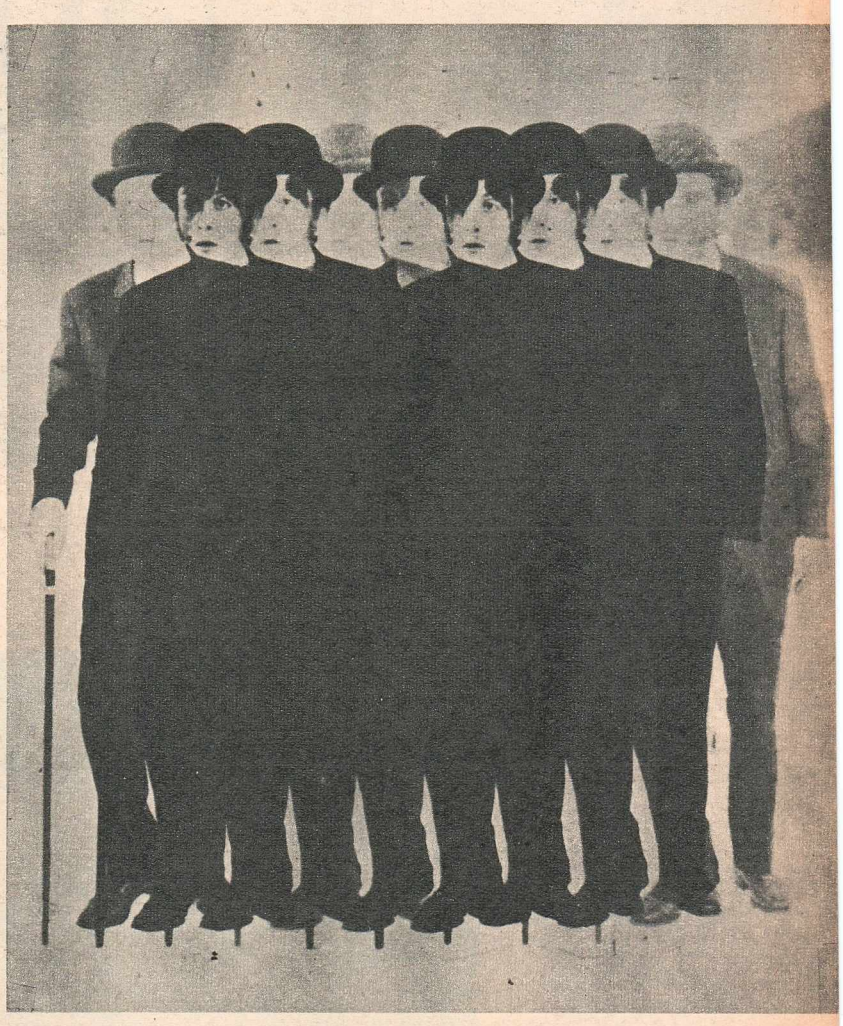

«CURIOSUL» — Wilfried GRAF — R.F. a Germaniei

«ÎN PREAJMA FURTUNII» — R. MENARD — Franța

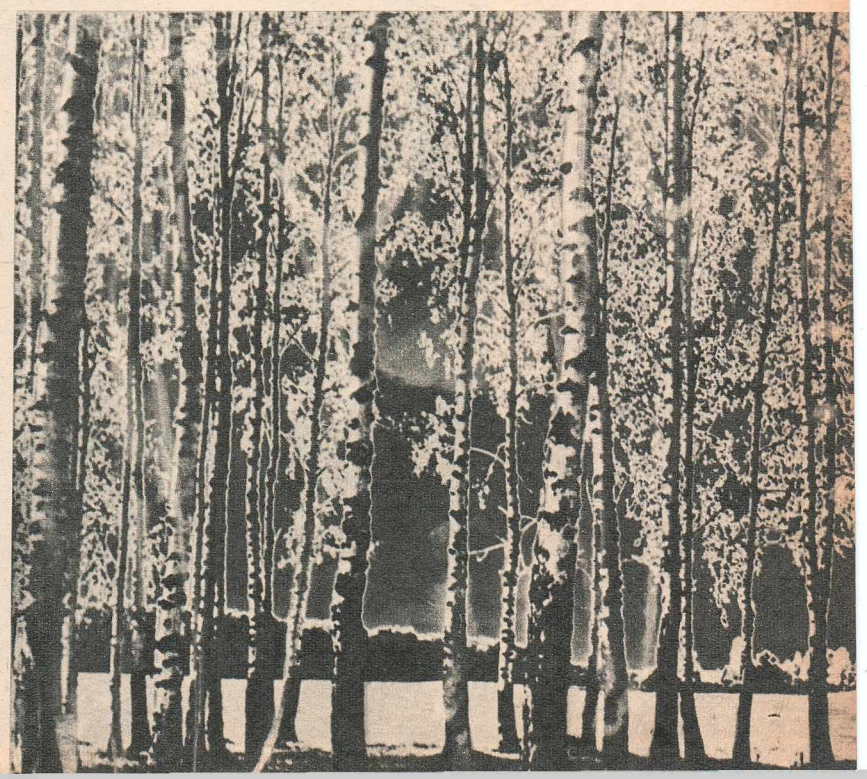

«MESTEACĂN» — Ionas KALVELIS — U.R.S.S.

«A NIMERIT» — Li MEN SU — R.P.D. Coreeană

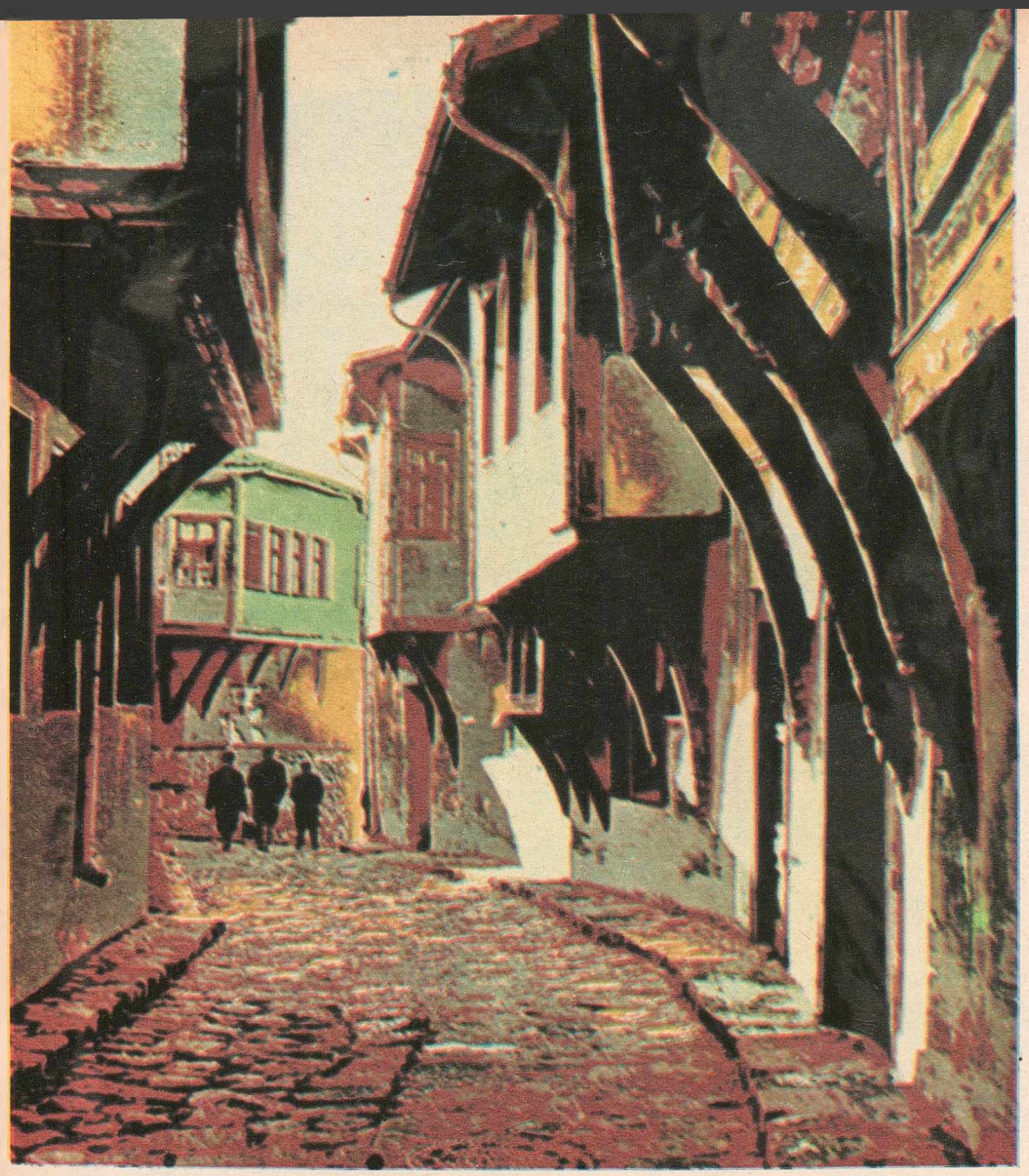

«STRADA VECHE» — Vladimir DIMCEV — Bulgaria

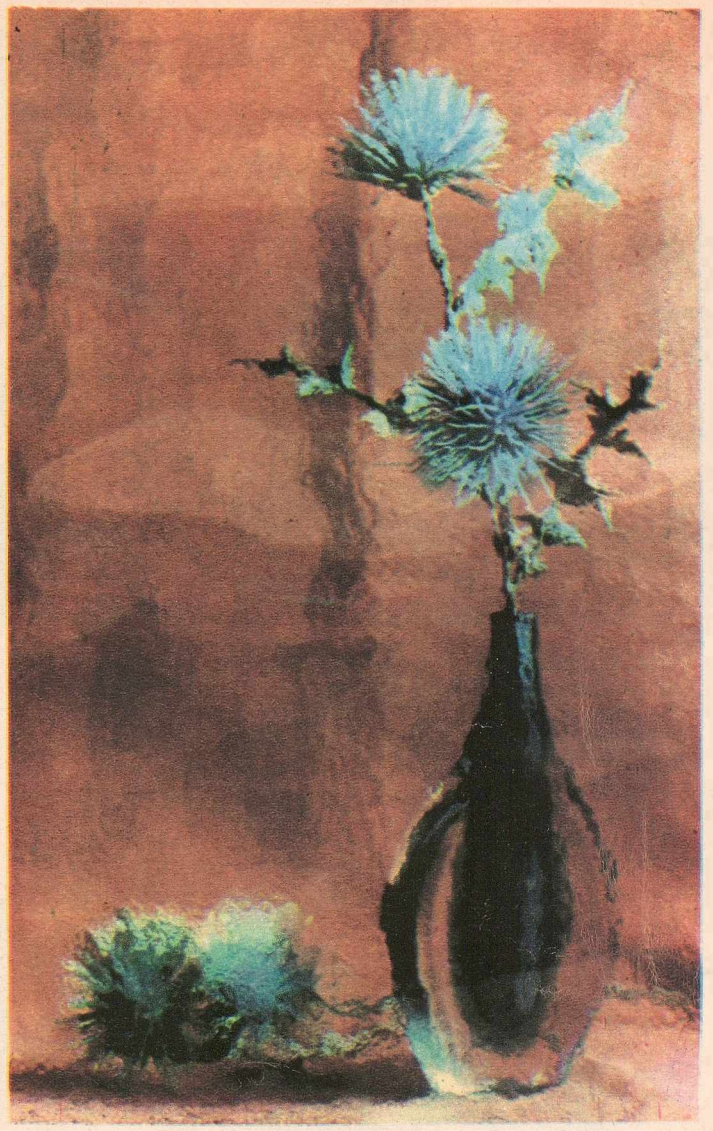

«CIULINII» — Willy HENGL — Austria

«FEREASTRA»
Hans GREGOR
R.F. a Germaniei

«PORTRET 1»
Bohumil BELICA — Cehoslovacia

„CALUL"
Daniel VAUTHIER — Franța

«MUNCITORUL CÎMPULUI»
Anibal SEQUEIRA — Portugalia

«SMEURA»
Liudvicas RUICAS — U.R.S.S.

cronică satirică

de Teodor MAZILU

LEAFA MERGE

Îl întreb pe X ce mai face, ce mai lucrează. Îmi dă un răspuns teribil de laconic.

— Leafa merge...

Ca orice om politicos, mă interesez și de ceilalți membri ai familiei:

— Dar soția?

— Leafa îi merge.

Deci, merge și leafa doamnei.

Nu-mi spune cum o duce cu sănătatea; dacă leafa merge, toate merg de la sine.

Nu-l mai întreb și de copil.

Are un băiat mare, cu facultatea terminată, și n-am nici o îndoială că și tînărului leafa îi merge...

De ce să nu-i meargă? Ar fi absurd să nu-i meargă...

Prin felul în care X intona cuvintele dădea acestei banale expresii mari adîncimi filozofice... El voia să sugereze că orice ai face, chiar dacă nu te omori cu munca, leafa merge... Leafa are deci această calitate metafizică de a merge implacabil, în virtutea inerției. Ea nu trebuie justificată, fiind parcă o noțiune sacră, din altă lume.

Îi spun că Y nu prea are obiceiul să dea pe la slujbă. Recunosc că prima dată a manifestat o oarecare îngrijorare, dar și-a revenit destul de repede.

— Dar leafa îi merge, nu?

Mi-a plăcut credința lui că leafa trebuie să meargă, oricum, să alerge ea cu limba scoasă după salariatul indisciplinat.

— Și ce face soția la birou?

— Ea? Ce să facă? Nimic.

Leafa îi merge.

Adică leafa e cea care trebuie să meargă, să asude, să dea din coate. Voia să sublinieze că o dată ce există leafă, munca nu-și mai are rostul. Dacă tot îi merge leafa, de ce să și muncească pentru ea?

Îl și vedeam pe X stînd nemișcat, iar pe binevenita leafă învîrtindu-se în jurul lui, substanțială și punctuală.

POPAS ÎN ELADA

de Nicolae MINEI

Se spune că începutul verii este perioada cea mai prielnică pentru a vizita Grecia. Se poate. Deși mi-e greu să-mi închipui cum arată o perioadă neprielnică. Cu siguranță că nici ploile insistente ale iernii nu sînt în stare să altereze frumusețea Eladei, trandafiriul stîncilor ei, verdele măslinilor, azurul fremătător al mării. Și, mai ales, atmosfera aceea caracteristică, în care ți se pare — ba nu, *simți, știi!* — că respiri același aer cu cel respirat de Homer, de Pericle, de Platon sau de Fidias.

Oricît s-ar strădui (admițînd că i-ar trece prin minte una ca asta), călătorul debarcat la Atena nu poate să ignoreze prezența trecutului. Orașul este ultramodern, avînd toate trăsăturile caracteristice vieții contemporane, de la blocurile înălțate în linii sobre pînă la vacarmul unui trafic motorizat de uluitoare intensitate. Dar capitala Greciei nu uită și nu te lasă să uiți că a fost leagănul uneia dintre civilizațiile antice, deci al uneia dintre străbunele civilizației noastre.

Ți-o amintește marmura nemuritoare a Partenonului, la care Fidias, Ictinos și Calicrate au început să lucreze în urmă cu aproape două milenii și jumătate, și care domină și astăzi orașul de pe înălțimea Acropolei. Ți-o amintește perfecțiunea neverosimilă a acusticii de la teatrul din Epidaur, unde atenienii se duceau să vadă spectacole care începeau în clipa cînd discul soarelui se cufunda în mare. Ți-o amintesc versurile lui Euripide sau Aristofan; rostite astăzi de actorii Teatrului național, ele sînt încărcate de o forță emoțională pe care secolele scurse de la scrierea lor nu au estompat-o cu nimic.

Atena zilelor noastre nu se suprapune Atenei de odinioară, ci se îmbină armonios cu ea. Este orașul ospitalității prin excelență, unde străinul nu există ca străin, ci ca oaspete. Printre miile de localnici grăbiți care aglomerează străzile, nici unul nu este atît de grăbit încît să nu facă la nevoie cale întoarsă pentru a-ți indica drumul sau pentru a-ți prilejui bucuria întîlnirii cu un colț pitoresc sau cu un giuvaer arheologic. Seara coboară molatică și înmiresmată, adusă parcă de nostalgicele acorduri ale *buzuki*-ului, cobza cu trei corzi în sunetele căreia dansa Zorba.

Atena cea veche și Atena cea nouă, Atena Greciei și Atena lumii, Atena de ieri și Atena de astăzi — Atena de totdeauna.

La poalele Acropolei, templul lui Iupiter avea inițial două sute de coloane.

Dominat de Partenon, orașul se lasă în bătaia soarelui mediteranean.

fibrex

DIRECȚIA DE EXPORT-IMPORT DIN CADRUL C.I.F.C.-SĂVINEȘTI LIVREAZĂ ÎNTR-O GAMĂ LARGĂ DE SORTIMENTE ȘI LA UN ÎNALT NIVEL CALITATIV FIRE ȘI FIBRE CHIMICE, PRECUM ȘI ALTE PRODUSE CHIMICE;

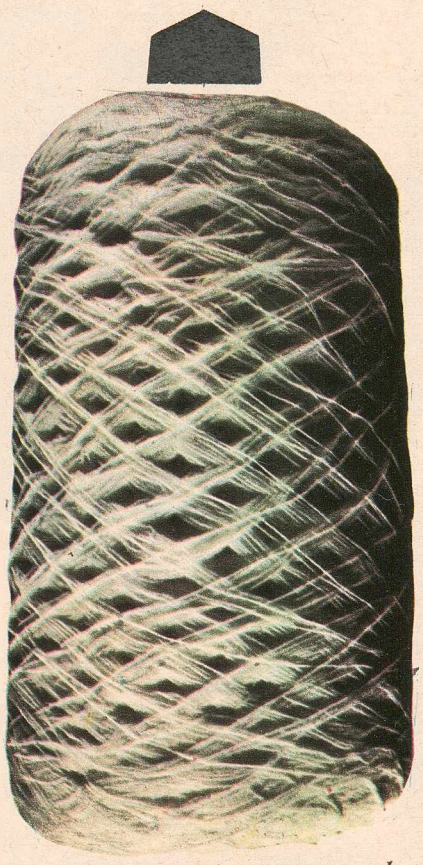

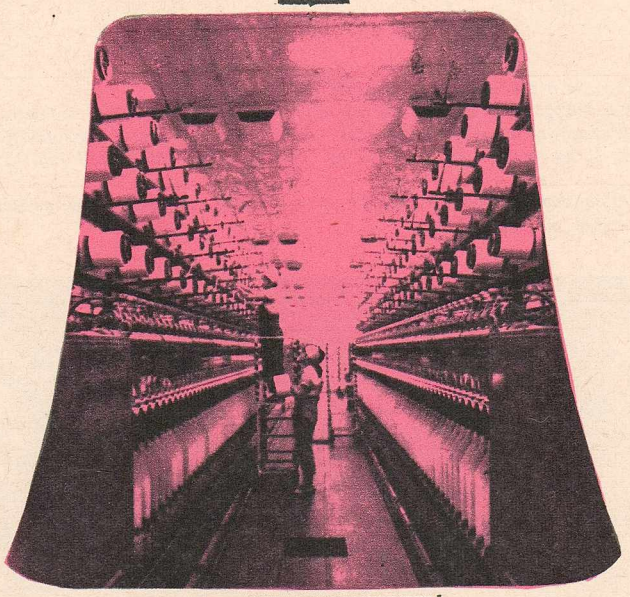

- **Fibre polinitriloacrilice – MELANA**
- **Fire și fibre poliamidice – RELON**
- **Fire poliamidice – RELONTEX**
- **Fire și fibre celulozice**
- **Fire și fibre poliesterice TEROM**
- **Granule poliamidice pentru materiale plastice**
- **Granule poliesterice**
- **Caprolactamă**
- **Carbonat de etilenă**
- **Acid adipic**

PRODUCĂTOR: C.I.F.C. – SĂVINEȘTI
EXPORTATOR: FIBREX
TELEFON: 1 30 00
TELEX: 021 621–622
PIATRA NEAMȚ
ROMÂNIA

F varietăți

la plăcinte, înainte !

Pizza este o plăcintă. Nu o plăcintă oarecare, ci o specialitate de plăcintă italienească.
Ce vedeți în fotografie este o **pizza** autentică 100%, chiar dacă proporțiile ei sînt puțin obișnuite: 6 m diametru. Autorul ei, bineînțeles italian, pe nume Ennio Sinigo, a preparat-o cu prilejul inaugurării noului său restaurant, la Düsseldorf. Ca s-o pună pe note a folosit 130 kg făină, 240 kg brînză, 70 kg roșii, 45 kg șuncă, 60 kg ciuperci, 50 kg salam, 250 ouă, 15 kg măsline, 15 kg alune și... cam atît!
Cum a copt-o maestrul Ennio, singur el știe. Aflăm doar că s-au înfruptat din ea, pe săturate, vreo două mii de persoane: invitați, trecători și gură-cască, prezumtivi viitori clienți ai noului local.

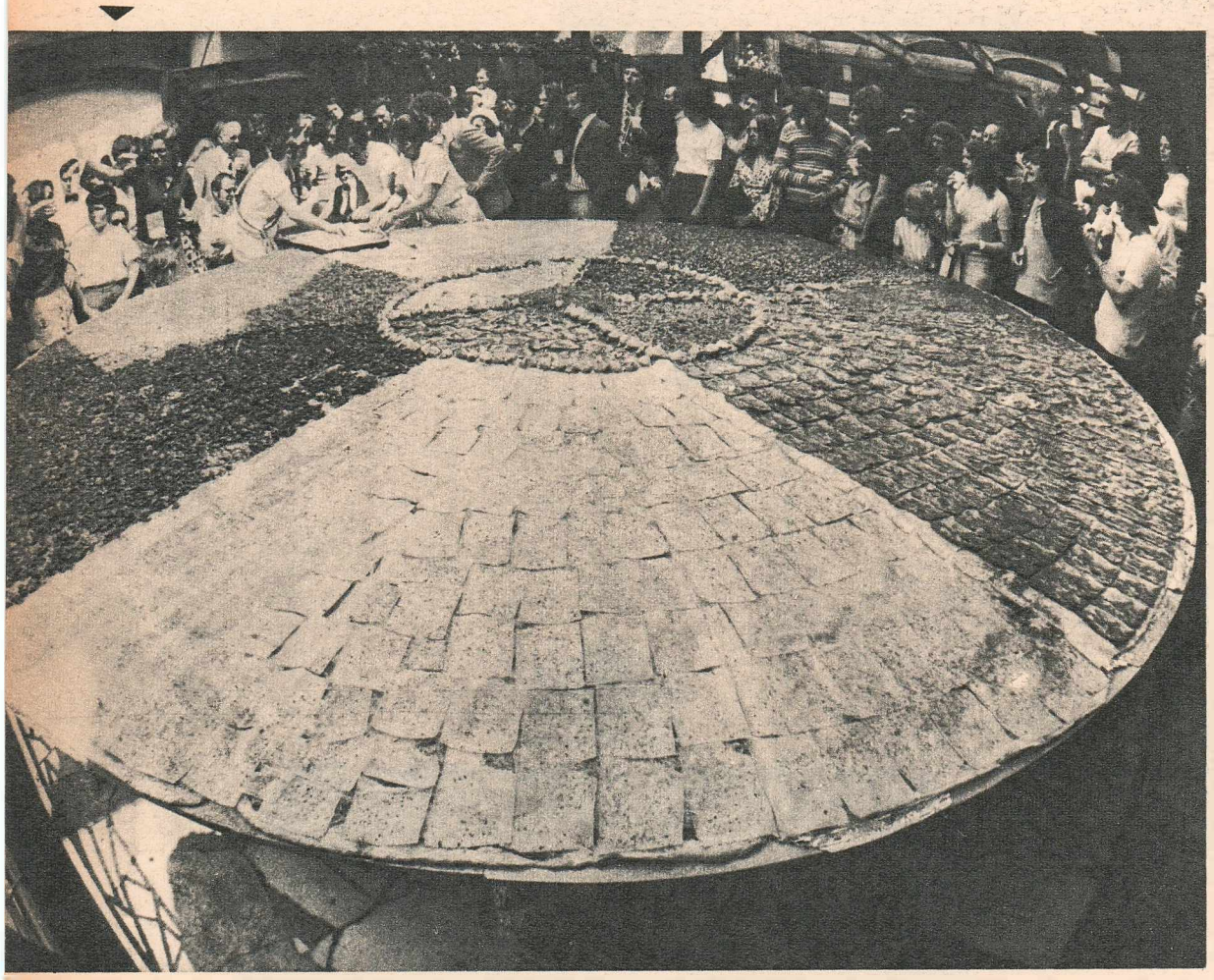

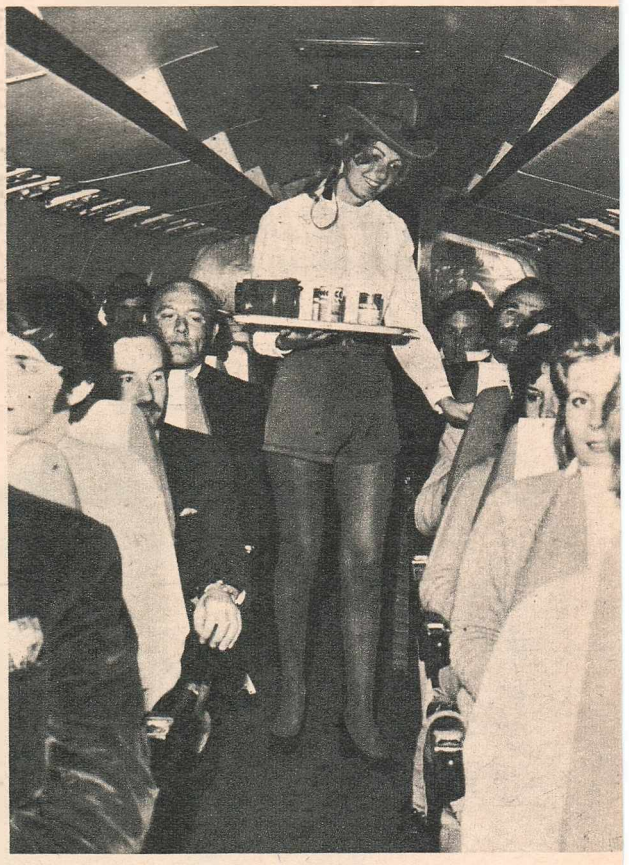

moda în avion

În prezența conducătorilor companiei britanice de aviație «Skyways International», a unor invitați și a nelipsiților reporteri și fotoreporteri au fost prezentate noile uniforme ale stewardesselor companiei. După cum se vede, fără deplina concordanță cu moda nu se mai poate nimic. Nici măcar zbura...

să fie într-un ceas bun!

Cred unii că un ceasornic ar fi cu atît mai grozav cu cît specialiștii ar găsi aliaje mai rafinate de oțel-crom-nichel-iridiu care să-l asigure ca antimagnetic, anticorosiv, antișoc, antipraf, antiacvatic, antivînt, antimicrob și alte anti... «Ei aș! — spune domnul Ted Schaible din St. Petersburg, Florida — cel mai bun ceasornic din lume este cel construit din cochilii de scoică». Și aduce în sprijinul uluitoarei afirmații un argument și mai uluitor: ceasul pe care l-a realizat el însuși și ale cărui roți, rotițe, arătătoare, totul, pînă la ultima piesă, e fabricat din scoici și fragmente de scoici.
Ei bine, ceasul din scoici merge...

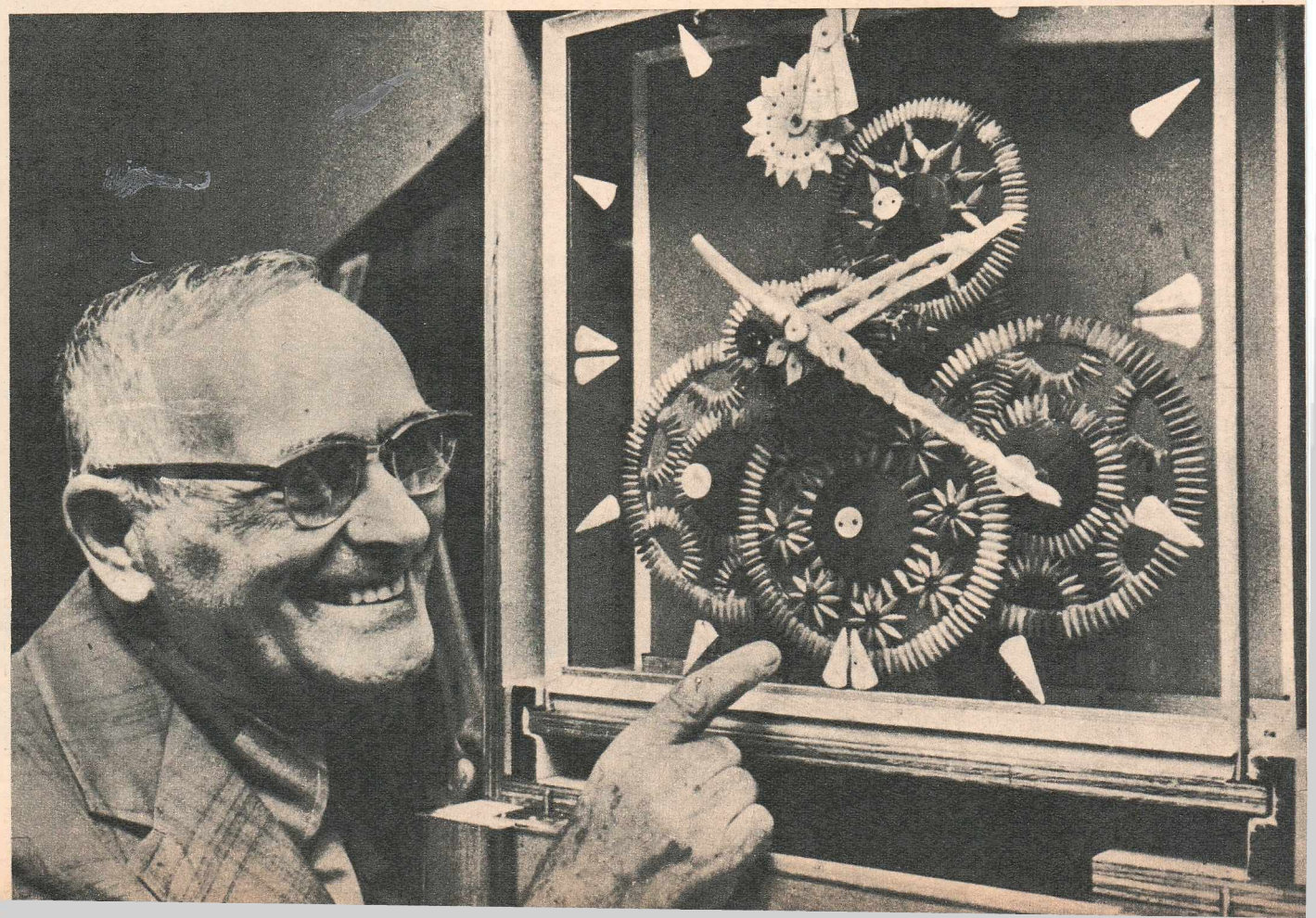

destine comune și inverse

O întîmplare nostimă care a amuzat întreaga Anglie. Factorul poștal Geoff Lewis din Norwich (49 ani) poartă la piciorul drept pantofi numărul 41, iar la cel stîng (în urma unei malformațiuni congenitale), numărul 43. Din acest motiv, evident că era obligat să-și facă numai încălțăminte de comandă. Exasperat de această situație, Geoff Lewis s-a gîndit să dea un anunț la mica publicitate, în care să caute pe cineva care poartă la piciorul drept 43 și la cel stîng 41. Și, culmea, l-a găsit! Îl cheamă Douglas Presland (48 ani), profesor, care în urma unui accident pe care l-a avut cînd era pilot în timpul celui de-al doilea război mondial se află în situația opusă lui Geoff Lewis. Cei doi eroi au intrat în corespondență și de atunci totul a intrat în normal, iar capitolul cheltuielilor s-a redus substanțial...

fotoanecdotă

de Aurel DULA—Petroșani

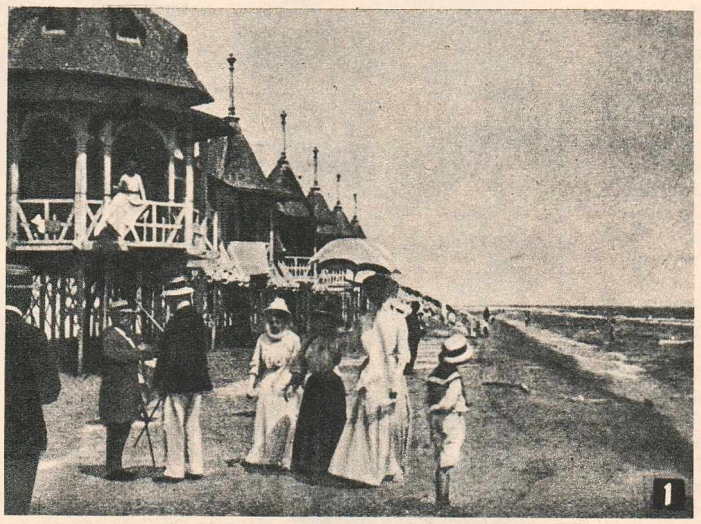

cu maxi-jupa la mamaia

Fotografia aceasta (1) nu este recentă, așa cum pare după toaletele femeilor. Reporterul care a făcut-o a notat pe spatele ei: «Mamaia, duminică 10 iulie 1911». Privind-o, nu poți decît să admiri geniul celor care se ocupau de moda timpului, anticipînd, acum șaizeci de ani, gusturile vestimentare ale femeilor din generația noastră: maxi-jupe, pălării cu boruri largi, umbrelușe colorate. Mamaia anului 1911: un pavilion-restaurant cu șase turnuri și cu pasarelă spre mare, opt cabine pentru eventualii amatori de «băi sărate» și zeci de «pleziriști» care veneau — bineînțeles că numai duminica — de la Constanța. Era șic pe vremea aceea să faci o cursă cu birja pînă aici, să te plimbi prin fața restaurantului și, uneori, chiar să intri și în apa spumoasă a mării. După cum se vede din fotografia a doua, în duminica aceea numărul plimbăreților de pe plajă trecea de cincizeci. Era ceva!

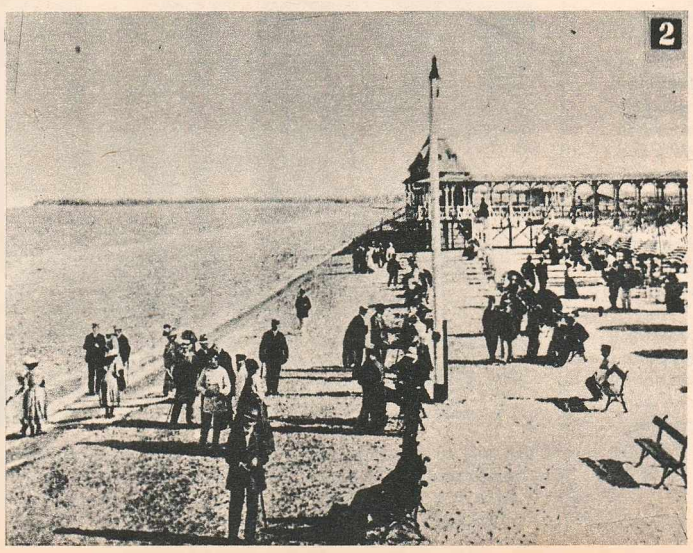

Din numărul mare de scrisori sosite pe adresa Direcției generale ADAS (str. Smîrdan nr. 5), poștașul ADAS a ales pentru rubrica de azi pe acelea în care se solicită unele amănunte cu privire la asigurările de persoane.

George Lucaci, Iași. Aveți dreptate afirmînd că ADAS practică un număr mare de asigurări de persoane. Vă întrebați ce a determinat instituția românească de asigurări să le diversifice atît de mult. Cred că la o astfel de întrebare se poate răspunde cel mai bine cu cele două cuvinte ale lui Vergiliu: «*Experto credite*» — adică «*credeți în cel care are experiență*», înțelegîndu-i pe toți cei care au avut prilejul să se convingă de faptul că diversificarea asigurărilor de persoane reprezintă, în fapt, posibilități sporite de a se lua măsuri de prevedere specifice unor anumite situații sau în concordanță cu dorințele și preferințele cele mai variate ale unor cetățeni.

Doru Gheorghiu, București. Nu, nu este necesar să încheiați mai multe asigurări de persoane deodată; dar în cazul cînd doriți să obțineți *anumite* avantaje din asigurările încheiate este totuși necesar să contractați două sau chiar mai multe asigurări. Iată un exemplu: dacă doriți să vă asigurați pentru eventuale accidente, puteți încheia *Asigurarea de accidente*; dacă doriți însă ca fiul sau fiica dv. ori altă persoană să primească o anumită sumă, la o dată anume stabilită, trebuie să încheiați o altă asigurare, cu caracter specific: *Asigurarea cu termen fix*.

Din scrisoarea dv. nu rezultă asupra căror avantaje doriți să vă opriți și nici ce riscuri socotiți necesar să fie preluate de către ADAS, prin diferite asigurări. În această situație sînt nevoit, cu mult regret, să nu vă pot răspunde astfel încît să puteți alege asigurarea cea mai potrivită. Reveniți!

Matei Alexandru, Timișoara. La întrebarea dv., un răspuns scurt: în locul poliței de asigurare pierdute, Administrația Asigurărilor de Stat eliberează, la cerere, un duplicat, contra cost, iar polița originală se consideră nulă.

Viorica Mitroi, Pașcani. Nu sînt de acord cu motivul supărării dv. Nici nu aș putea fi! Închipuiți-vă ce s-ar întîmpla dacă Administrația Asigurărilor de Stat ar trebui să reamintească tuturor asiguraților scadențele de plată a primei. În practică însă, inspectorii și agenții de asigurare fac acest lucru deși, precizez, potrivit condițiilor de asigurare Administrația Asigurărilor de Stat nu este obligată să reamintească asiguratului scadența de plată a primei și nici să încaseze primele la domiciliul sau locul de muncă al asiguratului.

Marian Toma, Giurgiu. La asigurarea mixtă de viață, primele de asigurare se plătesc anticipat. La cererea asiguratului, primele se pot plăti și în rate semestriale, trimestriale sau lunare, de asemenea anticipat. Menționez că la primele ce se plătesc anticipat — pe mai mulți ani — ADAS acordă o reducere de 4 la sută pentru fiecare an de plată anticipat, începînd cu cel de-al doilea an socotit de la expirarea anului de asigurare în curs.

Radu Dobriță, Gherla. Profesorul Belicov, eroul povestirii «Omul din cutie» de Cehov, rostește la un moment dat cîteva cuvinte care au devenit foarte cunoscute: «Nu cumva să iasă cine știe ce!» Acestea trebuie avute în vedere și de dv., ținînd seama de faptul că intenționați să faceți o călătorie destul de îndelungată, în condiții riscante. Cum îmi cereți sfatul cu privire la o măsură de prevedere care s-ar potrivi unor asemenea situații, vă propun să încheiați *asigurarea de accidente «Turist»*. Aceasta cuprinde asigurarea persoanei care încheie contractul, pentru cazurile de invaliditate permanentă și de deces din accidente, precum și asigurarea bunurilor gospodărești, Administrația Asigurărilor de Stat acordînd sume importante în cazul cînd intervin riscurile asigurate.

Silviu BRUCAN

forță și înșelăciune

Întreaga politică americană de război și intervenție în Indochina a intrat într-o fază critică o dată cu publicarea în presă a unor revelații din documentul secret al Pentagonului denumit «Raportul McNamara» și cu adoptarea de către Senat a amendamentului Mansfield, care prevede negocieri imediate cu R.D. Vietnam în vederea încetării focului și a unei retrageri planificate, în etape, a trupelor S.U.A. din Vietnam, «culminînd cu retragerea totală a trupelor și eliberarea tuturor prizonierilor în decurs de nouă luni».

Prin caracterul senzațional al revelațiilor istorice cît și al însăși publicării unor documente secrete de asemenea importanță de către ziare ca «New York Times» sau «Washington Post», precum și prin reacția administrației Nixon de a interzice cu ajutorul justiției continuarea publicării documentelor sub motiv că «prejudiciază grav securitatea Statelor Unite», discuția s-a angajat pe tema raporturilor dintre presă și puterea executivă. De asemeni, întrucît 1972 va fi an de alegeri prezidențiale, democrații și republicanii caută să facă fiecare capital politic din această afacere care a răscolit opinia publică.

În realitate, substratul politic al acestei afaceri este mai adînc și demonstrează de astă dată, cu ponderea unui document oficial, că actele de forță, imperialiste, din zilele noastre sînt săvîrșite în mod necesar în secret și cu înșelarea opiniei publice. Politica de intervenție în Indochina a început din timpul administrației Eisenhower, care a blocat în mod deliberat efectuarea unor alegeri libere în Vietnamul de Sud tocmai pentru că prevedea o victorie a forțelor populare revoluționare; incidentul Tonkin, care a servit drept pretext pentru lărgirea războiului împotriva R.D. Vietnam, a fost plănuit și provocat de Pentagon și de fostul președinte Johnson, care angajase încă înainte divizii americane terestre în război și ascunsese aceasta în fața opiniei publice, deoarece abia fusese ales (1964) pe baza unei platforme de pace — împotriva candidatului republican Goldwater. Iar actuala administrație republicană a căutat să oprească publicarea unor documente care demascau rolul unui președinte democrat, Johnson, în Vietnam, deoarece este pus în cauză întregul eșafodaj politico-ideologic al intervenției în Indochina, *sistemul de război* care stă și astăzi la baza politicii în Asia de Sud-Est. Este simptomatic că, în această ambianță, în Senat a obținut pentru prima dată majoritate o rezoluție care fixează un termen limită retragerii totale a trupelor americane din Vietnam. Chiar dacă amendamentul Mansfield nu are putere definitivă, valoarea lui simbolică de negare și respingere a politicii de «vietnamizare» este incontestabilă.

De ce un număr atît de mare de ziare americane, care au sprijinit multă vreme și chiar cu exces de zel intervenția în Vietnam, s-au hotărît acum să dea o lovitură de grație politicii de război în Indochina? Doar este evident că documente secrete de acest gen puteau fi procurate și publicate cu mulți ani în urmă. Pare rezonabil să se tragă concluzia că cercurile influente care controlează aceste organe de presă au ajuns să considere că prelungirea războiului în Vietnam a devenit atît de dăunătoare poziției Statelor Unite și atît de primejdioasă pentru însăși societatea americană, încît trebuie să recurgă chiar și la mijloace extreme care le stau la dispoziție pentru a forța mîna administrației în privința terminării războiului.

Lunile următoare vor indica efectul pe care dezvăluirile mașinațiunilor războinice în fața publicului îl va avea asupra politicii americane. După cum se vede, «ulii» din Congres și mai ales din Pentagon nu se dau bătuți și caută noi poziții de repliere pentru continuarea războiului. Neîndoios însă, forțele care se declară pentru încetarea războiului cîștigă teren.

Poporul chilian își manifestă hotărîrea dîrză de a apăra regimul președintelui Allende și calea profundelor transformări pe care a pășit acesta.

La Paz. Președintele bolivian Juan Torres se adresează maselor largi.

nori pe cerul andin

Un climat de încordare se face simțit sub acoperișul Anzilor. În Chile, provocărilor reacțiunii ce au succedat preluării puterii de către guvernul Unității Populare condus de președintele Salvador Allende — calomnii, sabotarea producției, manevre inflaționiste, țărani uciși de către marii latifundiari amenințați cu expropriere — li s-au adăugat în zilele din urmă asasinarea fostului ministru democrat-creștin Edmundo Perez Zujovic, încercarea de a debarca arme într-un loc deșert din nordul țării de pe un vas sub pavilion panamez precum și atentatul împotriva cartierului general al poliției din Santiago, organizat de o persoană ce a participat și la asasinarea fostului ministru chilian Zujovic. Toate acestea sînt menite nu numai să determine înlăturarea sprijinului acordat guvernului de partidul democrat-creștin ci, mai ales, crearea de grave tulburări, de haos, care — așa cum sublinia președintele Allende — «să împiedice poporul să ducă la bun sfîrșit, pe cale democratică, transformările sociale destinate să scoată țara din înapoierea sa». Înfierînd acțiunile provocatoare ale forțelor de dreapta, masele largi ale poporului chilian sînt hotărîte însă să le dea o ripostă dîrză. Ca și în Bolivia, de altfel. După o serie de explozii în capitală, prăbușirea în urma unui sabotaj a avionului ce cerceta cauzele acestor explozii, ocuparea unui post de radio particular de persoane înarmate și transmiterea pe calea undelor a unei proclamații antiguvernamentale, Centrala muncitorească boliviană și diverse organizații politice de stînga au adresat un apel întregului popor cerîndu-i să fie pregătit pentru a face față unei tentative de lovitură de stat de dreapta, menită să împiedice Adunarea Populară să-și înceapă activitatea la 22 iunie. Totodată, ministrul de interne, Gallardo, a relevat că «au fost descoperite probe privind existența unui complot îndreptat împotriva guvernului prezidat de generalul Juan Torres» — fapt ce a determinat punerea forțelor armate și organismelor de securitate în stare de alertă și luarea hotărîrii ca «în caz de necesitate să se facă apel la popor ca acesta să apere prin forța armelor mișcarea revoluționară». În prima rezoluție adoptată de Adunarea Populară — larg organ reprezentativ ce grupează reprezentanți ai organizațiilor muncitorești și țărănești, precum și ai partidelor de stînga din Bolivia — se subliniază că «oamenii muncii bolivieni sînt deplin hotărîți să opună dominației reacțiunii și exploatatorilor, dominația celor exploatați».

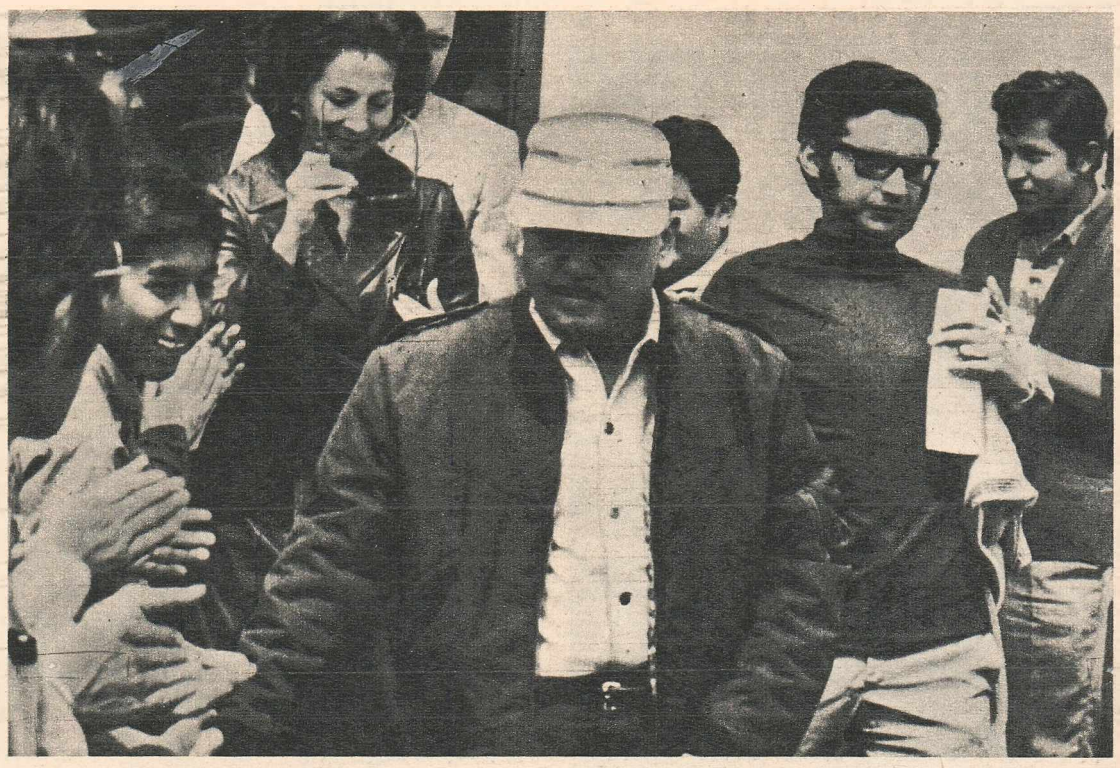

Paralel cu acțiunile privind extinderea reformei agrare, decretată în iunie 1969 și avînd drept obiectiv exproprierea tuturor marilor haciendas pînă în 1975, guvernul peruvian a adoptat o serie de măsuri vizînd întărirea controlului național asupra avuțiilor naționale ale țării. În fotografie: generalul Velasco Alvarado, președintele Perului, primit cu simpatie de un grup de improprietăriți din mica localitate, în curs de formare, Villa Salvador, în apropiere de Lima.

nu ! vietnamizării războiului

Procesul de așa-zisă «vietnamizare» a războiului din Vietnam obligă autoritățile saigoneze să asigure în flux continuu carne de tun sud-vietnameză pentru continuarea războiului. În ultimele săptămîni au fost intensificate prin cele mai drastice mijloace recrutările, ceea ce a activizat indignarea legitimă a populației, sătulă și așa de teroare și vărsări de sînge inutile. Femeile sud-vietnameze se află acum în primele rînduri ale rezistenței active împotriva recrutărilor forțate. La Saigon și în alte localități au loc zilnic adevărate lupte de stradă. Tinerii de diferite vîrste care sînt vînați cu arcanul opun și ei rezistență încorporărilor.
În imagine, momentul dramatic al unei acțiuni viguroase prin care mame vietnameze încearcă să împiedice trimiterea pe front a fiilor lor, care riscă să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

apartheidul condamnat și în justiție

Hotărînd recent că Republica Sud-Africană trebuie să renunțe imediat la controlul asupra Namibiei, deoarece prin politica de apartheid pe care o practică a violat mandatul prin care i s-a încredințat administrarea acestui teritoriu, Curtea Internațională de Justiție de la Haga (în fotografie) a dat o consacrare juridică rezoluției în acest sens a Consiliului de Securitate al O.N.U. din mai 1968, pe care regimul de la Pretoria a continuat însă s-o sfideze. Stigmatizînd astfel în fapt, o dată în plus, politica rasiștilor sud-africani, juriații înaltului for au cerut statelor membre ale O.N.U. să nu recunoască prezența R.S.A. în Namibia și, îndeosebi, să se abțină de la orice legături cu guvernul acestei țări, ce ar implica recunoașterea prezenței sud-africane în Namibia sau care ar constitui un ajutor pe acest plan.

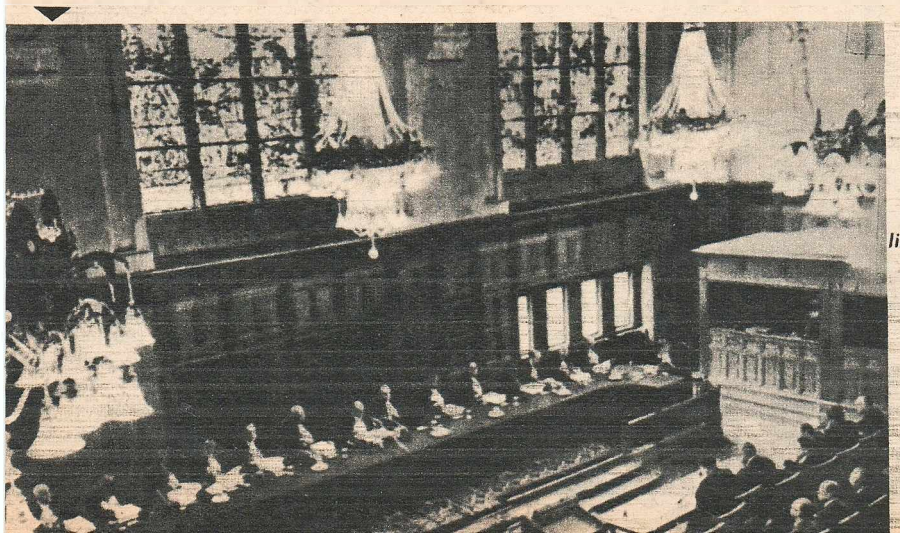

între chicago și new orleans

Fotografia a fost luată de la înălțime și pare să ofere imaginea unei zone de fortificații sau a unui zid ridicat pe un traseu ciudat. În realitate, obiectivul a surprins momentul tragic al unei catastrofe feroviare care a avut loc zilele acestea în apropiere de St. Louis (S.U.A.). Patru locomotive și cîteva zeci de vagoane au fost literalmente proiectate în spațiu, prăbușindu-se la cîțiva metri de linia ferată; garnitura plecată de la Chicago n-a mai ajuns la New Orleans. Un prim bilanț: 10 morți și 99 de răniți.

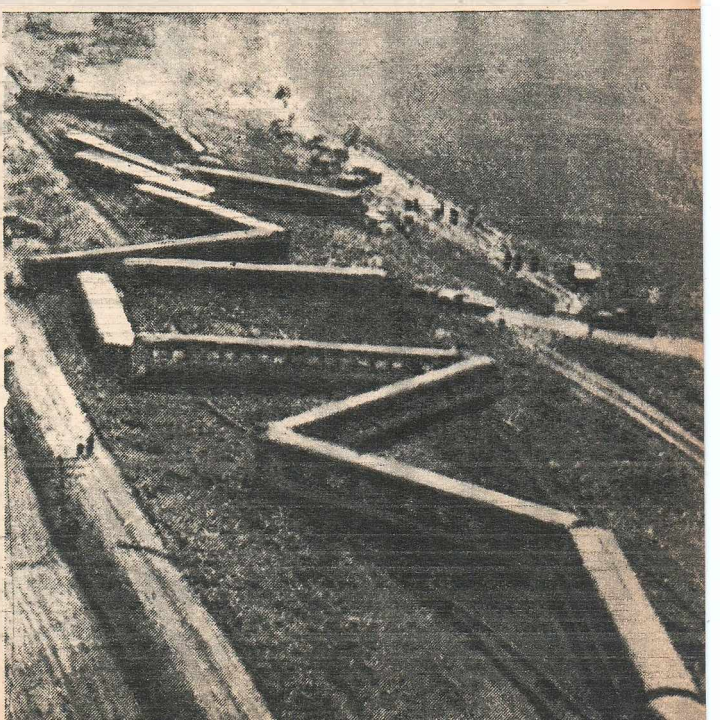

MOSCOVA

pregătiri pentru festival

Corespondență specială de la F. ANDREEV (APN)

Organizarea din doi în doi ani la Moscova a unui Festival internațional al filmului a intrat în tradiție. Deviza festivalului — «Pentru umanismul artei cinematografice, pentru pace și prietenie între popoare» — atrage, cu fiecare nouă ediție, un număr tot mai mare de cineaști progresiști ai lumii. Dacă la primul Festival internațional al filmului de la Moscova (1959) au participat 42 de țări, la cel de-al VI-lea festival (1969), de pildă, erau prezente 71.

Cel de-al VII-lea Festival al filmului de la Moscova se va deschide la 19 iulie, la Palatul Congreselor din Kremlin, în sala de spectacole cu 6 150 locuri. Cele mai mari cinematografe din Capitala sovietică vor găzdui filme «hors concours». Producțiile cinematografice prezentate în cadrul celui de-al VII-lea Festival de la Moscova vor fi vizionate zilnic de peste 60 000 de spectatori.

Participarea la actualul festival se anunță a fi dintre cele mai largi. România, Bulgaria, Ungaria, R.D. Germană, Polonia, Cehoslovacia, Iugoslavia, Cuba, R.P. Mongolă și-au manifestat printre primele dorința de a participa la această reuniune mondială a artei cinematografice. Vor fi de asemenea prezenți cineaști din Anglia, Franța, Italia, Japonia, Brazilia, India, Iran, Suedia, Australia, precum și reprezentanți ai cinematografiei tinerelor țări independente din Africa.

Într-un interviu acordat pentru cititorii revistei «**Flacăra**», **Vladimir Baskakov,** prim vicepreședinte al Comitetului pentru cinematografie de pe lîngă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. — directorul general al celui de-al VII-lea Festival internațional al filmului de la Moscova — a spus:

«În timpul lucrărilor celui de-al VII-lea Festival al filmului de la Moscova, critici prestigioși, veniți din întreaga lume, vor dezbate cele mai importante probleme ale celei de-a 7-a arte. Se va organiza o discuție pe tema «Cinematografia în lupta pentru progresul social». Pentru oaspeții de peste hotare se va prezenta o retrospectivă a celor mai bune filme sovietice din diverse epoci, filme vorbind despre oamenii sovietici, despre lupta lor pentru o viață nouă. Oaspeții capitalei sovietice se vor putea de asemenea întîlni cu veteranii cinematografiei sovietice, precum și cu actorii și regizorii tineri. Cele mai bune filme artistice de lung-metraj prezentate în concurs vor fi distinse cu trei premii de aur și trei premii de argint. În afară de aceasta, juriul va decerna patru premii pentru cea mai bună interpretare a rolurilor masculine și feminine. În concursul de filme de scurtmetraj se vor acorda: un premiu pentru cel mai bun film artistic, două premii pentru filmele documentare și jurnalele de actualități, două premii pentru filmele de popularizare a științei».

eroi ai explorării cosmosului

La capătul a 358 de rotații în jurul Pămîntului, în a 24-a zi de evoluție în cosmos a stației orbitale pilotate sovietice «Saliut», cînd ne pregăteam să relatăm despre încheierea cu succes a programului de zbor al echipajului format din lt. col. Ghiorghi Dobrovolski (în fotografie, în centru), comandantul navei «Soiuz-11», inginerul de bord Vladislav Volkov (în stînga) și inginerul experimentator Viktor Pațaev (în dreapta), ce-și sărbătorise în cosmos a 38-a aniversare, o veste sosită cu iuțeala telexului a încremenit condeiele pe hîrtie: după îndeplinirea ordinului de revenire pe Pămînt și aterizarea lină în regiunea stabilită — cum se arată în comunicatul agenției Tass — un grup de observatori de pe un elicopter care a aterizat simultan cu nava a descoperit, după deschiderea capsulei, membrii echipajului navei «Soiuz-11» la locurile de lucru, fără a da un semn de viață. Numele celor trei cosmonauți-eroi morți la datorie vor rămîne înscrise cu litere de aur în istoria explorării cosmosului. Cu prețul vieții, ei au adus o contribuție de seamă la opera de dezvoltare a zborurilor orbitale pilotate.

prezență nedorită

Vizita în capitala malaieză — Kuala Lumpur — a premierului thailandez Kittikachorn a provocat demonstrații de protest împotriva politicii reacționare a guvernului de la Bangkok. În fotografie: manifestanți din rîndul studenților universității din Kuala Lumpur dau jos steagul thailandez de pe unul din stîlpii pe care era arborat.

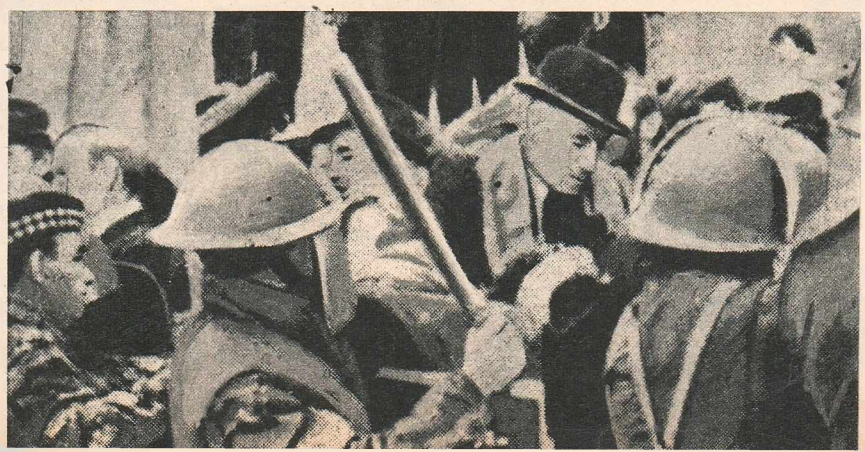

iulie violent în ulster

S-au împlinit 50 de ani de cînd a fost elaborat statutul special de provincie britanică a Irlandei de Nord, și în sesiunea specială care a avut loc cu acest prilej în Parlamentul din Belfast primul ministru Brian Faulkner a declarat că guvernul său este dispus să acorde populației catolice o reprezentare proporțională în comitetele ce decid în diverse domenii ale vieții economice și sociale — ceea ce ar echivala cu o încercare de îmbunătățire a situației minorității catolice. Între timp, agențiile de presă semnalează noi înrăutățiri ale situației în Irlanda de Nord. Tensiunea crește pe măsura apropierii zilei de 12 iulie, cînd au loc tradiționalele marșuri ale populației protestante — care au generat, după cum se știe, în ultimii ani incidente de amploare.

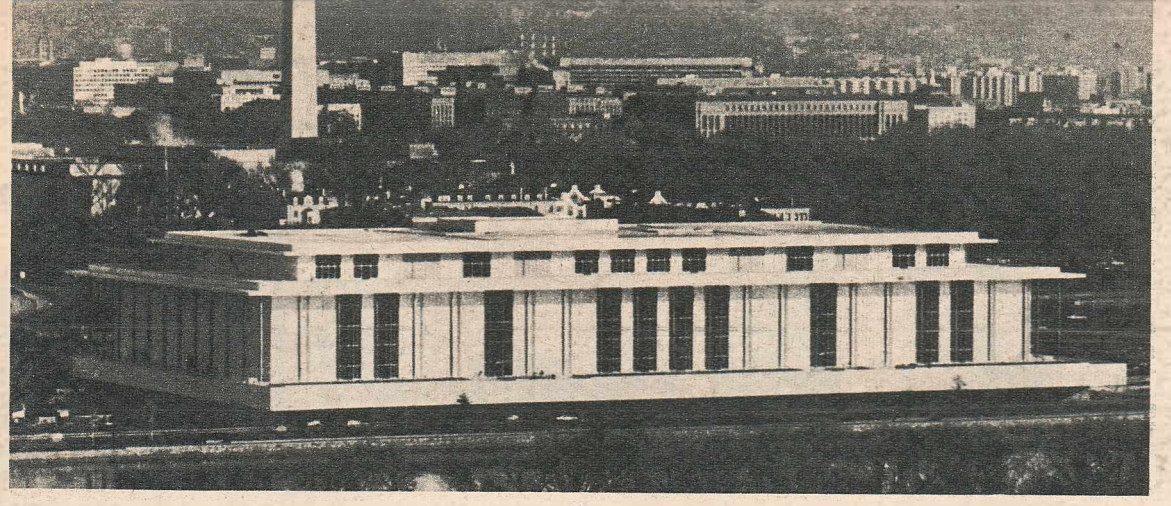

„john f. kennedy center"

Clădirea albă care se oglindește în apele rîului Potomac nu a fost încă inaugurată oficial. Ceremonia, anunțată pentru luna septembrie, va marca apariția la Washington a unui important centru de artă, asemeni celebrului «Lincoln Center» din New York. Noul focar de cultură, ce va găzdui spectacole de cele mai diverse genuri, va purta numele fostului președinte John F. Kennedy. Deși construcția se află încă, parțial, în stadiu de finisare, sîntem în măsură să vă prezentăm una din sălile sale — marele foaier lung de 190 de metri și înalt cît șase etaje — în timpul unei gale de binefacere care a avut loc aici de curînd (fotografia din dreapta).

perfect posibil...

O luptă aeriană
între un cavaler
medieval
și un elicopter
din zilele noastre.
Pare de domeniul
imposibilului,
dar iată
că un fotoreporter
ingenios
a reușit
să ne ofere
dovada... perfectului posibil.
El a surprins
elicopterul «Puma»,
aflat în zbor,
tocmai în dreptul
acestei statui.
Călărețul
nu este decît
întruchiparea
în bronz
a Ioanei D'Arc,
la Nancy.

cronica de trei secunde

UN TELEFON...

Se duc și bunicile? Trebuia să vină și clipa asta. Toate clipele trebuie să vină, și vin. Că dacă n-ar veni nu s-ar povesti. N-a mai rămas decît o cifră: 24 680 000. E un număr de telefon. Ești copil, la Londra, se întunecă, ți se face somn, vrei povestea, ridici telefonul, formezi acel număr, lung cît trena unei rochii de zînă sau cît coada unui balaur, și auzi un glas: «Hello, children»... Și auzi un basm pus pe muzică. Cifrul acela deschide lumea basmului dinaintea somnului. Basmele încep cu un cifru. Toți copiii Londrei aud în aceeași noapte același basm, la telefon. Mîine e altă zi, altă noapte, alt basm, același cifru. Basmul se trage pe bandă de magnetofon, un singur basm pentru toți copiii orașului, sute de mii de copii ascultînd aceeași poveste — nici Swift, nici Lewis Carrol nu au descris vreodată un asemenea coșmar; un singur scriitor englez a profețit această noapte în care pînă și poveștile pentru copii se vor standardiza, dar nu în 1971, ci ceva mai tîrziu, și fiindcă se știe din bătrîni că nimeni nu e profet în țara sa, lumea a zis despre acel profet că scrie pamflet, adică în vînt...

Oricum, părinții sînt mulțumiți de invenția lui «General Post Office» avînd o grijă mai puțin, nici copiii nu par triști intrînd în lumea fără precedent a basmului telefonat, doar bunicile protestează la «Times»... De ce protestează bunicile? De mult nuvelistul știa că bunica se pregătește să moară. Dar bunicile nu mor, ele doar se prefac. În lumea noastră încifrată și minunată, în care am izbutit să lungim longevitatea vieții, bunicile se prefac în 24 680 000 ore, ani și telefoane. Bunicile nu mor — cît timp rămîne o poveste, fie ea și un coșmar, bunicile nu mor.

...ȘI UN ALT TELEFON

Astăzi e ziua ta — spuse el — și nu știu ce să-ți spun. Sînt la un telefon public, nu-i nimeni în jurul meu, dar oricînd poate apărea cineva. Ți-am cumpărat tot ce se putea cumpăra pe pămînt. Ți-am dat toate cărțile din lume. Ți-am scris tot ce se putea scrie. Ți-am dat toate necazurile. Ne-am despărțit de zece ori — auzi? — și m-am întors de 98. Mîine...

(...ce s-a întîmplat? S-a întrerupt?...)

Nu-ți pot dărui nici o întoarcere. Nu te pot bucura cu o nouă despărțire. Vreau să-ți spun un singur lucru. Ascultă-mă, închide lumina și ascultă-mă: la ultimul colocviu în problema cefaleelor de la Toulouse...

(...iar s-a întrerupt... auzi?)

...acolo s-a reamintit că migrena e o boală serioasă, dar mai ales veche, descrisă încă din secolul XVI de Ambroise Paré. Auzi? Migrena a rezistat tuturor progreselor medicinei. Durerile de cap nu încep cu noi doi... Auzi? Sînt la un telefon public. Pot urca pînă la tine? N-am de unde cumpăra cafea. E închis peste tot. Atunci, nu vin.

Radu COSAȘU

Agenda

FRANÇOIS MITTERAND, fost candidat la alegerile prezidențiale din Franța, ales la recentul Congres în funcția de secretar general al noului Partid Socialist Francez. Viabilitatea formației politice recent apărute — reunind grupări printre care Partidul Socialist și Convenția Instituțiilor Republicane — este pusă de observatori sub semnul întrebării, datorită, printre altele, diviziunilor interne care s-au manifestat încă din timpul congresului de constituire de la Epinay.

Diferendul americano-portughez în legătură cu regimul insulelor Azore a prilejuit recent o confruntare deschisă, soldată cu un ultimatum adresat de premierul portughez MARCELLO CAETANO președintelui Nixon. Urmașul lui Salazar cere S.U.A. să semneze un acord în legătură cu folosirea de către forțele aeriene americane a bazelor militare din Azore. Pînă acum, aceste baze erau folosite și așa de către S.U.A., fără ca pentru aceasta să fi existat un document încheiat, cu acordul părții portugheze. Ceea ce nu înseamnă, cum se vede, că dl. Caetano vrea să refuze cumva accesul aviației americane la bazele din Azore.

viața marină nimicită, iar omul nu va mai putea să trăiască».

În urma unei acțiuni judiciare puse la cale de trei agenți ai poliției americane, cunoscutul actor MARLON BRANDO a fost învinuit de a fi denigrat autoritatea acestora, luînd apărarea organizației «Panterele negre». În fața Curții Supreme a S.U.A., Marlon Brando a respins cu indignare acuzația de a-i fi «defăimat» pe agenți. «Am criticat puterea publică — a declarat el — pentru felul cum a procedat în cazul uciderii unui tînăr negru din Oakland (California). Dar acesta nu este un motiv pentru ca tocmai eu să fiu acuzat de cei care au participat la uciderea lui».

«Omul tare» al curselor automobilistice este socotit nu unul din marii ași ai volanului, ci sexagenarul FERRY PORSCHE, ale cărui mașini de performanță au «pulverizat», după cum scrie «Paris Match», toate recordurile pe pistele de încercare, cucerind trofee succesive și răsunătoare.
Ferry Porsche este fiul creatorului celebrei mașini Volkswagen (tip «broscuță») și a tancului «Tiger».

La Washington s-a anunțat constituirea unei Fundații internaționale pentru investigația și găsirea soluțiilor în vederea combaterii poluării, al cărei președinte este cunoscutul oceanograf de origine elvețiană JACQUES PICCARD. Recent, într-o conferință de presă la Atena, acesta arăta că în fiecare an mii de tone de petrol, reziduuri, 200 000 tone sulfură de plumb, mii de tone de mercur, mari cantități de detergenți sînt deversate în mare. Dacă nu vor fi luate măsuri, a subliniat prof. Piccard, «marea va fi asfixiată,

MURRAY I. GURFEIN, judecătorul districtual a cărui atitudine în cazul publicării studiului secret al Pentagonului l-a plasat în atenția opiniei publice. Gurfein a adoptat la început hotărîrea Ministerului Justiției din S.U.A. interzicînd temporar publicarea documentelor în «New York Times», dar a respins cererea guvernului american, ca documentele să fie confiscate. După preluarea ștafetei de către alte ziare, a declarat prelungirea interdicției ca lipsită de sens, deoarece publicarea extraselor nu periclitează securitatea S.U.A.

Mark Twain și Maxim Gorki, sau sculptura coborîtă la rang de manufactură...

BUSTURI ANONIME...

Sînt ani de cînd parcurile, grădinile, piețele noastre publice au cîștigat în frumusețe prin amplasarea unor grupuri statuare, opere ale unor artiști plastici cunoscuți. Din piatră sau din bronz, tăiate în linii aspre sau rotunjite cu infinită grijă, aceste opere, în majoritatea lor, exprimă, prin variatele modalități în care au fost concepute, o anume concepție estetică și etică, oglindesc personalitatea creatorului, înnobilînd spațiul în care au fost amplasate. Cu toate acestea, în cel mai vast și mai renumit parc al Capitalei — am numit Herăstrăul — de ani și ani, cîteva alei, și nu dintre cele lăturalnice, sînt «împănate» cu zeci de busturi lipsite de orice valoare artistică, unele, dată fiind calitatea materialului, într-un stadiu foarte avansat de eroziune. Figuri inexpresive, realizate parcă în serie (și avem sentimentul că este chiar așa!), cărora meseriași mediocri și pedanți le-au redat, ca în fotografiile de cartier, toate amănuntele fizionomice și vestimentare fără însă să reușească să exprime nimic din personalitate. Faptul este cu atît mai întristător cu cît avem de-a face cu busturile (măcar în intenție) ale unor scriitori și artiști români și străini! Socotim că în actualul climat de efervescență artistică este inadmisibil ca în cel mai frecventat și agreat parc al orașului să troneze în continuare asemenea «opere», care în nici un fel nu reprezintă un omagiu adus vieții și operei respectivilor oameni de artă. Avem artiști plastici valoroși în toate generațiile, care au dovedit că pot transfigura în piatră și bronz personalitatea marilor oameni ai acestui popor. Să le oferim prilejul să o facă și de data aceasta!

M. H.

CÎT E DE BĂTRÎN BUCUREȘTIUL ?

De zece ani, o echipă de specialiști de la Muzeul de istorie a municipiului București, sub conducerea arheologului Panait I. Panait, «sapă» la Străulești, vechiul și cunoscutul cartier din zona de nord-vest a Capitalei. Aici, între secolele XIV și XVI a fost vatra unui sat din cele 40 de sate care au existat la vremea respectivă pe teritoriul de azi al Bucureștiului. Acest sat, de mult dispărut, se numea Măicănești. Săpăturile arheologice de la Străulești au pornit de la ideea că vechimea de azi a Capitalei nu trebuie căutată numai în centrul orașului, ci și la marginea lui.

Ce s-a descoperit pînă azi? Urmele multor locuințe (construite din lemn și chirpici). Materialul arheologic găsit e foarte bogat: ceramici, unelte meșteșugărești, cuțite, arme (săbii, vîrfuri de săgeți etc.). S-au mai descoperit două necropole, una din secolul al XIV-lea, cealaltă din secolele XV–XVI, ambele, după cît se pare, cuprinzînd circa 400 de morminte, dintre care aproape 200 au și fost deschise. În ele, în afară de monede de pe vremea lui Mircea cel Bătrîn (1386–1418) — ceea ce precizează epoca — s-au găsit obiecte deosebit de valoroase pentru arheologie: podoabe vechi (cercei, inele, catarame), toate bine executate, unele din ele cu gust și rafinament, demonstrînd că erau lucrate într-un centru meșteșugăresc mai avansat, care, după părerea specialiștilor, nu putea fi altul decît Bucureștiul. Un București care ar fi existat încă din secolul al XIV-lea — deci cu vechime mai mare decît e stabilit documentar (secolul XV).

Altceva, deosebit de interesant: săpăturile efectuate sub așezarea feudală de la Străulești au scos la lumină o așezare mai veche, din secolele X și XI, iar sub ea, una și mai «bătrînă»: din secolele III și IV. Aceasta din urmă atestă, pe baza vestigiilor descoperite, continuitatea populației autohtone în timpul stăpînirii romane.

F. URS

Ce a mai rămas dintr-o locuință de-acum aproximativ o jumătate de mileniu.

Un «bucureștean» care «doarme» liniștit de peste 500 de ani.

ÎNTREPRINDEREA
DE INDUSTRIE LOCALĂ

„SPICUL“ CLUJ

fabrică o gamă largă și variată de produse de patiserie, zaharoase, băuturi răcoritoare etc.:

- *Biscuiți*
- *Pufarin*
- *Aperitiv «Liliput»*
- *Halva*
- *Bomboane «Salon»*
- *Turtă dulce*
- *Gumă de mestecat*

produse de calitate ireproșabilă

memento

Prezentat de:
Traian STOICA (carte)
Vlad MUȘATESCU (disc)
Cornel BOZBICI (plastică)
Rodica POP (teatru)
Magda MIHĂILESCU (cinema)
E. DASCĂLU (muzică și televiziune)

carte

● În volumul **Universul poeziei** de G. Călinescu, Al. Piru antologhează, în virtutea ideii implicate în titlu, eseurile marelui critic apărute între anii 1938 și 1948 (Editura Minerva).

● La Editura Dacia (Cluj) apare ediția a II-a a mult discutatului dar și mult cititului roman **Princepele** de Eugen Barbu.

● Însumate într-un singur volum, reapar la Editura Eminescu romanele lui Eugen Lovinescu, evocatoare ale iubirilor eminesciene: **Mite** și **Bălăuca.**

● În colecția «Romanul secolului XX» a Editurii Univers a apărut **Peripețiile lui Shanti Andia** de scriitorul spaniol Pio Baroja (1872-1956). Romanul, captivant prin înlănțuirea tumultuoasă a întîmplărilor, prin poezia mării și a oamenilor ei, e tradus și prefațat de Andrei Ionescu.

● Tot la aceeași editură semnalăm apariția romanului **Crepuscul** de scriitorul irlandez A. Higgins, în paginile căruia e evocat «crepusculul» micii nobilimi din țara natală a autorului. În românește de Ion Iancu și Miron Paul Daneș.

● Credem că unul dintre cei mai puțin sedentari scriitori din momentul de față e Pop Simion. Așa cum ne-o mărturisește scrisul său, peregrinările lui prin țară îi sînt stimulate de dragostea pentru tradițiile locurilor străbătute cu ardoare și, mai ales, de fascinația ce-o simte la contactul cu noii cititori de azi ai unor durabile și strălucite așezări. Recenta carte **Ploaia bleu** ne relatează frumos, cu poezie dar și cu simțul realului, impresiile și observațiile unui peregrin pasionat și atent (Editura Albatros).

● Romanul **Mauprat** de George Sand apare în colecția «Romanul de dragoste» a Editurii Eminescu.

● La Editura științifică înregistrăm o substanțială apariție: **Platon — filosofia dialogurilor**, de un autor avizat: Al. Posescu.

disc

● Formația vocal-instrumentală «Mondial» se bucură astăzi de un prestigiu pe deplin meritat. De aceea pare și firească apariția unui disc de mare format (în versiune stereo și monoaurală), care cuprinde succesele formației: «Pe harta Europei», «Omule», «Departe sînt de tine», «Romanța inimii», «Orbul», «Vîntul — Nopți de veghe — Vara», remarcabile compoziții semnate de Romeo Vanica, Vlad Gabrielescu, Gabriel Drăgan, Mihai Cernea, Gabriel Litvin și Filip Merca (EDE-0543/ST-EDE-0544).

● Un vrăjit arcuș, Ion Matache, lăutar de poveste, adus din nou la lumină printr-o reușită recondiționare, ne îmbie să ascultăm fermecați o serie de piese folclorice ce n-au prea circulat în ultima vreme. Acompaniat de formații dirijate de veterani ai muzicii populare (Victor Predescu, Radu Voinescu, Nelu Urziceanu, Ionel Banu și Nicu Stănescu), Ion Matache ne dăruie raritățí: «Ungurica din Argeș», «Hora lui Costică Tandin», «Drumul dracului», «Hora lui Ciolacu», «Hora lui Ioniță Bădiță», «Sîrba lui Zamfir» și «Hora lui Cantică» (EPD-1269).

● Ileana Constantinescu își sporește an de an discografia cîntecelor sale oltenești. De astă dată, acompaniată de orchestra Constantin Busuioc, a găsit un alt mănunchi de flori culese din această parte a țării: «N-o fi, puiule, păcat?», «Ionel de la Comani», «Mă uitai spre Slatina» și «Cînd aud pe cer tunînd» sînt doar cîteva din cele nouă cîntece înregistrate (EPD-1268).

cinema

Claudia Cardinale

● **Cortul roșu.** Marea aventură polară a lui Umberto Nobile într-un film în care adevărul uman coexistă, în bună înțelegere, cu spectaculosul întîmplărilor. Regia — Mihail Kalatozov («Zboară cocorii», «Scrisoare neexpediată»). O distribuție excepțională: Peter Finch («Bocceluța», «Departe de mulțimea dezlănțuită»), Sean Connery, Claudia Cardinale, Hardy Krüger, Eduard Marțevici, Luigi Vannuchi, Mario Adorf, Donatas Banionis, Massimo Girotti, Otar Koberidze.

● **S-a întîmplat în recunoaștere.** O poveste simplă, generoasă, despre eroismul fără vîrstă. Regia — L. Mirski. Interpreți — Vitia Jukov, Valeri Malișev, Vladimir Grammatikov, Viktor Filippov, Natalia Velicko.

● Reînnoim recomandarea de a nu pierde cîteva documentare ale Studioului «Sahia»: **Cuțitul** (Titus Mezaroș), **Hunedoara, oameni și oțel** (Alexandru Boiangiu), **După 10 ani** (Eugenia Guțu).

● Mari actori pe ecranele noastre: **Tatiana Doronina** («Din nou despre dragoste»), **Mari Töröcsik**, **Lili Darvas** («Iubire»), **Audrey Hepburn, Rex Harrison** («My Fair Lady»).

● Mia Farrow și Glenda Jackson (deținătoarea Oscarului pe 1970) vor interpreta rolurile lui Emily și Charlotte Brontë într-o producție engleză care va purta, probabil, titlul **Surorile Brontë.**

● Georges Wilson («Absență îndelungată») și Françoise Brion («Codin», «Alexandru cel fericit») sînt parteneri în filmul lui Robert Lapoujade **Surîsul vertical,** realizat după un scenariu propriu.

plastică

● **Picturi celebre din muzeele Parisului — secolele XVIII–XX.** Tablourile provin din patru muzee care depind de primăria orașului Paris: Carnavalet, Petit Palais, Cognacq-Jay și Muzeul de artă modernă. Printre autorii reprezentați de selecția celor 60 de lucrări expuse se numără: Boucher, Fragonard, Greuze, David (sec. XVIII), Courbet, Delacroix, Ingres, Corot, Daumier, Pissarro, Sisley, Renoir, Puvis de Chavannes (seç. XIX), Braque, Signac, Picasso, Matisse, Valladon, Utrillo, Bonnard ș.a. (sec. XX) (Muzeul de artă).

● **Ana Emilia Apostolescu** — pictură. Artista din Brașov expune cîteva «proiecte spațiale» în care culoarea aplicată pe sticlă este excitată de surse de lumină disimulate într-un spațiu închis. Tablourile propriu-zise sînt variații monotone pe aceeași temă, în care descrierea spațiului vizual se bazează pe alternarea ritmurilor cromatice și curgerea ondulatorie, lentă, a liniilor (Apollo).

● **Eugen Crăciun** încearcă tentațiile unui figurativ în care asociația de obiecte să ducă la nașterea unei imagini descifrabile. Pe ecrane cu fundaluri cromatice stinse artistul inserează în pictură obiecte: rotițe de ceas, bile, fire de sîrmă, bucăți de pînză etc., realizînd imagini al căror relief e dat chiar de obiecte (Apollo).

● De la prima sa expoziție (Kalinderu 1969), preocupările pentru ambianța spațială erau evidente la **Doru Băncilă.** Construcțiile spațiale domină și acum creația tînărului artist, dar de astă dată le realizează exclusiv din sticlă și armături de fier forjat, tentînd o anumită monumentalitate, dar mai ales o redare a funcționalității sticlei nu prin amenajarea scenografică de lumini, cît mai ales prin realizarea unor game cromatice care trăiesc prin propriile lor valori (Apollo).

● Tot la galeriile Apollo expune și artistul brașovean **Dinu Vasiu** o suită de acuarele, compoziții în care juxtapunerile de pete colorate creează peisaje abstracte.

● Charles Baudelaire: **Curiozități estetice.** Un volum antologic al meditațiilor poetului asupra artei, cîteva prilejuite de saloanele de pictură franceze din secolul trecut. Gustul romantic își pune pecetea pe considerațiile sale; el proclamă primatul imaginației, care creează o magie sugestivă, condamnă abuzul de imitație a naturii, academismul plicticos și excesul pentru formă. Apreciindu-l pe Delacroix, îl detestă pe Horace Vernet și, în mod paradoxal, nu înțelege arta lui Manet (Editura Meridiane).

teatru

● **La izvoare de frumusețe** (ansamblul «Rapsodia română», str. Lipscani 53): spectacol folcloric care se autointitulează «extraordinar», probabil datorită mai curînd caracterului său special, eclectic-estival, decît virtuților sale artistice. Cunoscutul profesionalism al ansamblului folcloric condus de Const. Arvinte, pus în slujba unui spectacol destinat, evident, oaspeților străini, fără a atinge însă înalta măiestrie coregrafică și muzicală cu care ne-a obișnuit.

● **Bolnavul închipuit** de Molière (Teatrul Național «Vasile Alecsandri»-Iași): o viziune regizorală plină de prospețime și inventivitate, confirmînd inteligența scenică a Cătălinei Buzoianu, un nou tip de interpret molieresc. Dionisie Vitcu (Argan), folosind farmecul și umorul său de mult știute, un spectacol în general tînăr, viu, expresiv.

● **Interesul general** — farsă atroce în două părți de Aurel Baranga, ultima și poate cea mai percutantă satiră a fecundului dramaturg, rechizitoriu împotriva lașității unui tip subuman (care de teama pierderii «jilțului» său e în stare de toate turpitudinile), a intrat în repetiție la Teatrul de comedie, în regia autorului, avînd în distribuție pe Marcela Rusu, Amza Pellea, Dem Rădulescu, Mihai

Marcela Rusu

Doina Tuțescu

Păladescu, Ștefan Tapalagă, Aurel Giurumia, Cornel Vulpe. Scenografia: Mihai Tofan, Costume: Gabriela Nazarie. Premiera: 4 octombrie.

● Primim de la secretariatul literar al Teatrului Național din Craiova o fotografie reprezentînd macheta viitoarei clădiri a Naționalului craiovean. Pînă la inaugurarea acestei săli — care va avea loc în toamna anului 1972 — urăm trupei succese remarcabile chiar și pe bătrîna, celebra sa scenă.

muzică

● Astăzi, lăsare de cortină (la figurat vorbind) pe scena Ateneului. Înaintea cuvenitei vacanțe, prima formație simfonică din republică prezintă, sub conducerea dirijorului francez **André Girard** și cu concursul violonistului **Mihai Constantinescu:** simfonia «Partita» de Marcel Mihalovici, în primă audiție; Concert în Do major pentru vioară și orchestră de Joseph Haydn; poemul simfonic «Ucenicul vrăjitor» de Paul Dukas; Suita în Fa de Roussel.

● Jaz și muzică ușoară cu formația **Kurt Edelhagen Big Band,** de origine vest-germană și faimă europeană. Conducătorul orchestrei ce-i poartă numele, poreclit și «diplomatul cu baghetă de dirijor», și-a alcătuit recent ceea ce el numește «cea mai bună orchestră din cariera sa». Solistul formației este **Ben Cramer** — titularul mai multor premii internaționale. La București, concertul formației **Kurt Edelhagen Big Band** va avea loc în Sala Palatului la 5 iulie.

● **Ex A** (prescurtarea de la «Ex Antiquis» — un fel de «Din bătrîni») este denumirea unei formații maghiare al cărei specific artistic este definit chiar de titlu: muzică veche (Renaștere, baroc, romantism etc.) în ritmuri moderne și în special beat. Conducătorul și animatorul formației este **Tamas Hacki,** care — printre altele — este și un singular și virtuos maestru al fluieratului. Concertul lui **Ex A,** la 6 iulie, în Sala Palatului.

● Astă-seară, în sala Dalles, în ciclul «Actori români în Bucureștiul de altădată» inițiat de Universitatea populară din Capitală, un medalion artistic **Natalița Pavelescu,** cu concursul unor confrați de scenă și vîrstă: Nicușor Constantinescu, Marilena Bodescu, Dan Demetrescu, Joujou Pavelescu. Cuvînt înainte — Sandu Naumescu.

televiziune

REPORTAJ, ANCHETE, DEZBATERI. Cea de-a treia emisiune din ciclul «Bucureștiul necunoscut» este dedicată negoțului bucureștean (marți) și tot marți — Blocnotesul lui Eugen Mandric. Cum lucrează directorul cu colaboratorii săi din colectivul de conducere? E ceea ce-și propune să afle ancheta inițiată de rubrica «Confruntări» (miercuri). Din sumarul emisiunii «Punct-contrapunct» reținem: o tabletă semnată de George Macovescu; pe marginea unui interviu luat biologului Jacques Monod (Premiul Nobel); despre politețe și iar despre politețe, cu Carmen Dumitrescu (joi).

FILM. «Singur pe lume» după H. Malot, cu Pierre Brasseur și Gino Cervi (duminică). Ecranul — emisiune de informații și critică cinematografică (luni). La Telecinematecă, filmul «Fără ieșire» cu cîțiva mari: Sidney Poitier, Richard Widmark, Linda Darnell (miercuri). Marina Vlady și Nikolai Grinko în «Subiect pentru o schiță» (vineri).

TEATRU. «Eu, moștenitorul» de Eduardo de Filippo. Adaptare pentru TV, regie, interpret principal — Matei Alexandru. Alături de el: Marian Hudac, Ninetta Gusti, Vali Voiculescu-Pepino, Valeria Gagealov, Chiril Economu ș.a. (marți). Emisiunea «Antologia umorului» se impune. Ultima alegere: «Discuție conjugală» de Katherine Anne Porter. Interpreți — Ion Caramitru și Coca Andronescu (joi).

MUZICĂ. În ciclul «Simfonii de Beethoven» — cea de-a 7-a, a «dansului» (duminică). O mare orchestră, un mare dirijor, o mare operă polifonică: Filarmonica din Boston, Charles Munch, Simfonia în Re de César Franck (duminică). Pe violonistul Ion Voicu îl ascultăm în înregistrarea selectivă de la Festivalul de muzică de cameră Brașov-1971 (marți). O anchetă largă printre realizatorii și beneficiarii de curînd încheiatei stagiuni muzicale (miercuri).

LITERATURĂ. Proză de I.A. Bassarabescu pe micul ecran (duminică). Actrița Simona Bondoc, într-un recital de versuri (marți) și tot marți o cronică literară. Sîntem viu interesați de ce o să se spună la emisiunea «Mult e dulce și frumoasă...» despre «limba română la radio și televiziune», că tare multe sînt de spus (miercuri).

ALTE ARTE. Trecere în revistă (păcat că în alb-negru!) a expoziției «60 de tablouri celebre din muzeele orașului Paris» (marți).

ȘTIINȚĂ. «15 minute despre sănătatea dv.», o emisiune oportună. Subiectul pentru această săptămînă: «Măsuri de igienă și profilaxie în sezonul cald» (joi). «Prospectivare», un fel de Mafalda colectivă (analiști, programatori, matematicieni, economiști), elaborînd prognoze în știință și tehnică (vineri).

DIVERTISMENT. Teatru (scurt), muzică (ușoară), film (de arhivă), coregrafie (modernă), caricatură (bună — Matty Aslan), iată componentele Postmeridianului (duminică). «Melodii... melodii...» cu interpreți de muzică ușoară cunoscuți și agreați (luni). Doina Spătaru și Aurelian Andreescu într-un concert de 30 de minute (marți). O admirabilă interpretă a muzicii populare — Maria Ciobanu (joi). Teledivertismentul de sîmbătă seară este transmis «În direct din... Paradis», din stațiunea Jupiter.

SPORT. Din nou puțin, dar de previzibilă calitate: finala «Cupei României» la fotbal între veșnicele rivale Steaua și Dinamo (duminică).

pronosport

Pronosticul antrenorului TITUS OZON la concursul Pronosport nr. 27, etapa din 4 iulie 1971

I S.N.O.–Dunărea	1
II Portul–Electrica C-ța	1
III I.M.U.M.–Cimentul	1, x
IV Caraiman–I.R.A. Cîmpina	1, x
V Progresul Br.–Dacia	1
VI F.C. Galați–Unirea Tricolor Br.	1
VII Ceahlăul P.N.–Victoria Roman	1
VIII Minobrad–Foresta	1, x
IX Rarăul–Minerul Gura Humor	1
X Textila Buhuși–Trotușul	1
XI Minerul Comănești–Petrolul Moinești	1
XII Automobilul–Metalul Buzău	1, x, 2
XIII Olimpia Rm. Sărat-Șoimii Buzău	1, x

FLACĂRA-ALBUM

Cinematograful a ademenit încă o cîntăreață: MIHAELA MIHAI. Debutul va fi consemnat de filmul lui Mircea Mureșan Asediul, realizat după un scenariu al scriitorului Corneliu Leu.

Fotografie de S. STEINER